

STEPHEN KING

A KÖD

The Mist

© 1980 by Stephen King

Morvay Nagy Péter fordítása

Kovács József rajzai

GALAKTIKA

TUDOMÁNYOS-FANTASZTIKUS FOLYÓIRAT

VI. ÉVF. 1990/5.-6.-7. (116. 117. 118.) SZÁM

1. A vihar eljövetele

Ez az, ami történt. Azon az éjszakán, amikor Nyugat-New England történetének leghevesebb hóhulláma véget ért – július 19-én –, az egész nyugat-maine-i területet ostorcsapásként érte a vihar, amelynél szörnyűbbet nem éltem át.

A Long-tó mellett lakunk, és láttuk, ahogy kezdődött; a víz felett, közvetlenül sötétedés előtt. Az amerikai zászló, melyet apám húzott fel a csónakházra 1936-ban, petyhüdten lógott rúdján. Még a rojtja sem mozdult. A forróság szinte megfoghatóan masszív volt, és mélynek tűnt, mint egy bányató. Azon a délután mindhárman fürödtünk a tóban, de a víz nem adott enyhülést, hacsak nem úsztál be messzire. Ezt Steffy sem, én sem akartam; Billy miatt. Billy ötéves.

Fél hatkor uzsonnáztunk; kedvetlenül tömtük magunkba a sonkát és a krumplisalátát a tóval szembenező asztalnál. Mindegyikünk csak a Pepsire vágyott a jégkockával teli acélkancsóból.

Uzsonna után Billy elment mászókázni. Steffel csendben ültünk; dohányoztunk, és a tó komor, sima tükre fölött Harrisont bámultuk a másik oldalon. Néhány motorcsónak cikázott a vízen. Az örökzöld fák a túlsparton porosnak, fonnyadtnak látszottak. Nyugaton nagy, bíbor felhők gyülekeztek, mint egy hadsereg. Villámok csaptak szét közöttük. A szomszédban Brent Norton rádiója a megszokott Washington-hegyi adóra állítva, hangos zúgással szakította meg a klasszikus zenét, ahányszor egy villám felvillant. Norton ügyvéd New Jerseyből; nyári villája van a tó mellett, kazánház és szigetelés nélkül. Két évvel ezelőtt határvitát folytattunk, ami a megyei bíróságon végződött. Én nyertem. Norton azt állította, azért, mert Ő nem helyi lakos. Nem szövődött köztünk barátság.

Steff felsóhajtott, és meglegyezte magát szoknyájával. Kétlem, hogy ezzel segített magán, de a látvány mindenestre megérte.

- Nem akarlak megijeszteni – szólaltam meg –, de azt hiszem, komoly vihar van készülóban.

Kétkedve nézett rám.

- Múlt éjjel meg azelőtt is mennydörgött, David. Aztán nem

történt semmi.

- Ma fog.
- Igazán?
- Ha rosszra fordul, lemegyünk a földszintre.
- Mennyire rosszra gondolsz?

Az apám építtette fel az első állandó otthont ezen a helyen. Éppen hogy túl volt a gyerekkoron, mikor a bátyjaival felhúztak egy nyári lakot, amit 1938-ban egy vihar földig rombolt. Csak a csónakház menekült meg. Egy évvel később nekikezdett a nagy háznak. A fák jelentik a veszélyt erős szél esetén. Megöregednek; kidőlnek. Természetanya így tisztogatja a környéket.

- Nem igazán tudom - feleltem az igazsághoz híven. Csak történeteket hallottam a harmincnyolcas nagy viharról. - A szél úgy zúdulhat át a tavon, akár egy expresszvonat.

Billy kis idő után visszajött; panaszkodott, hogy nem élvezte a mászókat, mert „teljesen leizzadt”. Megborzoltam a haját, s adtam neki még egy Pepsit. Hadd legyen munkájuk a fogorvosoknak.

A felhők közelebb nyomultak, eltüntették a kékséget az égről. Most már kétség sem férhetett ahhoz, hogy vihar közeleg. Norton kikapcsolta a rádióját. Billy az anyja és közöttem ült; lenyűgözve bámulta az eget. Mennydörgés görgött lassan keresztül a tavon, majdnem találkozott visszhangjával. A felhők alakjukat és színüket változtatták; feketéből bíborba, aztán fokozatosan feketébe megint. Finom szálú eső hullott belőlük. Úgy véltük, esik Bolster's Millsben s talán Norwayben is.

Megmozdult a levegő, lökészerűen; a zászló megemelkedett, lehullott újra. Aztán állandó, frissítő szél támadt; először csak hűsített, aztán hideget is hozott.

Ekkor láttam meg az ezüsfüggönyt a tó felett. Másodpercek alatt eltüntette Harrisont, és felénk tartott. A motorcsónakok elhúztak a színről.

Billy felállt helyéről, igazgatónk székének apró másából, amit a támlára nyomtatott név tett teljessé.

- Apu, nézd!
- Gyerünk be - mondtam, és átkaroltam Billy vállát.
- De apu, látod? Mi az?
- Vízoszlop. Gyerünk be.

Steff meglepett pillantást vetett rám, aztán így szólt:

- Gyerünk, Billy. Csináld azt, amit apád mond.

A csúszó üvegajtón keresztül bementünk a nappaliba. Én még megálltam mögötte, hogy kinézzek egy pillanatra. Az ezüstfüggöny már a tó háromnegyed részét eltakarta. Őrülten forgó orsónak tűnt a süllyedő fekete ég és a krómmal csíkozott ólomszínű víz között. A tó egyre hátborzongatóbb lett; óriási tajtékos hullámokat vetett, mint a dokkokon és hullámgátakon megtörő óceán vize.

Szinte hipnotizált a vízoszlop látványa. Majdnem fölénk magasodott, mikor egy villám oly élesen világította meg, hogy a kép negatívja a szememben égett még vagy harminc másodpercig. A telefon felcsengett, én pedig megfordultam.

Feleségem és fiam a nagy panorámaablak előtt állt, ami északnyugatra nézett. Szörnyű vízió támadt rám - egyike azoknak, amelyek, azt hiszem, kizárólag férjek és apák számára vannak fenntartva -, láttam, ahogy mély, rekedt, köhögő hangot hallatva betörik a panorámaablak, és éles üvegszilánkok fúródnak bele feleségem csupasz hasába, fiam arcába, nyakába. Az inkvizíció borzalma semmi a végzethez képest, amit el tudsz képzelni szeretteid számára.

Keményen megragadtam s arrébb lökdöstem őket.

- Mi az ördögöt csináltok itt? Tűnjetek el innen!

Steff meglepett pillantást vetett felém. Billy úgy nézett rám, mintha csak félig ébredt volna fel valami mély álomból. Bevezettem őket a konyhába, és felkapcsoltam a villanyt. Megint megcsörrent a telefon.

És akkor megjött a szél. Akárha felszállt volna a ház, mint egy 747-es. Magas, szünet nélküli füttyülés hallatszott, néha basszus zúgásba ment át, hogy aztán ujjongó üvöltéssé fokozódjon.

- Menjetek le a földszintre! - mondtam Stefinek; kiabálnom kellett, hogy megértsen. Közvetlenül a ház fölött a mennydörgés mintha óriás pallókat csapkodott volna össze. Billy a lábamhoz bújt.

- Te is gyere! - kiáltotta vissza Steff.

Bólintottam, miközben hessegettem őket lefelé. Billyt úgy kellett lefejtennem a lábamról.

- Menj az anyáddal. Keresek egy-két gyertyát arra az esetre, ha kimegy a világítás.

Lementek, én pedig szekrényeket kezdtem nyitogatni. Vicces dolog a gyertya, tudják. Minden tavasszal elteszel belőlük, gondolva

arra, hogy egy nyári vihar áramszünetet okozhat. S mikor ez bekövetkezik, elrejtőznek.

A negyedik szekrényt tapogattam át, megtaláltam azt a fél uncia fűvet, melyet négy évvel ezelőtt vettünk Steffel, és még alig szívunk belőle, Billy elromlott kísértetfogsorát, az Aranybarna Újdonságok Boltjából, a fotósorozatot, melyet Steff elfelejtett beragasztani az albumba. Benéztem egy Sears-katalógus alá meg egy tajvani Kewpie-baba mögé, amit a fryeburgi vásáron nyertem kiváló teljesítményemmel fa tejesüvegek ledöntésében teniszlabdával.

Itt találtam meg a gyertyákat; a halott üvegszemmel csillogó Kewpie-baba mögött. Ahogy kezem köréjük kulcsolódott, kiment a világítás; annyi elektromosság maradt, amennyi az égen gyülekezett. Az ebédlőt egy sorozat fehér és bíbor villanás világította meg. Hallottam, hogy a földszinten Billy elsírja magát, Steff pedig halkán mormolva nyugtatgatja.

Még egyszer meg kellett nézнем a vihart.

A vízoszlop vagy elhagyott minket, vagy megtört a parton, de még így sem láttam húsz méternél beljebb a tavon. Rettenetesen kavargott a víz. Észrevettem, hogy valakinek a dokkját – talán Jassersékét – égnek meredő lábaival elnyeli a tó.

Lementem a földszintre. Billy hozzám rohant, és átkarolta a lábamat. Felemeltem, magamhoz szorítottam. Aztán meggyújtottam a gyertyákat. A vendégszobában ültünk le, kis dolgozószobámmal szemben. A fel-felvillanó sárga fényben néztük egymás arcát, hallgattuk a bömbölő, házunkat csapkodó vihart. Körülbelül húsz perc múlva recsegés-ropogást és nagy csattanást hallottunk, ahogy az egyik óriásfenyő kidőlt, aztán átmeneti nyugalom következett.

- Vége? - kérdezte Steff.

- Talán - feleltem. - Talán csak egy időre.

Felmentünk az emeletre; mindegyikünknel egy gyertya, mint a vecsernyére induló szerzeteseknél. Billy büszkén és óvatosan vitte a magáét. Gyertyát vinni, a *tűzet* vinni nagy dolog volt a számára. Segített neki elfelejteni a félelmet.

Túl sötét volt ahhoz, hogy felmérjük, milyen kár érte a házat. Már elmúlt Billy lefekvés ideje, de egyikünknek sem jutott eszébe felemlíteni ezt. Leültünk a nappaliban, hallgattuk a szelet, figyeltük a villámlást.

Vagy egy óra múlva megint kezdett felpörögni a vihar. Három

hete 42 fok fölött volt a hőmérséklet, s a huszonegy nap közül haton 47 fok felettit jelentett a Nemzeti Meteorológiai Intézet Portland repülőtéri szolgálata. Különös egy időjárás. Hozzávéve a nehéz telet, melyet átéltünk, és a késői tavaszt, néhány ember megint előhúzta, az ósdi történetet az ötvenes évek atombomba-kísérleteinek hosszú távú hatásáról. És persze a világvégét. A legósdibb történetet mind közül.

A második szélroham nem volt olyan erős, de több fa csattanását hallottuk; az első támadás kilazította őket a földből. Ahogy a szél újra csitulni kezdett, az egyik súlyosan rázuhant a tetőre: mint egy koporsóra hulló ököl. Billy talpra ugrott, s nyugtalanul tekintett felfelé.

- Kitart, apafej - mondtam.

Idegesen elmosolyodott.

Tíz óra körül jött az utolsó roham. Erős volt. A szél majdnem olyan hangosan üvöltött, mint először, a villámok szinte körülöttünk cikáztak. Újabb fák dőltek ki, s a víz mellől óriási robajt hallottunk: mintha valami rípiyára tört volna. Steff felkiáltott. Billy az ölében aludt.

- David, mi volt ez?

- A csónakház, azt hiszem.

- Ó, ó, istenem!

- Steffy, azt akarom, hogy újra lemenjünk a földszintre. A karomba vettem Billyt, és felálltam vele. Steff szeme nagy volt, félelmet tükrözött.

- David, minden rendben lesz?

- Persze.

- Igazán?

- Igen.

Lementünk a földszintre. Tíz perccel később érkezett az utolsó, mindent elsöprő szélroham; a panorámaablak szilánkjaira tört. Szóval lehet, hogy a korábbi vízióm nem is volt olyan abszurd. A szundikáló Steff kis sikollyal ébredt fel, Billy nyugtalanul forgolódott az ágyában.

- Becsap az eső - mondta a feleségem. - Tönkreteszi a bútort.

- Ha tönkreteszi, tönkreteszi. Biztosítva van.

- Attól nem lesz jobb - zsémbelt. - Az anyád öltözőszekrénye ... az új heverő ... a színes tévé ...

- Csitt! Feküdj le.
- Nem tudok - felelte, és öt perc múlva megtette.

Én még vagy félóráig fennmaradtam egy égő gyertya társaságában; hallgattam a kint sétáló, beszélgető mennydörgést. Az volt az érzésem, hogy reggel jó páran fogják hívni a partról a biztosítótársaságokat. Egy csomó láncfűrész fog zümmögni, ahogy a villatulajdonosok vágják a fatörzseket, melyek a háztetőkre meg az ablakaikba zuhantak, az út pedig tele lesz sárga katonai teherautókkal.

A vihar most csillapodott, úgy tűnt, nem támad újra. Steffet és Bilit magukra hagyva ágyukban, visszamentem az emeletre, és benéztem a nappaliba. A csúszó üvegajtó kitartott. A panorámaablak helyén viszont csak egy lyuk volt, melyet nyírfalevelek díszítettek az üvegdarabokon. Az öreg fa lombjából származtak, mely a külső, alagsori bejáratnál állt, mióta csak az eszemet tudom. Most, hogy a szobában vizsgálhattam meg a csúcsát, megértettem Steff kifakadását a biztosítóról. Valóban nem tette jobbá az ügyet. Szerettem ezt a fát. Hány kemény téli hadjáratban vett részt, mint a tó felőli oldal egyetlen láncfűrészemtől megkímélt túlélője. A szőnyegen nagy darab üvegszilánkok tükrözték vissza a gyertyafényt. El ne felejtsem figyelmeztetni Steffet és Bilyt. Talán most majd itt is felhúzzák a papucsukat. Reggelenként mindketten szerettek mezítláb csatangolni a házban.

Újra lementem a földszintre. Mindannyian a vendégágyban aludtunk, Billy közepén. Álmomban Isten láttam keresztülsétálni Harrisonon, a tó túlsó végén; egy Istent, oly hatalmasat, hogy dereka fölött a tiszta kék égbe veszett. Hallottam a szilánkokra törő fákat is, ahogy Isten a lába alá gyúri az erdőt. Megkerülte a tavat, a bridgtoni oldal felé közeledett; felénk: mögötte minden, ami azelőtt zöld volt, piszkosszürkévé változott, és az összes házat és villát és nyári lakot bíbor meg fehér lángok borították be, s aztán a füst mindent elfedett. Mind a köd, a füst mindent elfedett.

II. A vihar után. Norton. Be a városba

- *Kukucs!*- kiáltotta Billy.

A kerítés mellett állt, amelyik Norton kertjét választja el a miénkétől, és a feljárónkra néz. A feljáró negyed mérföld után egy földútba visz, amely további háromnegyed mérföld után eléri az aszfaltozott, kétsávos Kansas utat. Innen bárhova eljuthatsz, amennyiben Bridgtonról van szó.

Láttam, hogy Billy mit néz, és a szívem jéggé dermedt.

- Ne menj közelebb, apafej! Ott épp elég jó helyen vagy.

Billy nem vitatkozott.

A reggel fényes és tiszta volt, mint a harangszó. Az ég, mely a hóhullám idején tompa, vattaszerű párakkal volt teli, most visszanyerte mély, ropogós kékjét; majdnem őszi volt. Könnyű szellő mozgatott vidám fénypöttyöket a feljárón. Nem messze onnan, ahol Billy állt, állandó sziszegő hang hallatszott a fűből. Valami olyasmi adta ki, amit elsőre egy csapat tekergő kígyónak néznél. Nem azok voltak A házunkhoz vezető villanyvezetékek feküdtek ott rendetlenül, kiégett fűtől körülvéve. Lustán mozogtak és sziszegtek. Ha a fákat és a fűvet nem áztatta volna el annyira a szakadó eső, a ház elszállhatott volna. Így csak az a fekete folt érintkezett közvetlenül a drótokkal.

- Megcsíphet ez egy embert, papi?

- Igen. Meg.

- Mit csinálunk vele?

- Semmit. Várunk a katonákra.

- Mikor jönnek?

- Nem tudom. - Az ötéveseknek annyi a kérdésük, mint amennyi kártya van a Hallmarkban. - Gondolom, elég elfoglaltak ma reggel. Nem akarsz elsétálni velem a feljáró végéhez?

Elindult, aztán megállt; idegesen nézett a vezetékekre. Az egyik felpúpozódott, és lustán elfordult, mintha hívogatná.

- Papi, az áram keresztül tud sütni a földön?

Elég jogos kérdés.

- Igen, de ne izgulj. Az áram a földet akarja, nem téged, Billy. Nem lesz semmi bajod, ha messze maradsz tőlük.

- A földet akarja - mormogta, aztán odajött hozzám. Kéz a kézben mentünk tovább a feljárón.

Rosszabb volt, mint ahogy képzeltem. Négy helyen zuhant rá fa, egy kicsi, két közepes és egy öreglány, legalább öt láb vastag. A moha úgy simult rá, mint valami penészes fűző.

Úgy heverték szanaszét az ágak – némelyik leveleitől lecsupasztva –, mint a marokkójáték pálcikái. Billyvel felsétáltunk a földútig, mindkét oldalon belökve a kisebb gallyakat az erdőbe. Egy nyári napra emlékeztetett az egész, valami huszonöt évvel ezelőttire; nem lehettem sokkal idősebb, mint Billy most. Valamennyi nagybátyám itt volt: fejszékkel, szekercékkel, emelőrudakkal felfegyverkezve az erdőben töltötték a napot – fát vágtak. Késő délután körülültük anya és apa összehajtható piknikasztalát, és szörnyűséges mennyiségű hot dog, hamburger és krumplisaláta volt. A Gansett sör úgy folyt, akár a víz, és Reuben nagybácsi ruhástul beugrott a tóba, még a bakancsát sem vette le. Azokban az időkben még szarvas is járt az erdőben.

– Papi, lemehetek a tóhoz?

Fáradt volt az ághajigálástól, és ha egy gyerek fáradt, hagyd, hogy csináljon valamit. – Persze.

Együtt sétáltunk vissza a házhoz; ott Billy nagy kitérőt tett, messze kikerülve a vezetékeket. Én lementem a garázsba a McCullough-ért. Ahogy sejtettem, már hallottam is a láncfűrészek boldogtalan sivítását végig a tó mentén.

Feltöltöttem a tankot, levettem az ingemet, és visszafelé indultam, mikor Steff kijött a házból. Idegesen vizsgálta a feljáróra dőlt fatörzseket.

– Mennyire rossz a helyzet?

– Át tudom vágni őket. Mennyire rossz odabent?

– Eltakarítottam az üveget, de csinálnod kell valamit azzal a fával, David. Nem élhetünk együtt egy fával a nappaliban.

– Nem, azt hiszem, nem.

Egymásra néztünk a reggeli napfényben, és elkezdtünk vihogni. Letettem a McCullough-t a cementre, és megcsókoltam a feleségemet, jól megtapogatva a mellét.

– Ne – mormogta. – Billy . . .

Épp akkor jelent meg rohanva a ház sarkánál.

– Apa! Papi! Meg kell nézned a . . .

Steff meglátta az élő vezetékeket, és ráüvöltött, hogy vigyázzon. Billy, aki meglehetősen távolságra volt tőlük, lefékezett, s úgy bámult anyjára, mintha az megőrült volna.

– Jól vagyok, mami – mondta azon a hangon, amit a nagyon öregekkel vagy a sznilisekkel szemben használsz, ha ki akarsz

békíteni őket. Felénk sétált, mutatva, mennyire jól van, Steff meg remegett a karomban.

- Minden rendben – súgtam a fülébe. – Tud róla.

- Igen, de megölhet embereket – felelte. – Állandóan tele van a tévé figyelmeztetésekkel élő vezetékekről, és megölhetnek . . . Billy, azonnal menj be a házba!

- Jó, de gyertek velem, mami. Meg akarom mutatni papinak a csónakházat! – Szinte szétrobbant a csalódottságtól és az izgatottságtól. Belekóstolt a vihar utáni apokalipszis ízébe, és meg akarta osztani velünk.

- Most rögtön bemész! A vezetékek veszélyesek, és . . .

- Apa azt mondta, a földet akarják, nem engem.

- Billy, ne vitatkozz velem!

- Jövök és megnézem, apafej. Menj le egyedül. – Éreztem, hogy Steff nekem feszül. – Menj körbe, öcsi.

- Jó! Oké!

Elhúzott mellettünk, kettesével véve a kőlépcsőket, melyek a ház nyugati oldalán vezettek lefelé. Lobogó inggel tűnt el, egyetlen szót harsogva vissza: – Hü! –, ahogy ismét felfedezett valami újdonságot a rombolásban.

- Tud a vezetékekről, Steffy. – Gyengéden megfogtam a vállát. – Megijedt tőlük. Ez jó. Biztonságban tartja.

Egy könnycsepp gördült le az orcáján.

- David, én félek.

- Gyerünk. Vége van.

- Biztos? A múlt tél... és a késői tavasz ... fekete tavasznak hívták a városban ... azt mondták, nem volt ilyen erre felé 1888 óta ...

Ez az „azt mondták” kétségkívül Mrs. Carmodyt jelentette, a Bridgton régiségkereskedés vezetőjét. Vegyesbolt volt, ahol Steff szeretett néha turkálni. Billy imádott vele lenni ilyenkor. Az egyik sötét, poros hátsó szobában aranykarikás szemű baglyok terpesztették szárnyaikat, miközben lábuk örökre lakkozott fadarabokra kapaszkodott; mosómedvék álldogáltak hármában egy „patak” mentén, amit egy hosszú, poros tükördarab jelenített meg, és volt egy molyrágta farkas, amelyiknek örök vicsorgásba merevedett szájából nem nyál tajtékzott, hanem fűrészporszállógált elő. Mrs. Carmody ragaszkodott hozzá, hogy a farkast apja lőtte 1901 valamelyik szeptemberi délutánján, mikor az lejött

inni a Stevens-patakhhoz.

Ezek a kis expedíciók a régiségboltba remekül szolgáltak a feleségemnek és a fiamnak. Előbbi a farsangi üvegek között tűnt el, utóbbi kitömött állatosdit játszott. De azt hiszem, az öregasszony, meglehetősen szerencsétlen módon, hatása alatt tartotta Steff szellemét, mely egyébként minden másban gyakorlatias és következetes volt. Mrs. Carmody megtalálta Steff gyenge pontját, szellemi Achilles-sarkát. És nem egyedül őt ejtették rabul rémregénybe illő kijelentései meg népi gyógymódjai (amelyeket mindig Isten nevében írt fel).

A fa nedve eltávolítja a karcolásokat, ha a férjed olyanfajta, hogy három ital után könnyen eljár a keze. Megtudhatod, milyen tél jön, ha júniusban megszámolod a hernyó gyűrűit, vagy leméred a lép vastagságát augusztusban. És most a jó isten tartson meg és védjen meg 1888 FEKETE TAVASZÁTÓL (a hangsúlyozást úgy változtathatod, ahogy azt szerinted érdemes). Én is hallottam a sztorit. Olyasmi, amit szeretnek terjeszteni errefelé – ha a tavasz elég hideg, a tó jege végül olyan fekete lesz, mint a rothadt fog. Szeretik ezt terjeszteni, de nem hiszem, hogy bárki olyan meggyőző erővel tenné, mint Mrs. Carmody.

- Kemény telünk és késői tavaszunk volt – mondtam. – Most pedig forró nyarunk van. És volt egy viharunk, de véget ért. Nem úgy viselkedsz, amilyen a természeted, Stephanie.

- Ez nem egy rendes vihar volt – felelte ugyanazon a rekedt hangon.

- Nem. Elmegyek veletek abba a boltba.

A Fekete Tavasz történetét Bill Giostitól hallottam, aki a Giosti garázst örökölte és működtette – úgy-ahogy – Casco-Village-ben. Ő vezette a helyet három részeges fia segítségével (néha beszállt részeges unokája is, már ha időt tudtak szakítani hójáróik és terepbiciklijeik bütykölésétől). Bill hetvenéves volt, nyolcvannak nézett ki, s ha rájött, úgy tudott inni, mint egy huszonhárom éves. Vele vittem be a Scoutot feltölteni, miután egy váratlan május közepi vihar majdnem egylábnyi havat szórt ki köpenyéből a sarjadzó fűre és bimbózó virágokra. Giosti okkal merült bele poharaiba, s boldogan adta tovább a Fekete Tavasz-sztorit, saját csavarintásával tetézve: De esik néha hó májusban: jön, s két nap múlva eltűnik. Nem nagy ügy.

Steff kétkedve bámulta megint a vezetékeket.

- Mikor jönnek ki az Elektromos Művek?

- Ahogy tudnak. Nem fog sokáig tartani. Egyszerűen nem akarom, hogy izgulj Billy miatt. Tudja, mit csinál. Elfelejtí összeszedni a ruháit, de nem fog belegázolni egy csomó élő vezetékbe. Jó adag egészséges önzéssel rendelkezik.

Megérintettem szája sarkát, és mosolyra húztam.

- Jobb már?

- Tőled mindig jobb lesz - felelte, és ez meglehetősen feldobott.

A ház tó felőli oldaláról Billy kiabált, hogy menjünk, nézzük meg.

- Gyerünk - szóltam. - Nézzünk szembe a veszéllyel.

- Ha szembe akarok nézni a veszéllyel, ülhetek a nappaliban is - jegyezte meg rezignáltan.

- Akkor tegyél boldoggá egy kiskölyköt.

Kéz a kézben lesétáltunk a kőlépcsőkön. Épp elértük az első fordulót, mikor Billy jelent meg a másik irányból, majdnem feldöntve minket.

- Ne szívd mellre - szólt rá Steff, kissé megdermedve. Lelki szeme előtt talán a vezetékek halálos ölelésében vergődő Billy képe lebegett.

- Meg kell hogy nézzétek! - zihálta Billy. - Az egész csónakház szétment! Egy dokk a sziklákon van ... és fák a csónakhelyeken . . . Jézus *Máriám!*

- Billy Drayton! - mennydörgött rá Steff.

- Bocs, mami, de meg kell ... hu! - Már el is tűnt megint.

- Szóla az utolsó ítélet kihirdetője, s távozott - kommentáltam, s ez újra megneveltette Steffet. - Ide figyelj, ha felvágtam azokat a fákat a feljárón, bemegyek a Maine-i Központi Elektromos Művekhez a Portland úton. Elmondom, mi van nálunk, oké?

- Oké - felelte hálásan. - Szerinted mikor indulhatsz?

A nagy fát leszámítva - azt a mohafüzet -, egyórás munka lett volna. Azt hozzávéve, nem hittem, hogy tizenegy előtt végzek.

- Akkor adok neked itt ebédet. De hoznod kell egy-két dolgot a szupermarketből. Majdnem kifogyott a tejünk meg a vajunk. Meg . . . csinálok egy listát, jó?

Mondd a mókusnak, hogy baj van, s egyből elkezd élelmet gyűjtögetni. Átöleltem és bölintottam. Körüljártuk a házat. Egy pillantás elég volt ahhoz, hogy megértsem, mitől lett Billy olyan

izgatott.

- Uramisten! - mondta Steff elhalóan.

Majdnem negyed mérföldjét beláttuk a partnak onnan, ahol álltunk: a Bibber-birtokot bal oldalunkon, a magunkét s Brent Nortonét, tőlünk jobbra.

A hatalmas öregfenyő, amely csónakhelyünket védte, már csak csonk volt. Ami megmaradt belőle, úgy nézett ki, mint egy durván kihegyezett ceruza; belseje csillogó, védtelen fehérség, szemben a kor- és időnyütte kéreg sötétjével. Százlábnyi fatörzs, az öreg fenyő felső része ráborult a mi sekély vizű csónakdokkunkra. Szerencsésnek mondhattuk magunkat, hogy kis csillagcirkálónk nem süllyedt el alatta. Egy héttel ezelőtt bajok voltak a motorjával, s még mindig a kikötőben várt a sorsára.

Parti részünk másik felén, a csónakházunkon, amit apám épített - hatvanlábnyi hosszú keresztgerendával, amikor a Drayton család vagyonát még magasabban jegyezték, mint ma -, a csónakházunkon egy másik nagy fa pihent. Az, amelyik a birtokhatáron állt, Norton oldalán. Ettől gurultam először dühbe. A fa öt éve halott volt; régen ki kellett volna vágnia. Most ledőlt - a mi csónakházunk dúcolta alá. A tető egy részeg, csapott hátú ló benyomását keltette. A szél mindenfelé szétvitte a zsindeletető diribdarabjait, ahol a fa beszakította. Billy leírása, hogy „szétment”, éppúgy illett rá, mint bármi más.

- Ez Norton fája! - kiáltott fel Steff, méghozzá olyan méltatlankodással a hangjában, hogy a fájdalom ellenére, amit éreztem, mosolyognom kellett. A zászlórúd a vízben lebegett; az *Old Glory* ázottan ringott mögötte, rövid pórázon. És el tudtam képzelni Norton válaszát: pereljem be.

Billy a sziklás kikötőgáton mászkált, a dokkot vizsgálgatta, amit a kövekre mosott a víz. Vidám kék-sárga csíkokra volt festve. Billy visszanezett a válla fölött, és jókedvűen kiáltotta oda nekünk:

- A Martinéké, igaz?!

- Igaz. Gázolj be, és halászd ki a zászlót, oké, Nagy Bill?

- Naná!

A kikötőgát jobb oldala kis homokos partban folytatódott. 1941-ben, mielőtt Pearl Harbour vérben fizette meg a gazdasági válság árát, az apám felbérelt valakit, hogy ezt a finom homokot - hat teli billenőkocsival - szétszórja abban a mély lyukban, ami a mellemig

ér, vagyis körülbelül öt láb magas. A fickó nyolcvan dolcsit számolt fel a munkáért, de a homok sosem mozdult el. Csak hogy tudjad: nem ültethetsz át homokpartot a földedre. Most, hogy a virágzó villaépítési ipar szennyvízcsatornáit megölték a legtöbb halat, a maradékot pedig fogyasztásra alkalmatlanná tették, betiltották a parti homok felhasználását. Ez felforgathatná a tó ökológiáját, és ez mindenki részéről törvénytelen, kivéve a tó-fejlesztőket.

Billy bement a zászlóért - aztán megállt. Ugyanebben a pillanatban éreztem, hogy Steff megmerevedik mellettem, s én magam is megláttam. A tó Harrison felőli oldala eltűnt. Fényes-fehér köd borította be, mint egy földre zuhant tiszta felhő.

Feltámadt bennem előző éjszakai álmom képe, s mikor Steff rákérdezett, hogy mi van velem, majdnem kibukott belőlem: *Isten* volt.

- David?

A túlsó partnak még csak nyomát sem lehetett látni, de mert már hosszú évek óta nézem a Long-tavat, biztos voltam benne, nem sokkal előtte van a ködréteg; tán csak pár méterre.

- Mi ez, apa?! - kiáltotta Billy. Térdig a vízben állt, a zászló után tapogatózott.

- Ködoszlop.

- A *tavon?*- kérdezte Steff kétkedve, s szemében megláttam Mrs. Carmody hatását. Az az átkozott nő. Az én kényelmetlen érzésem elmúlt. Az álmok végül is nem anyagi dolgok, akárcsak a köd maga.

- Ja. Ezelőtt is láttál már ködöt a tavon.

- Ilyet még nem. Ez inkább felhőnek látszik.

- A napfény miatt van - magyaráztam. - Ugyanígy néznek ki a felhők, ha felülről nézed őket egy repülőből.

- Hogy keletkezhetett? Csak párás időben van köd.

- Nahát, itt van. Legalábbis Harrisonban. A vihar utóhatása, ez minden. Két front találkozása. Annak vonalán jött létre.

- David, biztos vagy benne?

Felnevettem, és átkaroltam a nyakát.

- Nem. Igazából mellébeszélek, mint egy bolond. Ha biztos lennék benne, én mondanám be a hatórás időjárási híreket. Gyerünk, csináld meg a bevásárlási listádat!

Még egy kétkedő pillantást vetett rám, kezével ellenzőt formálva a szeme fölött, újra megcsodálta a ködoszlopot, aztán megrázta a

fejét.

- Rettenetes – jelentette ki és elindult.

Billy számára a köd elvesztette az újdonság varázsát. Kihalászta a zászlót és egy összegubancolódtott kötélدارabot. Kicsomóztuk és szétterítettük, hogy megszáradjon.

- Hallottam, hogy a zászlónak nem szabad soha érintenie a földet, papi – mondta a fiam üzleties, legyünk-ezen-túl hanghordozással.

- Igen?

- Igen. Victor McAllister azt mondja, ezért megbüntetik az embert.

- Nohát, mondd meg Vicnek, hogy a feje tele van azzal, amitől zöld lesz a fű.

- Lószarral, igaz?

Billy remek gyerek, de különös módon híjával van a humornak. Minden bulit komolyra vesz a fiú. Remélem, elég sokáig él ahhoz, hogy megtanulja, veszélyes hozzáállás ez ebben a világban.

- Igen, ez az, de ne mondd meg anyának, hogy így mondtam. Ha megszárad a zászló, elvisszük. Még csákót is hajtogatunk belőle, és akkor frankón megvédjük magunkat.

- Papi, megcsináljuk a csónakház tetejét, és csinálunk egy új zászlórudat? – Most először tűnt aggódónak. Talán egy ideig elege lett a rombolásból.

Rávertem a vállára.

- Helyes a dörgés!

- Átmehetek Bibberékhez megnézni, mi történt ott?

- Csak egypár percre. – Biztos ők is takarítanak, s ettől az emberek néha idegesek; ahogy éppen én is éreztem Nortonnal kapcsolatban.

- Oké! Szia! – Eltűnt.

- Ne légy az útjukban, öregfiú! És Billy! – Visszanézett. – Ne felejtse el azokat az élő drótokat. Ha találkozol velük máshol is, kerüld ki őket.

- Persze, apu.

Egy pillanatig még ott álltam, vizsgálgattam a károkat, megnéztem magamnak újra a ködöt. Ha közelebb volt, meghazudtolta a természet minden törvényszerűségét, mert a szél – valójában csak szellő – vele szembe fújt. Ez persze fizikailag

szabadalmaztatott lehetetlenség volt. És a fehérsége. Csak a frissen esett hóval tudtam összehasonlítani, ahogy szembefordítja arcát a mélykék, vakító téli éggel. De a hó száz meg száz csillámfényben tükrözi vissza a napot, ám ez a ködoszlop nem ragyogott. Bármit mondott is Steff, a köd nem ritka jelenség tiszta napokon, de ha ilyen nagy foltnban tűnik fel, nedvességtartalma miatt majdnem mindig szivárvány kíséri. Most nem volt szivárvány.

Visszatért a rossz érzésem, de mielőtt megerősödött volna, mély, mechanikus hang ütötte meg a fületem – *vup-vup-vup!* –, melyet alig hallható „a francba is” követett. A hang megismétlődött, a káromkodás ezúttal elmaradt. Harmadszorra a furcsa zakatolást egy „a rohadt anyád” követte a „roppant-erős-vagyok-de-bepisiltem” tónussal.

- *Vup-vup-vup-vup...*

... csend ...

aztán: - Te dög!

Elvigyorodtam. Jól felhallatszik ide minden, viszont az összes működő láncfűrész elég messze volt. Elég messze ahhoz, hogy felismerhessem közvetlen szomszédom nem annyira dallamos hangját; Brent Nortonét, a hírneves ügyvédét és tőparttulajdonosét.

Kicsit közelebb mentem a vízhez, úgy téve, mintha a kikötőgáton nyugvó dokk érdekelne. Most már láttam Nortont. A tisztáson, fénytől védett balkonja mellett. Öreg fenyőtűk szőnyegén állt festékfoltos farmerében és fehér pólóingében. Negyvendolláros frizurája valahogy zilált volt, és veríték csorgott le az arcán. Térdelve matatott valamit láncfűrészén. Azon, ami sokkal nagyobb és csinosabb volt, mint az én 79 dollár 95 centesem. „Csináld magad” készlet. Úgy tűnt, minden van rajta, kivéve egy indítógombot. Norton egy zsinórt rángatott – közönyös *vup-vup-vup* –, egyébként semmi más nem történt. Szívem kivirult, látva, hogy egy sárga nyírfaág kettétörte piknikasztalát.

Norton hatalmasat rántott az indítózsinóron. *Vup-vup-vup-vupvupvupvup-vaploaploapl... vap!... vup*

Majdnem egy percig működött.

Még egy herkulesi erőfeszítés.

Vup-vup-vup.

- Szopós kurva - bűgta Norton tüzesen, s fogait csinos láncfűrészére vicsorította.

Visszamentem a házhoz; most először éreztem magam igazán jól, mióta felkeltem. Az én fűrészem az első húzásra beindult; nekiláttam a munkának.

Tíz körül egy kéz meglökte a vállamat. Billy volt az, jobbában egy doboz sörrel, baljában Steff listájával. A papírt begyömöszöltem farmerem hátsó zsebébe, és elvettem a sört, ami ha nem is éppen jégbe hűtött, de hűvös volt. Majdnem a felét lenyeltem egyszerre – ritkán esett ilyen jól a sör –, aztán a dobozzal tisztelegtem Billynek.

- Kösz, öregfiú!

- Ihatok belőle?

Hagytam, hogy belekortyoljon. Grimaszolt egyet, és visszaadta a dobozt. Leküldtem a maradékot, és összehorpasztottam a doboz közepét. Az üvegek meg a dobozok üledéke három évig kémiailag aktív marad, de a régi szokásokat nehezen vetkőzi le az ember.

- Írt valamit a papír aljára, de nem tudom elolvasni -mondta Billy.

Elővettem a listát.

- Nem tudom befogni a WOXO-t. - így szólt Steff üzenete. - Gondolod, hogy a vihar tönkretette a hullámhosszt?

A WOXO-t a helyi automatikus frekvenciamodulációval lehet fogni: Norwayból sugározzák, vagy húsz mérföldről északra, s ez minden, amit régi és törékeny FM-rádióknak be tud vadászni.

- Mondd meg neki, hogy valószínűleg igaza van - utasítottam a fiamat, miután felolvastam neki az üzenetet. - Kérdezd meg tőle, nem tudja-e befogni Portlandet az AM-hullámsávon.

- Oké. Papi, veled mehetek a városba?

- Persze. Te és anya is, ha akar.

- Jó. - Visszarohant a házba az üres dobozzal.

Átdolgoztam magam a kis fákon - a nagy fáig. Belevágtam, aztán egy-két pillanatra kivettem a fűrészt, hogy lehűljön; ez a fa tényleg nagy falat volt neki, de úgy gondoltam, minden rendben lesz, ha nem sietem el. Épp azon tűnődtem, mikorra tisztítom meg a bekötőutat, mikor egy narancssárga katonai teherautó zötykölődött el előttem; gondolom, az ösvény másik végéhez tartott. Szóval minden oké. Az út tiszta, az elektromosok meg délre itt lesznek, hogy foglalkozzanak az élő vezetékekkel.

Levágtam egy nagyobb darabot a fatörzsből, a feljáró széléhez húztam, és átgördítettem rajta. A lejtőn lebukfencezett az

aljnövényzetbe, ami visszakúszott a régi idők óta, mikor az apám és testvérei – mind művész, a Draytonok egy művészcsalád – megtisztították a terepet.

Karommal letöröltem az izzadságot az arcomról. Újabb sör után vágytam; egy csak arra jó, hogy előkészítse a torkodat. Felkaptam a láncfűrész, és elgondolkodtam a légtérből eltűnt WOXO-ról. Sugárzásának irányából jött a ködoszlop. És arrafelé feküdt Shaymore (Shammore, ahogy a helyiek ejtették). Shaymore-ban volt a Nyílhegy-fejlesztés.

Az öreg Bill Giosti elmélete a fekete tavasról: a Nyílhegy-fejlesztés. Ez egy kis, villanyárammal körülkerített terület neve volt Shaymore nyugati részén, nem messze a stonehami városhatártól; a kormány fennhatósága alá tartozott. Örök voltak ott, meg belső láncú televíziós kamerák, meg a jó ég tudja, mi még. Vagy legalábbis így hallottam; valójában sohasem láttam, bár a régi Shaymore út alig egy mérföldnyire fut a kormánybirtok mentén.

Senki sem tudta biztosan, honnan jött a Nyílhegy-fejlesztés név, hogy ez-e a neve, vagy hogy egyáltalán működik-e itt valami. Bill Giosti szerint igen, de ha tudni akartad, hogyan és honnan jutott ehhez az információhoz, ködösíteni kezdett. Hogy hát az unokahúga a Kontinentális Teleföntársaságnál dolgozott, és ő hallott dolgokat. Valahogy így.

- Az atommal kapcsolatos – mondta Bill, behajolva a Scout ablakán, hideget árasztva magából. – Ezzel bütykölnék odabent. Atomokat lövöldöznek a levegőbe meg efféle.

- Mr. Giosti, a levegő tele van atomokkal – okoskodott Billy. – Ezt mondja Mrs. Neary. Mrs. Neary azt mondja, minden tele van atomokkal.

Bill Giosti véraláfutásos szemével hosszan méregette Billyt; ez lelohasztotta a fiamat.

- Ezek *másféle* atomok.

- Ja igen – motyogta Billy, feladva a dolgot.

Dick Muehler, a biztosítási ügynökünk szerint a Nyílhegyfejlesztés mezőgazdasági állomás, amit a kormány üzemeltet; sem több, sem kevesebb.

- Nagyobb paradicsomok, hosszabb termőidővel – jelentette ki Dick bölcsen, aztán hátrament megmutatni, hogyan segíthetnék családomnak korai halállommal. Janine Lawlers, a postásnő azon a

véleményen volt, hogy geológiai kutatásról van szó: agyagban keresnek olajat. Ezt tényként tudta, mert a férjének a bátyja egy embernek dolgozott, aki . . .

És Mrs. Carmody . . . ő valószínűleg Bill Giosti verziója felé hajlott. Nem éppen atomok, hanem *másféle* atomok . . .

Levágtam még két nagy darab fát, és oldalra hajítottam, mielőtt Billy visszatért volna Stefftől, kezében egy új sörrel és a papírral. Ha van is valami, amit Nagy Bill jobban szeret az üzenetek továbbításánál, én nem tudom, mi az.

- Kösz - mondtam, elvéve tőle a hozott dolgokat.

- Ihatok egy kortyot?

- Csak egyet. Legutóbb kettőt ittál. Nem lábatlankodhatsz itt részegen délelőtt tízkor.

- Negyed tizenegy van - felelte, szégyenlősen mosolyogva a doboz felett. Viszonoztam - nem mintha olyan nagy vicc lett volna, de Billy olyan ritkán próbálkozik vele -, aztán elolvastam az üzenetet.

„Befogtam a JBQ-t a rádión - írta Steff. - Ne rúgj be, mielőtt a városba mennél. Még egyet kaphatsz ebéd előtt. Gondolod, hogy meg tudod tisztítani az utat?"

Visszaadtam Billynek a papírt, és elvettem a sörömet.

- Mondd meg neki, hogy az út rendben lesz, mert most ment el erre egy teherautó. Ők megtisztítják maguk előtt.

- Oké.

- Apafej!

- Mi az, papi?

- Mondd meg neki, hogy minden rendben van.

Újra elmosolyodott, talán először magának mondta meg.

- Oké! ' '

Elszaladt, s én figyeltem a szapora lábakat, a fel-felvillanó tornacipőtalpat. Imádtam. Az arca s néha a szeme, ahogy az enyémben kapcsolódik - ez az, amitől úgy érzem, hogy tényleg minden rendben van. Ez persze hazugság - a dolgok nincsenek és sosem lesznek rendben -, de a kölykőm elhiteti velem ezt a hazugságot.

Ittam a sörömből, a dobozt letettem egy kőre, és újra beindítottam

a láncfűrész. Vagy húsz perc múlva könnyű érintést éreztem a vállamon; megfordultam, ismét Billyt várva. Helyette Brent Nortont kaptam. Kikapcsoltam a fűrész.

Nem úgy nézett ki, ahogy általában szokott. Izzadt és fáradt és boldogtalan volt, meg kissé zavarodott is.

- Helló, Brent! - köszöntem. Utolsó egymáshoz intézett szavaink kemények voltak, és nem nagyon tudtam, hogyan folytassam. Az a vicces érzésem támadt, hogy az utóbbi öt percben ott állt mögöttem, s a fűrész harsogó zaja alatt diszkréten köszörülte a torkát. Ezen a nyáron alig vettem pillantást rá. Lefogyott, de ez nem használt neki. Pedig kellett volna, mert vagy tíz kiló súlyfölsöletet hordozott; most mégsem nézett ki jobban. Előző novemberben meghalt a felesége. Rák. Aggie Bibber mondta Steffynek. Aggie volt a helyi nekrológírónk. Minden környéknek van egy. Norton hányaveti heccelődő stílusából, állandó lekicsinyléséből (azzal a szemtelen könnyedséggel, ahogy egy veterán matador elhelyezi a *banderillákat* egy öreg bika nehézkes testébe) azt gondoltam volna, örül felesége távozásának. Ha megkérdeznék, még azt is megkockáztattam volna, hogy ezen a nyáron egy húsz évvel fiatalabb csinibabával az oldalán fog megjelenni, s arcán ott lesz az ostoba elment-a-tyúkom-a-mennyországba vigyor. Ehelyett csak az öregedés újabb jelei tűntek fel rajta, a súlyfelesleg a rossz helyekről távozott, petyhüdt bőrt, tokát és ráncokat hagyva maga után, melyeknek megvolt a maguk története. Egy múltó pillanatig valami napfényes helyre akartam vezetni Nortont, leültetni egy kidőlt fatörzs mellé, kezébe nyomni sörömet és szénskiccet csinálni róla.

- Helló, Dave! - mondta hosszú és szörnyű hallgatás után; a csendet még súlyosabbá tette a láncfűrész zakatolásának hiánya. Szünetet tartott, aztán kitört:

- Az a fa. Az az átkozott fa! Sajnálom. Igazad volt.

Megvontam a vállam.

- Egy másik fa az autómra zuhant - közölte.

- Sajnálom, hogy ... - kezdtem, aztán rettenetes gyanúm támadt.

- Csak nem a T-Birdre?

- De igen.

Nortonnak volt. egy 1960-as Thunderbirdje, vadonatúj állapotban, mindössze harmincezer mérfölddel a kerekeiben. Kívül-belül mélykék. Csak nyaranta vezette, akkor is ritkán. Úgy szerette ezt a

kocsit, ahogy néhányan az elektromos játék vonatokat szeretik, vagy a hajómodelleket, vagy a céllövő pisztolyokat.

- Ez disznóság - mondtam, és így is gondoltam.

Lassan megrázta a fejét.

- Majdnem otthon hagytam. Majdnem a lakókocsit hoztam, tudod? Aztán azt mondtam: a pokolba is. Idehajtottam vele, és egy rohadt, nagy öreg fenyő rádőlt. Az egész teteje összetört. És gondoltam, hogy szétvágom . . . már a fát. . . de nem tudtam beindítani a láncfűrészemet. . . hétszáz dollárt fizettem azért a dögért... és ... és ...

Torka kis csukló hangokat adott ki. Szája úgy mozgott, mintha datolyát rázna fogak nélkül. Egy nyomorult pillanatig azt hittem, elkezdi üvölni, mint egy gyerek a játszótéren. Aztán kissé visszanyerte az önuralmát, elfordult, és úgy tett, mintha a fadarabokat nézné, amiket levágtam.

- Hát, megnézhetjük a fűrészedet - szólaltam meg. - Biztosítva van a T-Birdöd?

- Mint a te csónakházad.

Megértettem; és eszembe jutott, mit mondott Steff a biztosításról.

- Ide figyelj. Dave. Talán kölcsön tudnád adni a Saabodat, hogy legorjaj vele a városba. Gondoltam, vehetnék kenyeret meg felvágottat meg sört. Sok sört.

- Billy és én bemegyünk a Scouttal. Gyere velünk, ha akarsz. Szóval ha segítesz eltakarítani az útból, ami még itt maradt.

- Boldogan.

Megragadta a nagy törzs egyik végét, de nem tudta felemelni. A munka javát nekem kellett elvégezni. Sikertült betuszkolnunk a fenyőcsonkot az aljnövényzetbe. Norton szuszogott és zihált, arca majdnem bíborszínűre változott. A sok rángatás után, amit a láncfűrészével művelt, kissé aggódtam a szíve miatt.

- Oké? - kérdeztem. Bólintott, még mindig gyorsan szedve a levegőt. - Akkor gyere velem a házhoz. Tartósítjuk ezt az állapotot egy sörrrel.

- Köszönöm. Hogy van Stephanie? - Kezdte felölni régi nagyképűségét, amit nem szerettem.

- Nagyon jól, kösz.

- És a fiad?

- Ő is remekül.

- Örülök.

Steff elének jött; pillanatnyi meglepetés futott át az arcán, amint meglátta, kivel vagyok. Norton mosolygott, szeme mohón fürkészte Steff szűk pólóingét. Mindent összevéve, nem sokat változott.

- Helló, Brent! – üdvözölte Steff óvatosan. Fiam kidugta fejét a karja alól.

- Helló, Stephanie! Szia, Billy!

- Brent T-Birdje csinos kis sebet kapott a viharban – magyaráztam.

- Kéménylyukat a tetőre, ahogy mondja.

- Ó, nem.

Norton újra elmesélte az egészet, miközben megitta egyik sörünket. Én a harmadikat szopogattam, de semmiféle hatását nem éreztem; nyilvánvalóan ahogy megittam, már ki is izzadtam a folyadékot.

- Velünk jön a városba.

- No, egy darabig nem várlak vissza benneteket. Lehet, hogy be kell menetek a Shop-and-Save-be, Norwayben.

- Igen? Miért?

- Ha nincs áram Bridgtonban ...

- Anyu azt mondja, hogy a pénztárgépek meg minden árammal működik.

Jó szempont volt.

- Megvan még a lista? Megveregettem a hátsó zsebemet. Steff szeme Nortonra siklott.

- Nagyon szomorú vagyok Carla miatt, Brent. Mindannyian azok vagyunk.

- Köszönöm. Nagyon köszönöm.

A csend újabb kényelmetlen pillanata következett, amit Billy tört meg:

- Indulhatunk, papi? – Átöltözött farmerba és félcipőbe.

- Igen, azt hiszem. Készen vagy, Brent?

- Adj még egy sört az útra, és az leszek.

Steff homloka ráncba szaladt. Sosem tetszett neki a még-egy-et-az-útra-filozófia vagy azok a férfiak, akik combjuk közé szorított Bud sörrel vezettek. Bólintottam neki, ő vállrándítással válaszolt. Nem akartam most újranyitni a vitát Nortonnal. Steff adott neki egy sört.

- Kösz – mondta, de ez csak egy szó volt, amit szájával megformált. Ahogy a pincérnöknek monddod egy étteremben.

Visszafordult felém.

- Vezess, Macduff.

- Oldaladon leszek - feleltem, és bementem a nappaliba. Norton követett; felkiáltott, meglátva a lombokat, de ez engem most nem érdekelt, éppúgy, mint az ablak megcsináltatásának ára sem. A csúszó üvegajtón át a tavat néztem. A szellő kicsit megelégnült, s tán öt fokkal melegebb lett, mialatt a fákat daraboltam. Azt vártam, hogy feloszlott a különös köd, melyet korábban láttunk, de nem így történt. Még közelebb is jött. A tó felénél járt.

- Már előbb is észrevettem - nyilvánította ki Norton fensőségesen. - Valami hőmérséklet-megfordulás, azt hiszem.

Nem tetszett. Az az erős érzésem támadt, hogy soha ilyesfajta ködöt nem láttam. Részben az elülső front hihetetlen egyenessége miatt. A természetben semmi sem ilyen szabályos; az egyenes vonalat az ember találta ki. Részben pedig tiszta, szédítő fehérsége miatt; a legkisebb változatosságot sem mutatta, de nem is csillogott a nedvességtől. Már vagy csak fél mérföld messze volt; a tó és az ég kékjével alkotott ellentéte minden eddiginél megdöbbentőbbnek tetszett.

- Gyerünk, apu! - Billy a nadrágomat ráncigálta. Mindannyian kimentünk a konyhába. Brent Norton egy utolsó pillantást vetett a nappalinkba betört fára.

- Kár, hogy nem almafa, mi? - jegyezte meg Billy szellemesen. - Ezt a mami mondta. Egész vicces, nem?

- Az anyád igazi adu - jópofáskodott Norton. Hanyagul megborzolta Billy haját, s szeme újra Steff pólójára tévedt. Nem, nem az az ember volt, akit valaha is meg tudnék szeretni.

- Figyelj, miért nem jössz velünk, Steff? - kérdeztem. Minden konkrét ok nélkül hirtelen azt akartam, hogy jöjjön.

- Nem, inkább itt maradok, gyomlállok egy kicsit a kertben. - Szeme lassan Norton alakjára siklott, aztán vissza rám. - Ma reggel óta, úgy tűnik, én vagyok itt az egyetlen dolog, ami nem árammal működik.

Norton túlságosan szívből nevetett. Bár vettem Steff üzenetét, azért még egy kísérletet tettem:

- Biztos vagy benne?

- Igen - felelte határozottan. - A jó öreg húzd meg, hajlítsd meg jól fog tenni.

- Ne legyél túl sokat a napon.
- Majd felteszem a szalmakalapomat. Szendvicsekkel várlak benneteket.

- Jó.

Arcát csókra nyújtotta.

- Légy óvatos. Lehetnek akadályok a Kansas úton is, tudod.

- Óvatos leszek.

- Te is legyél óvatos - mondta Billynek, s megcsókolta őt.

- Rendben, mami. - Kivágódott az ajtón, az becsapódott ' mögötte.

Követték Nortonnal.

- Miért nem megyünk át hozzád, Brent, levágni a fát a kocsidról?
- kérdeztem. Váratlanul ezer ok jutott eszembe, amivel késleltethetném az indulást a városba.

- Még csak látni sem akarom, mielőtt az ebéd meg ebből még egypár bennem nincs - felelte Norton, felemelve sörét. - A baj megtörtént, Dave, öreg cimborá.

Azt sem szeretem, ha cimborának hív.

Mindhárman a Scout első ülésére telepedtünk le (a garázs hátsó sarkában kicsorbult Fisher ekevasam csillogott sárgán, mint Jézuska ígéretes szelleme); kitolattam, szétropogtatva a vihar által odaszórt gallyakat. Steff a betonúton állt, ami a birtok legnyugatibb részén fekvő zöldségeskertbe vezetett. Egyik kesztyűs kezében sövényvágó ollót, a másikban gyomlálókapat tartott. Feltette lógó szalmakalapját, mely beárnyékolta arcát. Kétszer megnyomtam a dudát, ő a sövényvágót lengette meg viszonzásképpen. Kihúztam a Scouttal. Azóta nem láttam a feleségemet.

Egyszer kellett megállnunk a Kansas útig. A teherautó után egy csinos, jól megtermett fenyő dőlt még rá a bekötőre. Nortonnal kiszálltunk, és arrébb mozdítottuk, hogy a kocsival el tudjak mellette araszolni. Kezünk teljesen fekete lett. Billy is segíteni akart, de visszaintettem a Scoutba. Félttem, hogy megsérti a szemét. Az öreg fák mindig az Entekre emlékeztetnek engem Tolkien csodálatos *A gyűrűk urából*; a rossz Entekre. Az öreg fák bántani akarnak. Nem számít, hogy hótalpon mászkálsz, síkirándulást teszel, vagy csak sétálsz egyet az erdőben. Az öreg fák bántani akarnak téged, s azt

hiszem, ha tehetnék, meg is ölnének.

Maga a Kansas út tiszta volt, de több helyen láttunk leszakadt vezetékeket. Úgy negyed mérfölddel a Vicki-Linn kemping után egy villanypózna feküdt teljes hosszában az árokban, csúcsa körül zilált hajzatként drótok tekergőztek.

- Ez volt aztán a vihar – jegyezte meg Norton behízelt, bírósági tárgyalótermekben edződött hangon, ám most nem volt szertartásos, csupán ünnepélyes.

- Na ja.

- Nézd, apa!

Ellitcherék istállójának maradványára mutatott. Tizenkét éven át fáradtan süppedt bele Tommy Ellitcher földjébe, derékgig napraforgóban és aranyvesszőben. Minden ősszel azt hittem, nem éli túl a következő telet. És minden tavasszal állt még. Most már nem. Roncsok maradtak, a tető zsindele szinte csíkokra szakadt. A telekszámot mutató tábla az út mellett hevert. És ez a szám valamiért ünnepélyesen vagy inkább baljóslatúan visszhangzott bennem. A vihar a földdel egyenlővé tett mindent. Norton kiürítette a sörösdobozt, benyomta az oldalát, s közönyösen a Scout padlójára ejtette. Billy szóra nyitotta a száját, aztán becsukta. Jó fiú. Norton New Jerseyből jött, ahol nem volt göngyölegtvörvény; azt hiszem, meg lehet bocsátani neki ezt a szemetelést, mikor alig emlékszem olyan esetre, mikor én magam ne tettem volna meg.

Billy csavargatni kezdte a rádió gombját; megkértem, próbálja megkeresni a WOXO-t. Átváltott a 92-es frekvenciamodulációra, de süket csend fogadta. Rám nézett, és megrántotta a vállát. Elgondolkodtam egy pillanatra. Milyen más állomás van még ennek a különös ködfalnak a túloldalán?

- Próbáld meg a WBLM-et.

A másik irányba csavarta a gombot, elhagyva a WJBQ-t és a WIGY-t. A helyükön voltak, végezték a dolgukat szokás szerint... de a WBLM, Maine állam vezető progresszívrock-adója eltűnt a légtérből.

- Fura – mondtam.

- Mi az? – kérdezte Norton.

- Semmi. Csak hangosan gondolkodtam.

Billy visszakeresett a WJBQ zenei felvágottjára. Hamarosan beértünk a városba:

A Norga mosoda a bevásárlóközpontban zárva volt; a bedobós automaták nem működnek áram nélkül, de a Bridgton gyógyszertár és a Szövetségi Élelmiszer-áruház nyitva volt. A parkoló jócskán megtelt, s ahogy ez nyár közepén szokásos, egy csomó autó más államból érkezett. Kis csoportok álldogáltak itt-ott a napon, a viharról locsogtak; nők a nőkkel, férfiak a férfiakkal.

Láttam Mrs. Carmodyt, a kitömött állatok és a fanedvek nagymesterét. Káprázatos kanárisárga nadrágkosztümben vitorlázott be a szupermarketbe. Egy kisebbfajta bőrönd nagyságú táska lógott az egyik karján. Aztán egy yamahás örült zúgott el néhány szűk centire a lökhárítóm mellett. Durva pamutvászon dzsekit viselt, és foncsorozott napszemüveget. Sisakot nem.

- Nézd ezt az ostoba állatot! - mordult fel Norton.

Tettem egy kört, helyet keresve. Nem találtam. Már kezdtem belenyugodni a hosszú sétába a parkoló túlsó végéből, mikor megjött a szerencsém. Egy cirkáló nagyságú citrom-zöld Cadillac tolatott ki a parkolóórák sorából, amely a legközelebb állt az áruház bejáratához. Amint kiúszott, becsúsztam a helyére.

Odaadtam Billynek Steff listáját.

- Ragadj meg egy kocsit, és láss hozzá. Fel akarom csöngetni anyádat. Mr. Norton majd segít neked. Én is mindjárt bent leszek.

Kiszálltunk, s Billy azonnal megragadta Norton kezét. Mikor kisebb volt, megtanulta, hogy ne vágjon át a parkolón anélkül, hogy fogná egy felnőtt kezét, és még nem felejtette el. Norton egy pillanatra meglepődni látszott, aztán elmosolyodott egy kicsit. Majdnem megbocsátottam neki, hogy felfalta Steffet a szemével. Mindketten bementek az áruházba. A bedobós telefonhoz léptem, mely ott függött a falon, a drugstore és a Norge között. Egy verejtékező nő állt előtte lila napozódresszben; a vonalat adó gombot nyomogatta. Zsebre dugott kézzel vártam mögötte; nem értettem, mi ez a rosszérzés Steffel kapcsolatban, és hogy ez miért kapcsolódik ahhoz a fehér, csillogás nélküli ködhez, a légből eltűnt rádióállomásokhoz ... és a Nyílhegy-fejlesztéshez. A lila napozós hölgy kövér, leégett vállán szeplők sorakoztak. Úgy nézett ki, mint egy izzadt, túlkoros baba. Visszacsapta a kagylót a helyére, a gyógyszertár felé fordult, és észrevett engem.

- Takarítsa meg a tízcentesét - mondta. - Csak bip-bip van.

Majdnem verni kezdtem a homlokomat. A telefonkábelek persze

valahol tönkrementek. Azért kipróbáltam a készüléket. Az ittenieket Steff tébolytelefonoknak nevezte. Ha a túloldalon felveszik, automatikusan megszakad a vonal, s be kell dobnod a tízcentesedet, mielőtt a másik leteszi. Idegesítőek, de most megmaradt az érmém. Ahogy a hölgy mondta, csak bip-bip volt.

Visszaakasztottam a kagylót, s lassan az épület felé tartottam; épp idejében, hogy tanúja legyek egy furcsa kis incidensnek. Idősödő pár sétált a bejárat felé, beszélgetve. És még mindig így, nekiütköztek az ajtónak. Leálltak perlekedni, az asszony rikácsolva panaszkodott. Komikusan néztek egymásra. Aztán elnevelték magukat, az öreg fickó némi erőfeszítéssel – ezek az elektromossággal működő ajtók elég súlyosak – benyomta a felesége előtt az egyik szárnyat, és bementek. Százféle módon érinti az embert, ha nincs áram.

Magam is belöktem az ajtót, s az első, amit észrevettem, a légkondicionálás hiánya volt. Nyáron általában annyira felpörgetik, hogy fagysérülést szenvedsz, ha egy óránál tovább tartózkodsz benn.

Mint a legtöbb modern áruházat, a szövetségit is állatlabirintusnak építették meg – az újmódi marketingtechnikák fehér egerekké teszik a vásárlókat. Azok a dolgok, amikre alapvetően szükséged van, a tej, kenyér, hús, sör, a fagyasztott ételek mind az áruház túlsó végében vannak. Hogy eljuss oda, el kell haladnod minden árucikk előtt, mely a modern ember számára nélkülözhetetlen – a krikettütőtől a gumi kutyacsontig.

A bejárat ajtó mögött húzódik a gyümölcsök és zöldségek sora. Benéztem, de nem láttam Nortont vagy a fiamat. Az öreg hölgy, aki nekiütközött az ajtónak, a grépfrútokat vizsgálgatta. Férjénél egy zsákszerű szatyor volt a szerzeményeknek.

Végigsétáltam a soron, és balra fordultam. A harmadik sorban találtam meg őket. Billy a zselés és porpudingos polc fölött tőprengett. Norton közvetlenül mögötte állt, Steff listáját bámulva. Kicsit elvgyorodtam utánozhatatlan arckifejezését látva.

Utat törtem hozzájuk félig megpakolt bevásárlókocsik és gyűjtögető vásárlók között (nyilván nem Steff reagált egyedül mókuseffektussal). Norton két doboz pástétomot vett le a felső polcra, és betette a kocsiba.

- Hogy boldogultok? - kérdeztem. Norton látható megkönnyebbüléssel nézett körül.

- Remekül, igaz, Billy?

- Persze. - Fiam nem állta meg, hogy pedánsan hozzá ne tegye: - De egy csomó dolgot Mr. Norton sem tud elolvasni.

- Hadd nézzem. - Átvettem a listát.

Norton akkurátus ügyvédi módon kipipált minden tételt, amit letudtak - vagy fél tucatot, köztük a tejet és egy hatdobozos kólát. Tán még tíz cikk maradt a listán.

- Vissza kell mennünk a gyümölcsökhöz meg a zöldségekhez - mondtam. - Kell paradicsom és uborka.

Billy kezdte megfordítani a kocsit, mikor Norton megszólalt:

- Meg kéne nézned a pénztárt, Dave.

Megtettem. Olyasmi volt, amit újságfotókon láthatsz néha uborkaszegzonban, valami humoros aláírással. Csak két pénztárgép üzemelt, a fizetésre várók kettős sora elnyúlt a nagyjából lecsupasztott kenyerespultok mentén, egy kanyart tett jobbra, s eltűnt a fagyasztott élelmiszerek pultja mögött. Az összes új, komputerezált NCR-kasszagép le volt takarva. A két nyitott pénztárfolyosónál egy-egy elgyötört lány ütötte be az árakat elemmel működő zsebszámológépbe. A két igazgató ott állt mellettük; az egyiknél Bud Brown, a másiknál Ollie Weeks. Ollie-t szerettem, de Bud Brownra nem sokat adtam; azt képzelte magáról, ő a szupermarketvilág Charles de Gaulle-ja.

Ahogy valamelyik lány befejezett egy összeadást, Bud vagy Ollie oda gemkapcsolt egy papírfecnit a készpénzhez vagy csekkhez, amivel a vevő fizetett, és belökte a dobozba, amit pénztartónak használt. Mindannyiukról dőlt a verejték, fáradtnak látszottak.

- Remélem, hoztál magaddal egy jó könyvet - szólalt meg Norton, csatlakozva hozzám. - Egy darabig sorba fogunk állni.

Újra Steffre gondoltam - otthon, egyedül -, s megint elfogott a rosszérzés.

- Menj, vedd meg, amit akarsz, mi Billyvel elintézzük a többi.

- Felmarkoljak néhány sört neked is?

Gondoltam rá, de a közeledés ellenére nem akartam az egész délutánt Brent Nortonnal tölteni ivászat közben. Nem azzal a zűrzavarral a ház körül.

- Ne haragudj, de ezt a meghívást napoljuk el. Mintha egy kicsit megmerevedett volna az arca.

- Oké - felelte kurtán, és elsétált. Figyeltem, ahogy elment, aztán

észrevettem, hogy Billy ráncigálja az ingemet.

- Beszéltél a mamival?

- Nem. Nem működik a telefon. Azt hiszem, azok a vezetékek is leszakadtak.

- Izgulsz miatta?

- Nem - hazudtam. Rendesen izgultam miatta, de fogalmam sem volt, miért. - Nem, persze hogy nem. Hát te?

- Neem ... - Dehogynem. Arca elkínzottnak látszott. Vissza kellett volna indulnunk akkor. De már akkor is késő lett volna.

III. A köd eljövetele

Visszaküzdöttük magunkat a gyümölcsökhöz és zöldségekhez, mint a lazacok a folyással szemben. Láttam néhány ismerős arcot - Mike Hatlent, egyik városi tanácsosunkat, Mrs. Replert a középiskolából (a harmadikosok sok-sok generációjának réme most a sárgadinnyék körül szaglászott), Mrs. Turmant, aki néha vigyázott Billyre, ha Steffel este elmentünk valahová -, de leginkább nyaralók gyűjtögették azt, amit nem kell főzni, s egymást ugratták, mint a „természet gyermekei”. A felvágottakat olyan alaposan eltüntették, mint a tízcentes regényeket az olcsó áruk vásárán; néhány csomag bolognain, makarónin és egy árva, fallikus kolbáson kívül más nem is maradt.

Beszereztem a paradicsomot, uborkát és egy üveg majonézt. Steff szalonnát is akart, de mind elfogyott. Helyette felmarkoltam némi bolognait, bár képtelen voltam igazi lelkesedéssel fogyasztani, mióta a Szövetségi Élelmiszer-hivatal bement, hogy minden csomag tartalmaz kis mennyiségű rovarpiszkot - valami extrát a pénzedért!

- Nézd! - szólalt meg Billy, ahogy befordultunk a negyedik sor sarkán. - Katonák.

Ketten voltak; sötétbarna egyenruhájuk élesen elütött a nyári ruhák és sportviseletek sokkal világosabb hátterétől.

Hozzászoktunk, hogy itt-ott feltűnnek: a Nyílhegy-fejlesztés tán harminc mérföldre lehetett. Ezek ketten nem régóta borotválkozhattak.

Rápillantottam Steff listájára, és láttam, hogy mindenünk megvan

már.. . nem, csak majdnem minden. Az alján, mintegy utóiratként ott állt: *egy üveg Lancer?* Ez jól hangzott. Pár pohár bor este, miután Billy lefeküdt, aztán talán egy lassú, álomba ringató szeretkezés.

Otthagytam a kocsit, utat törtem a borokhoz, és elvettem egy palackot. Visszafelé elhaladtam a raktár nagy dupla ajtaja előtt; egy megtermett generátor állandó zümmögését hallottam belülről. Úgy véltem, elég nagy ahhoz, hogy hidegen tartsa a megfelelő pultokat, de az ajtókat, a pénztárgépeket és egyéb elektromos dolgokat már nem képes működtetni. Úgy hangzott, mint egy motorbicikli.

Norton tűnt fel épp, ahogy beálltunk a sorba; két hatdobozos Schlitz világost, egy kenyeret meg azt a kolbászt egyensúlyozta a kezében, amit az előbb kiszúrtam. Mellénk állt a sorban. A légkondicionálás nélkül nagyon meleg volt; csodálkoztam, hogy a raktárosfiúk miért nem támasztották ki az ajtót. Vörös kötényében Buddy Eagletont láttam két pultsorral hátrébb: nem csinált semmit, de azt jól adta el. Fájni kezdett a fejem.

- Rakd ide a cuccodat, mielőtt elejtenél valamit - mondtam Nortonnak.

- Kösz.

Most a fagyasztott élelmiszerek előtt rostokoltunk; az embereknek keresztül kellett vágniuk a soron, hogy hozzáférjenek kívánságaikhoz. Csak úgy röpködtek az „elnezést” meg a „bocsánat” szavak.

- Ez egyre elbaszottabb - mondta Norton mogorván. Egy pillanatra megdermedtem. Billy füle nem szokott ilyen beszédhez.

A generátor zümmögése kissé tompult, ahogy a sor előremozdult. Nortonnal felületes beszélgetést folytattunk, kikerülve azt a csúnya tulajdonvitát, ami a járásbírótság elé vitt minket. Olyan témákhoz ragaszkodtunk, mint a Vöröszoknisok esélyei meg az időjárás. Végül kimerítettük kicsiny társalgási készletünket, és elhallgattunk. Billy izgett-mozgott mellettem. A sor továbbmászott. Most mirelit ebédek voltak a jobbkunon, a legdrágább borok és pezsgők a balon. Ahogy az olcsóbb borokhoz értünk, eljátszottam a gondolattal, hogy veszek egy üveg Ripple-t, perzselő ifjúságom italát. Nem vettem. Annyira azért sosem volt perzselő az az ifjúság.

- Jesszusom, miért nem tudnak sietni, papi? - kérdezte Billy. Az a megkínzott kifejezés még mindig ott ült az arcán; hirtelen egy villanásra eloszlott a nyugtalanság köde, amely rám telepedett, és

valami borzalmas meredt rám a túloldalról – a rettenet csillogó, fémes arca. Aztán elmúlt.

- Nyugi, apafej – csillapítottam.

Elérkeztünk a kenyeres-pultokhoz – ahhoz a ponthoz, ahol a kettős sor balra kanyarodott. Most már láttuk a pénztárat, azt a kettőt, amelyik működött, és a másik négyet. Kihaltságukat egy-egy felirat hirdette a futószalagokon: KÉRJÜK, MENJEN EGY MÁSIK KASSZÁHOZ. Mögöttük húzódott a nagy, részekre osztott táblaüveg kirakat, kilátással a parkolóra és a 117-es meg a 302-es útkereszteződésre. A látványt részben takarták a fehér papírtáblák hátlapjai, melyek a kurrens specialitásokat meg a legutolsó könyvet hirdették – történetesen a *Természetanya enciklopédiáját*. Abban a sorban álltunk, amelyik Bud Brownnal végződött. Talán még harmincan voltak előttünk. A legkönnyebben Mrs. Carmodyt lehetett felismerni vakítóan sárga nadrágkosztümjében. Úgy nézett ki, mint egy sárgalázshirdetés.

Váratlanul valami visító hang indult el távolról. Gyorsan felerősödött, és egy rendőrszirána örült vijjogásává vált. Duda szólalt meg az egyik kereszteződésnél, fék- és gumicsikorgás hallatszott. Nem láttam semmit – rossz volt a szög –, de a szirána hangja magasba csapott, ahogy közeledett az áruházhoz, aztán a rendőrautó távolodásával halkulni kezdett. Néhányan kiléptek a sorból, hogy lássák, de nem sokan. Túl hosszú ideig vártak már ahhoz, hogy kockára tegyék a helyüket.

Norton köztük volt; az ő dolgai a kocsimban zsúfolódtak. Pár pillanat múlva visszajött.

- Helyi zúr – tájékoztatott.

Aztán a városi tűzoltószirána kezdett rá, egyre magasabban sivített, elérte csúcspontját, aztán lehalkult, hogy újra felerősítsen. Billy megragadta a kezem; megszorította.

- Mi ez, papi? – kérdezte, aztán rögtön: – Mami jól van?

- Tűznek kell lennie a Kansas úton – jelentette ki Norton. – Azok az átkozott élő vezetékek a viharból. Egy percen belül itt lesz a tűzoltókocsi.

Most már valami konkrét köré összpontosulhatott a nyugtalanságom. Élő vezetékek a *mi* udvarunkon is voltak.

Bud Brown mondott valamit a pénztároslánynak, akit ő felügyelt; az nyújtogatta a nyakát, hogy lássa, mi történik. Elvörösödött, és

újra működtetni kezdte a zsebszámológépet.

Nem akartam ebben a sorban lenni. Hirtelen nagyon nem akartam benne lenni. De újra megmozdult, és hülyeségnek látszott most elmenni. Elértük a cigarettás-kartonokat.

Valaki belökte a bejárati ajtót, valami tinédzser. Azt hiszem, az a kölyök, akivel majdnem összeütköztünk; a yamahás, sisak nélkül.

- A köd! - üvöltötte. - Látniuk kéne a ködöt! Gomolyog lefelé a Kansas úton!

Az emberek rámeredtek. Zihált, mintha hosszú távon futott volna. Senki sem szólalt meg.

- Nohát, látniuk kéne - mondta megint, ezúttal védekezően. Mindenki megnézte magának, néhányan mozgolódtak, de senki sem akarta otthagyni a helyét. Páran, akik még nem álltak be valamelyik sorba, elhagyva kocsijaikat átvágtak a üres pénztárospultoknál, hogy megnézzék, miről beszél a kölyök. Egy nagydarab fickó szíjas kalapban - olyanban, amit többnyire csak sörreklámokban láthatsz a hátsó udvari ökörsütés mellett - nekilódult a kijárati ajtónak, és tizen-tizenketten követték. A kölyök velük ment.

- Ne engedjétek ki a légkondicionálást - szellemeskedett az egyik katona. Néhányan felnevettek. Én nem voltam köztük; én láttam a ködöt jönni a tavon.

- Billy, miért nem nézed meg? - szólalt meg Norton.

- Nem! - vágtam rá rögtön, minden konkrét ok nélkül.

A sor újból előremozdult. Az emberek a nyakukat nyújtogatták, keresték a ködöt, amit a kölyök említett, de csak a fényes, kék eget láthatták. Hallottam, hogy valaki azt mondja: a fickó biztosan viccelt. Egy hang válaszolt: ő látott valami furcsa ködfoltot a Long-tavon egy órával ezelőtt. A tűz-sziréna csuklott és üvöltött. Nem tetszett nekem. Úgy hangzott, mint valami ítéletnap harsona. Még többen kimentek. Néhányan még a sort is otthagyták, ami felgyorsította a procedúrát.

Aztán az ősz, öreg John Lee Frovin, a Texaco-állomás műszerésze kacszózott be, kiáltozva:

- Hé, van valakinek egy fényképezőgépe?! - Körülnézett, aztán visszahátrált. Ez kis izgalmat keltett. Ha megér egy fényképet, érdemes megnézni is.

Váratlanul Mrs. Carmody fakó, de erőteljes hangját hallottuk:

- Ne menjenek ki!

Az emberek megfordultak, rábámultak. A sorok rendje felbomlott, összezavarodott; volt, aki elindult megtekinteni a ködöt, egyesek elhúzódtak Mrs. Carmodytól, mások a barátjukat keresve keringtek körbe-körbe. Egy csinos fiatal nő áfonyaszínű garbóban és sötétzöld nadrágban, elgondolkozva méregette Mrs. Carmodyt. Néhány opportunist, hasznot húzva a helyzetből (bármilyen legyen is az), előrefurakodott egy-két hellyel. A kasszírő Bud Brown mellett megint hátranézett; már érezhette is főnöke barna tenyerét a vállán.

- Figyelj arra, amit csinálsz, Sally!

- Ne menjenek ki oda! - kiáltotta Mrs. Carmody. - Az a halál! Érzem, hogy a halál van ott kint!

Bud és Ollie Weeks, akik ismerték őt, türelmetlennek és idegesnek látszottak, de a nyaralók csak ügyesen kitértek útjából, nem törődve helyükkel a sorban. A guberáló vénlányoknak, úgy tűnik, ugyanaz a hatásuk az emberekre a nagyvárosokban: mintha valami ragályos betegség terjesztenének. Ki tudja, talán így is van.

Aztán egyszerre összezavarodtak, felgyorsultak az események. Egy férfi tántorgott be, betaszítva az ajtót. Vért az orra.

- Valami van a ködben! - ordította, s Billy reszketni kezdett, talán a vér látványa, talán a férfi szavai miatt; nem tudom.

- Valami a ködben! Valami a ködben megfogta John Lee-t! Valami... - Hátratántorodott, neki a kirakathoz felhalmozott fűmagcsomagoknak, és ott leült.

- *Valami a ködben elkapta John Lee-t, és én hallottam őt üvölni!*

A helyzet megváltozott. Az ideges hangulatban, amit a vihar okozott, a rendőrautó, a tűzoltósziréna, az amerikai psziché apró zavarai, amit minden áramkimaradás előidézt, meg az állandóan fokozódó kényelmetlenség érzése - az ideges hangulatban a dolgok valahogy ... valahogy *megváltoztak* (ennél jobban nem tudtam megfogalmazni), az emberek tömegesen kezdtek mozgolódni.

Nem hagytak ott csapat-papot. Ha ezt mondanám, hamis képet adnék az egészről. Nem igazán pánik volt ez. Nem rohantak -- legalábbis legtöbbjük nem. De mentek. Néhányuk csak a nagy kirakathoz a pénztárak hátsó részénél, hogy kinézzenek. Mások kimentek a bejárati ajtón, páran még a megvenni kívánt dolgokat is magukkal vitték. Bud Brown elgyötört és fontoskodva kiáltozni kezdett:

- Hé! Nem fizették ki! Hé, maga! Jöjjön vissza azzal a hotdog-csomaggal!

Valaki ránevetett, örült, jódlizó hangon, amitől sokan elmosolyodtak. Még így is nyugtalannak, zavarodottnak, idegesnek látszottak. Valaki újra nevetett; Brown elvörösödött. Elragadott egy csomag gombát egy hölgytől, aki előtte tülekedett az ablak felé - az üvegszelvények előtt sorba álltak az emberek, mint akik kerítésrészen kukucskálnak be építési területekre -; a hölgy felsikoltott: „Adja vissza a gombácskáimat!” Erre a bizarr beczésre két közelben álló férfi eszeveszett hahotában tört ki: volt valami a levegőben a régi angol tébolydák szelleméből. Mrs. Carmody újra kitrombitálta tiltó szavát. A tűzsziréna szünet nélkül dudált; szívós öreg hölgy, akit egy csavargó felriasztott a házában. És Billy felzokogott.

- Papi, mi volt az a véres ember? Miért véres az az ember?

- Minden oké, Nagy Bill, az orra, tudod, csak az orra, rendben van az a fickó.

- Mit értett azon, hogy valami van a ködben? - kérdezte Norton. Fontoskodva ráncolta a homlokát; valószínűleg ilyen, amikor zavarban van.

- Papi, félek - mondta Billy könnyein keresztül. - Kérlek, menjünk haza.

Valaki durván nekem jött, meginogtam, aztán felkaptam Billyt. Én is kezdtem félni. Egyre nőtt a zűrzavar. Sally, Bud Brown pénztárosa felpattant, Brown elkapta munkaköpenyének gallérját. Elszakadt. A lány kicsúszott belőle, szembefordulva főnökével. Vonaglott az arca.

- Vegye le rólam azt a kibaszott kezét! - üvöltötte.

- Fogd be a szádat, te kis szuka! - viszonzta Brown, de teljesen meghökkentnek látszott.

Újra utánanyúlt, mire Ollie Weeks élesen rászólt:

- Bud! Nyugi.

Valaki más üvöltött fel. Még nem volt pánik - nem egészen -, de kezdett az lenni. Mindkét ajtón kifelé áramlottak az emberek. Eltört üveg csörömpölt, és hirtelen kóla spriccelt szét a padlón.

- Mi az isten ez?! - kiáltott fel Norton.

Ekkor kezdett sötétedni... de nem, nem pontosan. Akkor nem arra gondoltam, hogy sötétedni kezd, hanem hogy kialudt a világítás az

áruházban. Reflexszerűen felnéztem a fényekre; nem én egyedül. És előszörre, amíg eszembe nem jutott az áramszünet, azt hittem, ez az oka, ezért változott meg a fény milyensége. Aztán rájöttem, hogy egész idő alatt nem működtek a lámpák, mégsem volt sötét. És akkor már tudtam, előbb, mintsem az emberek az ablaknál kiáltozni és mutogatni kezdtek volna.

A köd jött.

A Kansas út felől közelített a parkolóhoz, és még ilyen közről sem látszott különbözőnek attól, amilyenek először megpillantottuk a tó túlsó felén. Fehér és fényes volt, de nem tükröző. Gyorsan mozgott, és elhomályosította a napot, ami most csak egy ezüstérmének tűnt az égen, mint télen a telihold vékony felhőrétegen keresztül.

Lustán gomolygott előre. A tegnap esti víztölcsér jutott eszembe. Vannak hatalmas erők a természetben, melyeket alig van alkalmad látni az életben – földrengést, hurrikánt, tornádót –, és én sem láttam őket, de gyanítom, hogy ugyanezzel a lassú, hipnotizáló sebességgel mozognak. Igézetet küldenek rád, ahogy múlt éjjel Billyre és Steffre is a panorámaablak előtt.

Átgördült a kétsávos úton, és eltörölte a szem elől. Tökéletesen elnyelte McKeon szépen helyreállított Holland Gyarmatát. A szomszédos rozoga lakóház második emelete egy pillanatra kilógott a fehérségből, aztán az is áldozatul esett. Eltűnt a JOBBRA HAJTS tábla a Szövetségi parkolójának be- és kilépési pontjánál; a fekete betűk egy másodpercig a semmiben lebegtek, miután a tábla piszkosfehér háttere már beleolvadt a ködbe. Aztán a parkolóban álló autók kezdtek semmivé válni.

– *Mi az isten ez?!* – kérdezte Norton megint, riadt zihálással.

Csak jött, egyforma könnyedséggel falva fel a kék eget és a tüzes fekete aszfaltot. Még húsz láb közelségből is tökéletesen éles volt a választóvonal. Az az érzésem támadt, hogy valami hihetetlenül jól kivitelezett vizuális trükknek vagyunk az áldozatai, valaminek, amit Willys O'Brian vagy Douglas Trumbull álmodott meg. Nagyon gyorsan történt.

A kék ég széles ecsetvonássá szűkült, aztán egy csíkká, majd ceruzavonallá. Aztán eltűnt. Üres fehérség nyomult neki a nagy kirakat üvegének. A szemetestartályt, mely vagy négy láb messze állt, még láttam, de aztán már nem sokat. Még a Scout elülső

lökhárítóját, s ez volt minden.

Egy nő sikoltott nagyon hangosan, nagyon vontatottan, nagyon hosszasan. Billy még szorosabban tapadt hozzám. Teste úgy remegett, mint egy elszabadult drót, amibe magasfeszültséget vezettek.

Egy férfi ordítva futott át az egyik üres pénztárfolyosón az ajtó felé. Azt hiszem, végül ez szabadította el a pánikot. Az emberek fejvesztetten rohantak a ködbe.

- Hé! - dörögte Brown. Nem tudom, hogy dühös volt-e, riadt, vagy mindkettő. Az arca majdnem bíborszínűre vált. Az erek drótnyi vastagon kidagadtak a nyakán.

- Hé, emberek, nem vihetik el azokat a dolgokat! Hozzák vissza, tolvajok!

Továbbcsörtettek, de néhányan ledobták a padlóra az összeszedett árut. Páran izgatottan nevettek, de ők voltak kevesebben. Kiözönlöttek a ködbe, s közülünk senki sem látta viszont őket. Enyhe fanyar szag húzódtott be a nyitott ajtón. Tolongás támadt előtte: elindult a lökdösődés. Vállam fájni kezdett Billy súlyától. Jó húsban levő gyerek volt; Steff néha az ő kis üszőjének hívta.

Norton nekilódult, arcán zavar és eltökéltség keveredett. Az ajtó felé tartott. Másik kezembe vettem Billyt, és így meg tudtam ragadni karját, mielőtt elhagyott volna minket.

- Ne, ember, én nem tenném - mondtam.

Visszafordult.

- Mi van?

- Jobb várni, és majd meglátjuk.

- Mit látunk meg?

- Nem tudom.

- Nem gondolod, hogy ... - kezdte, mikor egy sikoly hallatszott a ködből.

Befogta a száját. A dugó az ajtónál lazábbá vált, aztán az emberek visszafordultak. Az izgatott beszéd, kiáltások, szolongatások abbamaradtak. Az ajtónál állók arca hirtelen megmerevedett, elfehéredett, és kétdimenziójúnak látszott.

A sikoltás egyre tartott, versenyezve a tűzszirénával. Lehetetlennek tűnt, hogy bármilyen emberi tüdőben elég levegő férjen el egy ilyen sikolyhoz.

- Ó, istenem - morogta Norton, és kezével végigszántott hajján.

A sikoly váratlanul véget ért. Nem halkult; elvágták. Még egy ember kiment, egy tagbaszakadt fickó munkaruhában. Gondolom, a sikoltót akarta megmenteni. Egy pillanatig látható volt odakint az üvegen és a ködön, mint egy pohár tejen keresztül. Aztán (és amennyire tudom, ezt csak egyedül én vettem észre) valami megmozdult mögötte, egy szürke árnyék abban a fehérségben. És úgy tűnt, ahelyett hogy a ködbe rohant volna, a férfit a munkaruhában *belerántotta valami* ebbe a szürkéségbe; keze felcsapódott, mintegy meglepetésében.

Egy pillanatig tökéletes csend uralkodott az áruházban.

Váratlanul holdak izzottak fel odakint. Bekapcsoltak a parkoló nátriumlámpái, melyeket minden bizonnyal föld alatti vezetékek láttak el árammal.

- Ne menjenek ki! - káromta legjobb formájában Mrs. Carmody. - A halál van odakint.

Hirtelen senki sem akart nevetni vagy vitatkozni vele. Újabb sikoly hallatszott kintről; ezúttal tompa, távoli. Billy hozzám bújott.

- David, mi folyik itt? - kérdezte Ollie Weeks. Otthagyta a tisztét. Súlyos izzadságcseppek gyöngyöztek kövér, sima arcán. - Mi ez az egész?

- Átkozott legyek, ha bármi fogalmam van róla.

Ollie szörnyen ijedtnek Játszott. Agglegény volt; egy csinos kis házban élt fent, a Highland-tó mellett, és szeretett inni a Pleasant Mountain bárjában. Bal keze pufók kisujján zafírköves gyűrűt viselt. Tavaly februárban nyert valamennyit az állami lottón. Abból vette a gyűrűt. Mindig az volt az érzésem, Ollie kicsit fél a lányoktól.

- Nem csípem ezt - mondta.

- Nem. Billy, le kell hogy tegyelek. Fogom a kezed, de így eltöröd a karomat. Oké?

- Mami - súgta.

- Ő jól van. - Valamit mondanom kellett.

A Jon étterme melletti használtcikk-bolt vezetője sétált el mellettünk; az az öreg szivar, aki egész évben hajdani kollégiumi izzasztóját viseli. Ránk szólt:

- Az egyik szennyezett felhő. A rumfordi és South Paris-i malmok. Vegyi anyag. - Ezzel továbbment a negyedik sor felé, elhagyva a gyógyszerek és a vécépapírok pultját.

- Menjünk el innen, David - mondta Norton minden meggyőződés nélkül. - Mit gondolsz . . .

Zökkenés. Furcsa, kibillentő zökkenés, amit leginkább a lábammal érzekeltem, mintha az egész épület három sarkára rogyott volna. Többen felkiáltottak meglepetésükben, félelmükben. Csilingeltek a pultokon összeverődő üvegek, csörömpöltek azok, melyek a padlón landoltak. Egy nagy darab, ék alakú tábla esett ki a kirakatból, a széles fapántok, melyek tartották, megcsavarodtak, széttörték.

A tűzsziréna elhallgatott, felszálló ágban.

A csend, ami ezt követte, csapdába esett emberek csendje volt, akik várnak valamire, valami másra. Megdőbentem, elzsibbadtam, gondolataim visszaszálltak a múltba. Vissza oda, amikor Bridgton még alig volt több, mint két keresztutca; amikor apám magával vitt, ott beszélgetett a pultnál, míg én a cukrokat és a kétcentes rágógumikat bámultam az üvegen át. Januári olvadás. Csend van; csak az ereszcatornában megolvadt hó leve csöpög le az esőgyűjtő hordókba az áruházzal két oldalán. Én csak nézem a monoton mozgó reklámbabákat, a színes pörgettyűket. A rejtélyes sárga fényglóbusz a magasból meghosszabbítja a halott legyek árnyékát a múlt nyári csatamezőn. Egy David Drayton nevű kislány, apjával, Andrew Draytonnal, a híres művésszel, akinek festménye, a *Christine egyedül* a Fehér Házban függ. Egy David Drayton nevű kislány a cukrokat meg a Davy Crockett rágógumikártyákat nézi, és homályosan úgy érzi, pisilnie kell. És odakint a januári olvadás nyomasztó, sárgán hullámzó homálya.

Az emlék eloszlott, bár lassan.

- Hé, emberek! - ordította el magát Norton. - Emberek, mindannyian, ide figyeljenek!

Körülnéztek. Norton mindkét kezét feltartotta, ujjai szétálltak, mint egy éljenzést fogadó képviselőjelöltnek.

- Veszélyes lehet kimenni! - kiabálta.

- Miért?! - üvöltötte vissza egy nő. - Otthon vannak a gyerekeim! Haza kell jutnom a gyerekeimhez!

- A halál vár ott kint! - Mrs. Carmody ügyesen bukkant fel újra. A húszkilós trágyás zsákoknál állt, melyek a kirakat alatt voltak felhalmozva. Az arca furcsán kidülledt, mintha az egész nő valahogy *megduzzadna*.

Egy tinédzser váratlanul durván meglökte; az öregasszony

meglepett horkantással ráhuppant a zsákokra.

- Hagyd ezt abba, vén szatyor! Ne rágd tovább a lószart!

- Kérem! - kiáltotta Norton. - Ha várunk egy kicsit, míg elfújja a szél, és meglátjuk ...

Zavaros, egymásnak ellentmondó kiáltások üdvözölték bejelentését.

- Igaza van! - harsogtam túl a hangzavart. - Próbáljuk megőrizni a hidegvérünket.

- Azt hiszem, ez földrengés volt - mondta egy szemüveges férfi. Hangja lágy volt, tele tisztelettel vagy félelemmel, vagy mindkettővel. Egyik kezében egy csomag hamburgert és édes süteményt tartott, a másikkal egy kislány kezét fogta, Billynél tán egy évvel fiatalabbét. - Tényleg azt hiszem, hogy földrengés volt.

- Négy évvel ezelőtt volt egy Naplesben - fontoskodott egy kövér helybeli.

- Az Cascóban volt - ellenkezett rögtön a felesége. A rutinos ellentmondó összetéveszthetetlen hangsúlyával beszélt.

- Naples. - A férfi már nem volt olyan biztos magában.

- Casco - jelentette ki határozottan a feleség, és a férj feladta.

Valahol egy konzervdoboz, amely a robbanásban, földrengésben vagy miben pultjának széléig táncolt, leesett: késleltetett csattanás. Billy könnyekben tört ki.

- Haza akarok menni! Az ANYUT akarom!

- Nem hallgattatná el a kölyköt? - kérdezte Bud Brown. Szeme gyorsan, céltalanul cikázott ide-oda.

- Akarsz egy bangót a fogaidra, Motorszájú? - szóltam rá Billyre.

- Gyerünk, Dave, ez nem segít - mondta Norton zavarodottan.

- Sajnálom - így a nő, aki az előbb üvöltött -, sajnálom, de nem maradhatok itt. Haza kell jutnom, megnézni a gyerekeimet.

Ránk nézett: szőke asszony, fáradt, csinos arccal.

- Wanda vigyáz a kis Viktorra, tudják. Wanda még csak nyolcéves, és néha elfelejti. .. elfelejti, amit kellene . . . szóval vigyázni rá, tudják. És a kis Viktor.. . szereti bekapcsolni a tűzhelyrózsát, hogy lássa a kis vörös fényeket. .. szereti azt a fényt... és néha kihúzza a konnektort... a kis Viktor. És Wanda egy idő után . . . megunja a vigyázást. . . még csak nyolcéves ... - Abbahagyta, s csak nézett ránk. Úgy képzelem, nem lehettünk mások neki akkor, mint néhány könyörtelen szempár, nem emberi lények, csak

szemek. – Senki.. . senki sem kísér haza egy hölgyet?

Nem kapott választ. Az emberek izegtek-mozogtak. A nő arcról arcra tekintett, összetörve. A kövér helyi lakos habozva fél lépést tett feléje; felesége egyetlen gyors mozdulattal megállította, keze bilincsként fonódott a férfi csuklója köré.

– Maga? – kérdezte a nő Ollie-t. Az megrázta a fejét. – Maga? – Budnak szólt. Ő a pulton fekvő Texas Instruments számítógép fölé emelte a kezét, és nem mondott semmit. – Maga? – fordult Norton felé, aki a nagy ügyvéd modorában mondani kezdett valamit arról, hogy senki sem cselekedhet meggondolatlanul.. .

A nő átnézett rajta, Norton eloldalgott.

– Maga? – Én következtem; újra felvettem Billyt, s úgy tartottam karomban, mint egy pajzsot a szörnyű, összetört arc elé...

– Remélem, mindannyian a pokolban fognak elrothadni. – Nem üvöltötte. Hangja halálosan fáradt volt. A bejárati ajtóhoz ment, és mindkét kezével húzva, kinyitotta. Mondani akartam neki valamit, visszahívni, de a szám túlságosan kiszáradt.

– Hé, asszonyom, figyeljen! – kezdte a kölyök, aki ráripakodott Mrs. Carmodyra. Megfogta a nő karját. Az lenézett a kézre, és a fiú megszégyenülten hagyta elmenni. Kicsúszott az ajtón. Néztük, hogyan burkolja be a köd, hogyan teszi anyagtalanná, tintarajzzá a világ legfehérebb papírján, és senki sem szólt semmit. Egy pillanatra olyan volt, mint a JOBBRA HAJTS betűi, melyek a semmiben lebegtek; karja, lába, halványszőke haja eltűnt, csak piros ruhájának homályos maradványa táncolt a fehér pokol tornácán. Aztán az is szétfoslott, és senki sem szólt semmit.

IV. A raktárterület.

Problémák a generátorral.

Mi történt a raktáros-fióval?

Billy vadul, hisztérikusan ordítani kezdett, könnyein keresztül harsányan követelte az anyját, visszaesve a kétéves kori magatartásba. Könnye, taknya, nyála összefolyt. Elvezettem az egyik középső soron, kezemet vállára téve próbáltam megnyugtatni. Hátravittem a hosszú, fehér húspulthoz, amely végigfutott az

áruház hosszán. Mr. McVey, a hentes még ott volt. Bólintottunk egymásnak; a legtöbb, amit az adott körülmények között tehettünk.

Leültem a padlóra, ölembe vettem Billyt, fejét a mellemnek támasztottam, és beszéltem hozzá. Elmondtam neki az összes hazugságot, amit a szülők őriznek a tarsolyukban a nehéz helyzetekre, azokat, amelyek olyan átkozottul hihetőnek hangzanak egy gyereknek; és tökéletesen meggyőző volt a hangom.

- Ez nem rendes köd - mondta Billy. Rám nézett; szeme könnyektől megtört fényű, körülötte sötét karikák. - Nem az, ugye, papi?

- Nem, nem hiszem. - Ebben nem akartam hazudni.

A gyerekek nem küzdenek úgy a megrázkódtatás ellen, mint a felnőttek: elfogadják, talán azért, mert tizenhárom éves korig többé-kevésbé az állandó megrázkódtatás állapotában élnek. Billy kezdett elszenderedni. Tartottam; gondoltam, újra felébredhet, de a szendergés mély álomba ment át. Talán félig ébren töltötte a múlt éjszakát, mikor kettőnk között aludt - először csecsemőkora óta. És talán -mintha hideg örvény kapott volna el a gondolatra - talán érezte, hogy valami közeledik.

Mikor biztos voltam benne, hogy nem ébred fel, letettem a padlóra, és elindultam takarót keresni. Elöl még a legtöbben fent voltak; kifelé bámultak a vastag ködlepelre. Norton kis csapatot gyűjtött maga köré, és szorgosan igyekezett lenyűgözni őket szónoki tudásával. Bud Brown mereven silbakolt posztján, de Ollie otthagya a magáét.

Néhányan mint a szellemek lézengtek a sorok között, arcukon a döbbenet maszkjával. Bementem a raktérbe a nagy dupla ajtón át, a húsospult és a sörhűtő között.

A generátor stabilan zümmögött a furnér választólemez mögött, de valami elromolhatott. Túlságosan erős dízelfüstszagot éreztem. A fülke felé indultam, alig véve levegőt. Végül kigomboltam az ingemet, és az alját az orrom meg a szám elé szorítottam.

A raktér hosszú és szűk volt, gyengén megvilágítva két sor vészlámpával. Mindenhol dobozokat halmoztak fel - egyik oldaluk fehérre festve -, könnyű italok ládái a fülke túlsó végén, mellettük beefaronis és ketchupos dobozok. Az egyik leesett; a karton mintha vérezne.

Kinyitottam a generátorkamra ajtaját, és beléptem. A gép

körvonalai elmosódtak a körülötte lebegő olajos kék füstben. A kipufogócső egy lyukon vezetett ki a falon keresztül. Valami eltömíthette a kinti végét. Felfedeztem a ki-be kapcsolót, és elfordítottam. A generátor megrándult, pöfögött, köhögött és kimúlt. Aztán halkuló pukkanásokat bocsátott ki magából, amiről Norton makacs láncfűrészje jutott eszembe.

A vészlámpák kihunytak; sötétben maradtam. Nagyon hamar félni kezdtem, határozatlanná váltam. Lélegzésem úgy hangzott, mint a szalmát borzoló szél. Kifelé menet bevertem orromat a puha furnérlemez ajtóba, szívem szabálytalanul vert. Voltak ablakok a dupla ajtón, de valamilyen okból feketére festették őket, úgyhogy majdnem teljes volt a sötétség. Eltévesztettem az irányt, és beleütköztem egy oszlop Snowy Bleach-kartonba. Szuperfehérítő mosópor. Megroskadt és összedőlt. Az egyik doboz elég közel zúgott el a fejem mellett, hogy hátralépjek; rátiportam egy másikra; amelyik mögöttem landolt, és hátraestem. Fényes csillagokat láttam a sötétben, ahogy bevertem a fejemet. Pompás előadás!

Ott feküdtem összegörnyedve, a fejemet dörzsölve; azt mondogattam magamnak, nyugi, nyugi, kelj fel, kerülj ki innen, menj vissza Billyhez. Azt mondogattam magamnak, hogy semmi lágy és nyálkás dolog nem fonódik a bokám köré, semmiféle kutató kéz nem tapogat. Ne veszítsd el az önuralmadat, mondtam magamnak, különben itt fogsz keringeni hisztérikusan, mindenbe beleütközöl, mindent felfordítasz, hogy aztán annál nehezebben jussál ki.

Óvatosan felálltam a vékony fénycsík után kutatva a dupla ajtó között. Megtaláltam: halvány, de eltéveszthetetlen vonal a feketeségben. Elindultam feléje, aztán megálltam.

Egy hang hallatszott. Abbamaradt, majd alig hallható csattanással újrakezdődött. Minden elszabadult bennem. Egy varázslat négyéves koromba repített vissza. A hang nem az áruházból jött. Mögülem. Kintről. Ahol a köd volt. Valami csúszkált és mászkált és kaparászott a salakblokkon. És talán be akart jönni.

Vagy talán már bent volt, és engem keresett. Talán egy másodperc múlva érezni fogom, hogy mi csinálja ezt a hangot. Érezni fogom a cipőmon. Vagy a nyakamon.

Megint jött. Biztos voltam benne, hogy kint van. De a borzalom nem csökkent. Megparancsoltam a lábamnak, hogy menjen, de nem

engedelmeskedett. Aztán megváltozott a zaj milyensége. Valami *reszelt* a sötétben; szívem nagyot ugrott mellkasomban – előrelendültem a fénycsík felé. Kinyújtott karral robbantam neki az ajtónak, és az eladótérben értem talajt.

Hárman-négyen álltak közvetlenül az ajtó előtt – köztük Ollie Weeks is – mindannyian hátraugrottak meglepetésükben. Ollie a melléhez kapott.

- David – szólalt meg elvékonyodott hangon –, Jézus Krisztus, tíz évet el akarsz venni az ... – Arcomra pillantott.

- Mi van veled?

Természetesen semmit sem hallottak. Azt jöttek megnézni, mi történt a generátorral. Miután Ollie közölte ezt, az egyik raktárosfiú tűnt fel egy nyaláb zseblámpával. Kíváncsian nézett rám.

- Kikapcsoltam a generátort. – Elmagyaráztam nekik, miért.

- Mit hallott? – kérdezte az egyik férfi. A városi útfenntartásnál dolgozott; Jim valaminek hívták.

- Nem tudom. Kaparó zajt. Csúszkálót. Nem akarom még egyszer hallani.

- Idegek – mondta az Ollie melletti fickó.

- Nem. Nem az idegektől volt.

- Hallotta azelőtt, hogy a fény kialudt?

- Nem, csak azután. De ... – De semmi. Láttam, hogy néznek rám. Nem akartak több rossz hírt, semmi több ijesztőt vagy halálosat. Elég volt belőlük. Csak Ollie tett úgy, mintha hinne nekem.

- Gyerünk, indítsuk el újra – mondta a raktárosfiú, előrenyújtva a zseblámpákat. Ollie kételkedve vette el a magáét. A fiú nekem is adott egyet, szemében némi megvetéssel. Tizennyolc ha lehetett. Pillanatnyi gondolkodás után átvettem a lámpát. Még mindig kellett volna valami Billyt betakarni.

Ollie kinyitotta az ajtót, és kitámasztotta, beengedve némi fényt. A Snowy Bleach-kartonok szétszóródva heverték a generátorkamra ajtajában.

A Jim nevű fickó beleszimatolt a levegőbe.

- Jócskán búzlik. Azt hiszem, jól tette, hogy kikapcsolta.

A zseblámpák csóvái ide-oda táncoltak a konzervdobozok, vécépapírok, kutyaeledelk halmain. A fénysugarak gőzölögtek az elzáródott kipufogóból visszagomolygó füstben. A raktárosfiú a terület jobb hátsó részében levő rakodóajtóra villantotta lámpáját.

A két férfi és Ollie bement a generátorkamrába. Nyugtalanul fel-le világítottak: egy kalandvagyó ifjú története jutott eszembe – egy sorozat, amit én illusztráltam még az egyetemen. Kalózik ássák el véres kincsüket éjfélkor, vagy az örült doktor és segédje kaparint meg egy holttestet. Árnyékok kavargtak, magaslottak fel a falakon, az ide-oda csúszkáló, egymásba akadó fények nyomán. A generátor kihűlő tömege szabálytalan időközönként pattant egyet.

A raktárosfiú a rakodóajtó felé indult, maga elé világítva.

- Én nem mennék oda – mondtam.

- *Maga* nem, tudom.

- Próbáld meg most, Ollie – szólalt meg az egyik férfi. A generátor zihálni kezdett, majd felmordult.

- Jézus! Kapcsold ki! Szűzanyám, ez bűzlik! A generátor újra elhallgatott.

A raktárosfiú épp akkor tért vissza az ajtótól, mikor Ollie-ék kijöttek a kamrából.

- Rendesen eldugult a kipufogó – mondta az egyik férfi.

- Megmondom, mi legyen – így a fiú. Szeme izzott a lámpafényben, arcán az a fajta bánja-az-ördög-kifejezés ült, amit oly sokszor skicceltem fel a kalandsorozat címlapjára. – Járassák addig, amíg hátul felnyitom a rakodóajtót. Kimászok és kitisztítom a csövet.

- Nem, nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne – mondta Ollie kétkedően.

- Elektromos ajtó? – kérdezte a Jim nevű.

- Persze – így Ollie. – De nem hiszem, hogy okos dolog lenne ...

- Rendben van – egyezett bele a másik alak. Hátratolta baseballsapkáját a fején. – Megcsinálom.

- Nem, nem értitek – kezdte rá Ollie újból. – Igazán nem hiszem, hogy bárkinek kéne . . .

- Ne izguljon – intette le elnézően a fickó. Keresztülnézett rajta.

Egy pillanat alatt, szinte varázsütésre kört formáltak, és azon kezdtek el vitatkozni, hogy ki csinálja meg, ahelyett hogy azon tanakodtak volna, meg lehet-e kockáztatni. Persze egyikük sem hallotta azt a visszataszító, csúszkáló zajt.

- Hagyják abba! – szóltam rájuk. Rám meredtek.

- Úgy látszik, nem értik meg, vagy mindent elkövetnek, hogy *ne* értsék meg. Ez nem rendes kód. Senki sem jött be az áruházbba,

mióta körülvett minket. Ha kinyitják a rakodóajtót, és behatol valami...

- Mint például micsoda? - vágott közbe Norm, a tizennyolc éves, tökéletes macho lenézéssel.

- Ami csinálta azt a zajt, amit hallottam.

- Mr. Drayton - kezdte Jim. - Bocsásson meg, de nem vagyok' meggyőződve róla, hogy hallott bármit is. Tudom, hogy menő művész, kapcsolatokkal New Yorkban meg Hollywoodban meg mindenhol, de énnálam ez nem különbözteti meg magát bárki mástól. Úgy történhetett, hogy bekerült ide a sötétbe, és talán . . . egy kicsit megzavarodott.

- Talán igen - feleltem. - És ha kint akar mászkálni, talán azzal kezdhetné, hogy megbizonyosodik róla, hazaért-e az a nő a gyerekeihez.

A hozzáállása - és a társáé és Normé is - megőrijtett, ugyanakkor meg is ijesztett. Olyanfajta tűz égett a szemükben, mint azoknak, akik patkányokra lövöldöznek a városi szeméttelen.

- Hé - így Jim cimborája -, ha bármelyikünknek szüksége lesz a tanácsára, majd ki fogjuk kérni.

Ollie szólalt meg habozva:

- A generátor tényleg nem olyan fontos. Az ételnek a hűtőpultban tizenkét óráig vagy tovább abszolút semmi...

- Oké, kölyök, te csinálod - vágott közbe nyersen Jim. - Én elindítom a motort, te felemeled az ajtót, annyira, hogy kibújhass, aztán leállítom a generátort, hogy ne bűdösítsen be nagyon. Myronnal ott fogunk állni a kipufogó végénél. Kiálts, ha megtisztítottad.

- Oké - helyeselt Norm, és izgatottan elcsörtetett.

- Ez örülség - mondtam. - Hagyták azt a nőt egyedül elmenni ...

- Nem vettem észre, hogy maga összetörte volna magát érte - hűtött le Myron, Jim haverja. Arca lehetetlen téglaszint öltött.

- ... de hagyják, hogy ez a kölyök az életét kockáztassa egy generátorért, ami nem is igazán fontos.

- Miért nem hallgattatjátok el azt a faszkalapot?! - kiabálta hátra Norm.

- Ide figyeljen, Mr. Drayton - vette át a szót Jim; hidegen mosolygott rám. - Megmondom, mit csináljon. Ha van még valami közölnivalója, szorítsa össze a száját, mert unom az ökörségeit.

Ollie rám nézett; ijedt volt. Megvontam a vállam. Megőrültek – erről volt szó. Időlegesen elhagyta őket az arányérzékük. Ott kint zavartak voltak és féltek. Itt bent egy pusztán mechanikus problémával találkoztak: egy makacskodó generátorral. Ezt a problémát meg lehetett oldani. És ha megoldják, az segít nekik, hogy ne érezzék magukat annyira zavartnak és elveszetteknek. Így hát megoldják a problémát.

Jim és barátja, Myron úgy döntöttek, eléggé megfékeztek, és visszamentek a generátorfülkébe.

- Készen vagy, Norm? - kérdezte Jim.

Norm bólintott, aztán rájött, hogy ezt nem hallják.

- Igen.

- Nem - tettem még egy utolsó kísérletet -, ne legyen bolond.

- Hibát követsz el - tette hozzá Ollie is.

Ránk nézett, s arca hirtelen fiatalabbnak tűnt, mint egy tizennyolc évesé. Egy kisfiú arca volt. Ádámcsutkája vadul járt fel-alá, szája eltorzult a félelemtől. Szóra nyitotta - azt hiszem, le akarta fújni az egésztest -, és akkor a generátor zúgva újra életre kelt. Mikor simán zümmögött, Norm megnyomta a gombot az ajtó jobb oldalán, és az elkezdett felfelé emelkedni kettős acélsínén. A vészlámpák kigyulladtak a generátor beindulásakor. Most elhomályosultak, ahogy a motor, ami felemelte az ajtót, elszívta előlük az energiát.

Az árnyékok visszahúzódtak és elolvadtak. A raktárt egy borús téli nap puha fehér fénye kezdte betölteni. Újra észleltem a furcsa, fanyar szagot.

A rakodóajtó felkúszott kétlábnnyira, majd négyre. Mögötte megláttam a négyzet alakú cementdobogót, sárga csíkokkal a szélén. Egy idő után eltűnt a sárga szín. A köd hihetetlenül sűrű volt.

- Hó, fel! - kiáltotta Norm.

Ködkarok, olyan fehérek, mint a vert csipke, örvénylettek be. A levegő hideg volt. A délelőtt folyamán észrevehetően lehűlt, különösen az elmúlt három hét ragadós hőségével összehasonlítva, az azonban nyári hűvösség volt. Most kifejezetten *hideget* éreztem. Mint márciusban. Megborzongtam, és Steffre gondoltam.

A generátor leállt. Jim éppen kijött, mikor Norm bemászott az ajtó alá. Láttam. Én is. Ollie is.

Egy kar indázott elő a cementlap túlsó végéről, és elkapta Normot a lábikrája körül. Tátva maradt a szám. Ollie meglepetésében valami

nagyon rövid torokhangot adott ki – *ukk!* A kar lábnyi vastagságtól – egy vízisikló átmérőjétől – ott, ahol körülfogta Normot, négy- vagy ötlábnyivá szélesedett, addig a pontig, ahol eltűnt a ködben. A tetején palaszürke volt, lejjebb húsos-rózsaszínben játszott. És szívókák sorai ültek az alján. Úgy mozogtak, vonaglottak, mint megannyi ráncos, kicsi emberi száj.

Norm lenézett. Meglátta, mi kapta el. Kidülledt a szeme.

– *Vegyétek le rólam! Hé, vegyétek le rólam! Jézus Krisztus, vegyétek le rólam ezt az istenverte dolgot!*

– Ó, istenem – nyögte Jim.

Norm megragadta a rakodóajtó alját, és visszahúzta magát. Az inda megduzzadt, mint amikor valaki behajlítja a karját. Visszarántotta Normot a vasajtóhoz; feje nekicsapódott a fémnek. A csáp még jobban megdagadt, Norm kezdett visszacsúszni az ajtó fölé. Az éles vaslemez kitépte ingét a nadrágjából. A fiú vadul küzdött, és letornázta magát, mintha csak húzódzkodásokat csinálna.

– Segítsetek! – zokogta. – Kérlek, srácok, segítsetek, kérlek ...

– Jézus, Mária és József! – zihálta Myron. Kijött a generátorkamrából, hogy megnézze, mi folyik itt.

Én voltam a legközelebb, így hát átfogtam Norm derekát, és olyan erősen húztam, amennyire csak tudtam. Egy pillanatig hátrébb kerültünk, de csak egy pillanatig. Mintha gumiszalagot húztam volna. A csáp kinyúlt, de az alapszorításból nem engedett. Aztán újabb három inda kígyózott elő a ködből. Az egyik Norm lebegő, vörös munkahelyi köténye köré tekeredett és letépte. Markában a ruhadarabbal visszagöndörödött, és eltűnt a ködben; nekem pedig eszembe jutott, amit anyám mondogatott, amikor bátyám és én valami olyasmiért könnyörögtünk, amire nem volt igazán szükségünk: cukorért, képregényért, játékért. „Úgy kell nektek, mint púp a hátatokra” – mondta. Erre gondoltam, meg arra, hogyan lengeti körbe a kar Norm kötényét, és nevetni kezdtem. Nevetni kezdtem, csak ez a nevetés és Norm üvöltése ugyanúgy hangzott. Talán rajtam kívül nem is tudta senki, hogy nevetek.

A másik két csáp egy pillanatig céltalanul siklott előre-hátra a raktéren, azokat a kaparó hangokat bocsátva ki, melyeket korábban hallottam. Aztán az egyik nekicsapódott Norm cipőjének, és rátekeredett. Éreztem, hogy megérinti a karomat. Meleg volt, sima

és lüktető. Úgy véltem, ha megragad azokkal a szívókákkal, én is eltűnök a ködben. De nem tette. Norm kellett neki. A harmadik csáp bal bokája köré fonódott.

Már nem tudtam visszatartani Normot.

– Segítsetek! – kiáltottam. – Ollie! Valaki! Segítsen valaki!

De nem jöttek. Nem tudom, mit csináltak, de nem jöttek.

Lenéztem és megláttam, hogy a Norm dereka körüli csáp a bőrébe fúródik. A szívókák *ették* őt, ahol az inge kicsúszott a nadrágjából. Vér szivárgott a csatornából, melyet a lüktető csáp vájt magának; vér, olyan piros, mint Norm hiányzó köténye.

Bevertem a fejemet a félig nyitott ajtó alsó végébe.

Norm lába megint kint volt. Leesett az egyik cipője. Egy új csáp kígyózott elő a ködből, felcsípte a cipőt, és visszakígyózott velem. Norm ujjai rákulcsolódtak az ajtó alsó szélére. Halálos szorításban. Ólomszínűek voltak ezek az ujjak. Már nem üvöltött; túl volt rajta. Feje előre-hátra csapódott a tagadás szüntelen gesztusában, hosszú fekete haja vad lobogással kísérette.

Átnéztem válla fölött, s láttam, hogy újabb csápok bukkannak elő a ködből, tucatnyi, erdőnyi csáp. Néhány kicsi, de jó pár óriási is, olyan vastagok, mint a mohafűzős fa, ami a kihajtónkon feküdt aznap reggel. A nagyok szívókái cukorrózsaszínűek voltak, akkorák, mint egy kábelakna nyílása. Az egyik gigantikus kar dördülve rácsapódott a raktár betonjára, és lomhán csúszott felénk, mint valami hatalmas, vak földgigiszta. Még egy hihetetlen erőfeszítést tettem; a Norm jobb lábát fogva tartó csáp engedett egy kicsit. Ez volt minden. Mielőtt a szorítás újra megerősödött volna, láttam, hogy a dolog megeszi Normot.

Az egyik csáp finoman súrolta az arcomat, aztán a levegőben himbálódzott, mintha habozna. És akkor Billy jutott eszembe. Billy az áruházban alszik, Mr. McVey hosszú húsospultja előtt. Azért jöttem ide, hogy takarót keressek neki. Ha egy ilyen dolog elkap engem, senki sem fog vigyázni rá – kivéve talán Nortont.

Így hát hagytam Normot; négykézlábra buktam.

Félig kint voltam, félig bent, éppen az ajtó alatt. Egy csáp húzott el a lábam mellett, mintha a szívókáin sétálna. Norm kidagadó felsőkarjára tapasztotta magát, egy pillanatot kivárt, aztán rátekeredett.

Norm most úgy nézett ki, mint egy kígyóbűvölő örült álma.

Csápok fonódtak rá majdnem mindenütt... és ott tekeregtek körülöttem is. Ügyetlen bakugrást tettem hátrafelé; a vállamon landoltam és továbbhempedtem. Jim, Ollie és Myron még mindig ott álltak. Mint viaszbábuk csoportképe Madame Tussaud panoptikumában: arcuk túl fehér, szemük túl fényes. Jim és Myron a generátorkamra ajtaját oltalmazták.

- Indítsátok el a generátort! - kiáltottam rájuk.

Egyikük sem mozdult. Kábultan, halálos bűvületben meredtek a raktérre. Körültapogattam a padlón, s megmarkoltam az első dolgot, ami a kezembe akadt - egy Snowy Bleach-dobozt -, és Jimre hajítottam. A hasán találtam el, közvetlenül övcsatja fölött. Felmordult és odakapott. Szemébe mintha visszatért volna valami élet.

- *Menj, indítsd el azt a kibaszott generátort!* - Olyan erővel üvöltöttem, hogy belefájdult a torkom.

Nem mozdult; ehelyett védeni kezdte magát, nyilvánvalóan eldöntve, hogy miután Normot elfogyasztotta valami elképzelhetetlen borzalom a ködből, ideje visszavonulni.

- Sajnálom - nyüszítette -, nem tudtam, honnan a pokolból tudtam volna? Azt mondta, hallott valamit, de nem tudtam, mire gondol, jobban el kellett volna mondania, mire gondol, nem'tom, talán egy madár vagy valami...

Így hát Ollie mozdult meg; széles vállával félretolva Jimet, betámolygott a generátorkamrába. Jim megbotlott egy dobozban, és felbukott, akárcsak én az előbb.

- Sajnálom - nyögte újra. Vörös haja a homlokába hullott. Arca viaszfehér volt. Szeme egy halálra rémisztett kislányé. Másodpercekkel később a generátor felcsuklott, és életre köhögte magát.

Visszafordultam a rakodóajtóhoz. Norm majdnem eltűnt már, bár egyik kezével még kapaszkodott. A másikat leszakította az ajtóról a lény. Teste szinte forrt a csápoktól, tízcentes nagyságú vérfoltok jelentek meg alatta a betonon. Feje előre-hátra csuklott, szeme borzadállyal tele meredt a ködbe.

Újabb csápok kúsztak-másztak előre a padlón. Túl sok került közel az ajtó irányítógombjához; gondolni sem lehetett a megközelítésére. Az egyik csáp egy félliteres pepsis-üveget karolt át, és magával hurcolta. Egy másik egy kartondobozra tekeredett rá és

összeroppantotta. Celofánba csomagolt vécépapírtekercek törtek fel belőle, mint a gejzír; visszaestek, szétgurultak – a csápok buzgón utánuk kúsztak.

Egy nagyobbfajtának az ormánya felemelkedett a levegőbe, mintha szimatolna. Myron felé indult; az hátrafelé lépdelt, mintha tojáshéjon lépkedne, szeme örülten forgott üregében. Halk, nyüszítő hang hagyta el ajkát.

Körülnéztem valamiért, amivel a kutató csáp fölött elérhetem és megnyomhatom a gombot a falon. Egy partvist pillantottam meg sörösládák oszlopának támasztva; érte nyúltam.

Norm szabad keze elengedte az ajtót. A raktárosfiú lezuhant a cementlapra, és örülten markolászta a levegőt, új kapaszkodót keresve. Szeme egy pillanatra találkozott az enyémmel. Pokolian éber és fényes volt. Tudta, mi történik vele. Aztán a karok behúzták a ködbe. Üvöltés hallatszott, elcsuklott. Normnak vége volt.

A partvis végével megnyomtam a gombot a falon; a motor feljajdult. Az ajtó kezdett lecsúszni. Először a legvastagabb csáphoz ért hozzá, ahhoz, amelyik Myron irányában kutatott. A fém felszakította a külső réteget – bőrt, bármit – aztán behatolt a testbe. Ragacsos, fekete folyadék spriccelt elő belőle. Vadul tekeregni kezdett, csapkodta a raktár padlóját: obszcén karikás ostor. Végre kinyúlt, s egy pillanat múlva megmerevedett. A többiek kezdtek visszahúzódni.

Az egyiknél egy ötfontos Gaines kutyaeledel-csomag volt, és az nem engedte ki. A leereszkedő ajtó kettévágta, mielőtt útja hazavezetett volna. A levágott csápdarab megvonaglott, összerándult. Beszakította a csomagot, kutyaeledelt repítve szanaszét. Aztán rángatózni kezdett a padlón, mint a szárazra vetett hal, összegömbölyödött, kiegyenesedett, de egyre lassabban, míg végre mozdulatlaná vált. Megpiszkáltam a partvis végével. A talán háromlábnyi csápdarab egy pillanatra vadul rácsavarodott, majd lecsúszott róla, s újra élettelenül feküdt a szétszórt vécépapír, kutyaeledel és mosóporos dobozok szeméthalma között.

Nem hallatszott más hang, csak a generátor zúgása és Ollie zokogása a furnérlemez mögül. Egy széken ült, láttam; arcát kezébe temette.

Aztán egy másik hangra lettem figyelmes. A lány surranóra, amit a sötétben hallottam. Csakhogy most tízszeresére felerősítve. A

csápok mászkáltak odakint a rakodóajtó előtt: bejáratot kerestek.

Myron pár lépést tett felém.

- Figyeljen - mondta -, meg kell értenie . . .

Beakasztottam neki egy horgot. Túlságosan meglepte ahhoz, hogy védekezzen. Az orra alatt találtam el, felső ajka belepréselődött fogaiba. A vér elöntötte a száját.

- Megöletted! - kiáltottam. - Jól megnézted magadnak? Jól megnézted, mit csináltál?

Püfölni kezdtem, jobb, bal; nem tartottam magam a klasszikus ütésekhez, melyeket az egyetemi bokszcsoportban tanultam - az volt a lényeg, hogy eltaláljam. Hátralépett, néhány ütest kikerült, a többit a beletörődés és a büntudat egyfajta zsibbadtságával fogadta. Ez még jobban feldühített. Egy találatom után eleredt az orra vére. Egyik szeme alja bedagadt, gyönyörűen feketedni kezdett. Bevittem neki egy keményet az állára; szeme elfelhősödött, félig üvegessé vált.

- Figyeljen - mondogatta egyfolytában -, figyeljen, figyeljen ... - Akkor behúztam neki egyet a gyomrába; levegő után kapkodott, és többet nem mondta, hogy „figyeljen, figyeljen”. Nem tudom, meddig folytattam volna, ha valaki el nem kapja a karomat. Kiszabadítottam magam és megfordultam. Reméltem, hogy Jim az. Őt is ki akartam ütni.

De nem Jim volt. Ollie volt, kerek, halálsápadt arcával és sötét karikákkal a szeme körül - a könnytől még mindig fényes szemek körül.

- Ne, David - nyögte. - Ne üsd meg többet. Semmit sem old meg.

Jim oldalt állt, arcán zavarral, ürességgel. Valami dobozt rúgtam feléje. Az egyik csizmáját találtam el, félrepattant róla.

- Rohadt seggfej vagy a cimboráddal együtt.

- Gyerünk, David - így Ollie szomorúan. - Hagyd abba.

- Ti ölettétek meg a kölyköt, seggfejek!

Jim a csizmáját nézte. Myron leült a padlóra, a sörhasát nézte. Nehezen szedtem a levegőt. A fülemben dübörgött a vérem, egész testemben reszkettem. Leültem egy dobozkupacra, térdemre hajtottam a fejem, és a bokám fölött keményen megszorítottam a lábamat. Így ücsörögtem egy darabig, hajammal az arcomban. Vártam, mi lesz: elvesztem az eszméletemet, okádok vagy mi.

Kis idő után múlt a rosszullétem; felnéztem Ollie-ra. Rózsaszín

gyűrűje tompán csillant meg a vészlámpák fényében.

- Oké - mondtam fojtottan. - Befejeztem.

- Helyes - nyugtázta Ollie. - Gondolkodnunk kell, mi legyen a következő lépés.

A raktárt újra kezdte bebüdösíteni a kipufogógáz.

- Kapcsold ki a generátort. Ez az első.

- Igen, gyerünk ki innen - csatlakozott Myron. Szeme nekem könnyögött. - Sajnálom a kölyköt. De meg kell értenie ...

- Semmit sem kell megértenem. A haverjával együtt visszamegy az áruháza, és ott várnak a sörhűtőnél. Nem mondanak senkinek semmit. Még nem.

Nem vonakodtak. Az ajtónál egymáshoz szorultak igyekezetükben. Ollie lelőtte a generátort, s épp ahogy a fények elhalványodtak, észrevettem egy steppelt takarót - amivel a rakodók burkolják be a törékeny dolgokat - egy láda szódásüvegre hajtva. Magamhoz vettem Billynek.

Hallottam Ollie sietős csoszogását kifelé a generátorkamrából. Mint a legtöbb túlsúlyos ember, ő is kissé zihálva, sípolva lélegzett.

- David? - Hangja bizonytalan volt. - Itt vagy még?

- Itt, Ollie. Ki akarsz találni a dobozok közül?

- Ja.

A hangommal vezettem; harminc másodpercen belül kiért a sötétből, és megmarkolta a vállamat. Hosszan, reszketegen felsóhajtott.

- Jézusom, gyerünk ki innen! - Éreztem az állandóan a szájában levő rágógumi szagát. - Ez a sötétség ... rossz.

- Az. De tarts ki még egy kicsit, Ollie. Beszélni akarok veled anélkül, hogy az a két faszkalap hallaná.

- Dave ... nem kényszerítették Normot. Ezt nem szabad elfelejtened.

- Norm egy kölyök volt, ők nem azok. De nem számít, vége van. Meg kell mondanunk nekik, Ollie. Az embereknek az áruháza.

- Ha pánikba esnek ... - Ollie hangja tele volt kétséggel.

- Talán igen, talán nem. De ezután kétszer is meggondolják majd, hogy kimenjenek-e vagy sem; márpedig a legtöbben ezt akarták tenni. Miért ne? Majdnem mindenkinek maradt otthon valakije. Nekem is. Meg kell értetnünk velük, mit kockáztatnak, ha kimennek.

Keményen megragadta a karomat.

- Rendben van - mondta. - Igen. Állandóan azt kérdeztem magamtól. .. azok a csápok . . . mint egy előreküldött szakasz, vagy mi... David, mire vadásztak? *Mire vadásztak ezek?*

- Nem tudom. De nem akarom, hogy az a kettő mondja el az embereknek a maguk módján. *Az tényleg pánikot keltene. Gyerünk.*

Körülnéztem, s egy-két pillanat múlva észrevettem a vékony fénycsíkot a csapóajtók között. Feléje indultunk, szétszórt kartonokat kerülgetve; Ollie kövérkés keze a karomba kapaszkodott. Úgy tűnt, mindannyian elvesztettük a zseblámpánkat.

Ahogy elértük az ajtót, Ollie szárazan megjegyezte:

- Amit láttunk ... az lehetetlen, David. Tudod ezt, igaz? Még ha egy teherautó ki is hozna egy ilyen hatalmas polipot a Bostoni Tengeri Akváriumából, és kiöntené a szeméttelen, mint a *Húszezer mérföld a tenger alatt*-ban, az megdőglene. *Egyszerűen megdőglene.*

- Igen, így van.

- Akkor mi történt? He? Mi történt? Mi ez az átkozott köd?

- Ollie, én nem tudom. Kimentünk az ajtón.

V. Vita Nortonnal.

Beszélgetés a sörhűtő mellett.

Beigazolódás

Jim és jópajtása közvetlenül az ajtó mellett álltak, egy-egy Budweiserrel a markukban. Megnéztem Billyt, aludt még; betakartam a magammal hozott pokróccal. Egy picit megmozdult, motyogott valamit, aztán újra megnyugodott. Ránéztem az órára. Dél múlt tizenöt perccel. Ez teljesen hihetetlennek tűnt: mintha legalább öt óra telt volna el azóta, hogy elindultam takarót keresni a fiainak. De az egész dolog, elejétől a végéig csak harmincöt percig tartott.

Visszamentem oda, ahol Ollie állt Jimmel és Myronnal. Ollie egy sört nyújtott felém. Elfogadtam; egyszerre lehajtottam a doboz felét, mint reggel, favágáskor. Kicsit felpeszdtett.

Jimet teljes nevén Jim Grondinnak hívták. Myron vezetékneve LaFleur volt - igen, ez a dolognak a komikus része. Myron, a virág a

vért szárítgatta ajkán, arcán, vállán. Szeme alatt a daganat még mindig nőtt. Az áfonyaszín ruhás nő céltalanul sétált ide-oda, és óvatosan Myronra pillantott. Megmondhattam volna neki, hogy Myron csak olyan tizenévesforma fiúkra veszélyes, akik férfiasságukat akarják bizonyítani, de visszatartottam magam. Akárhogy is, Ollie-nak igaza volt – *csak* azt tették, amit a legjobbnak gondoltak, bár vakon, szörnyű módon, nem közös érdekből. És most szükséges volt, hogy azt tegyem, amit *én* tartok a legjobbnak. Úgy véltem, nem lesz velük probléma.

Mindketten leszálltak a magas lóról. Egyikőjük sem – különösen Myron, a virág nem – volt használható semmi jóra abban, ami előttünk állt. Kihunytt az a valami, ami ott lobogott a szemükben, mikor kiküldték Normot, hogy tisztítsa meg a kipufogócsövet. Most az orrukat lógatták.

– Mondanunk kell ezeknek az embereknek valamit – szóltam.

Jim tiltakozásra nyitotta a száját.

– Ollie-val hagyjuk azt, hogy milyen szerepek volt Norm halálában, ha megerősítitek a szavainkat arról, hogy ... szóval, hogy mi kapta el őt.

– Persze – mondta Jim szánalmasan buzgón. – Persze ha nem mondjuk el, az emberek kimehetnek, mint az a nő, aki... – Kézfejével megtörölte a száját, és gyorsan ivott még egy kis sört. – Krisztusom, micsoda zűrzavar!

– David – kezdte Ollie –, mi van, ha ... – Abbahagyta, aztán erőt vett magán. – Mi van, ha bejutnak azok a csápok?

– Hogy tudnának? – Ez Jim volt. – Bezárták az ajtót, nem?

– Be. De az épület egész elülső része táblaüveg.

Egy lift zuhant le a gyomrommal vagy húszemeletnyit. Tudtam erről, de idáig valahogy sikerült elnyomnom magamban. Arrafelé néztem, ahol Billy aludt. A Norm körül tekerdő csápokra gondoltam. Meg arra, hogy ez megtörténhet Billyvel is.

– Táblaüveg – suttogta Myron LaFleur. – Jézus Krisztus, oldalkocsis harci szekérben!

Otthagytam őket a hűtőnél – mindhárman egy újabb doboz sörön dolgoztak –, és Brent Norton után néztem. Megfontolt beszélgetésbe merülve találtam rá Bud Brownnal a 2-es kasszánál. Párosuk – Norton ápolt ősz hajával, az idősödő ember veretes külsejével és Bud Brown savanyú, New England-i ábrázatával – úgy nézett ki,

mintha a New Yorker egyik karikatúrájából lépett volna elő.

Legalább két tucat ember körözött nyugtalanul a pénztárak és a hosszú kirakat között. Egy csomóan az üveg előtt sorakoztak, és kibámultak a ködbe. Megint azok jutottak az eszembe, akik egy építési terület előtt gyűlnek össze.

Mrs. Carmody az egyik pénztárpult mozdulatlan futószalagján ült, és Parliamentet szívott. Egyszerre Egy Lépés szipkából. Seme felmért engem, félcédulásnak talált, s tovasiklott. Olyan volt, mintha ébren álmodna.

- Brent - szólítottam meg Nortont.

- David! Hova tűntél?

- Ez az, amiről beszélni akarok veled

- Sört isznak az emberek a hűtőpultnál - mondta Brown zordan.

Úgy hangzott, mintha azt jelentené be, hogy szexfilmeket vetítenek egy püspöki fogadáson. - Látom őket a domború tükörben. Ezt egyszerűen le kell állítani.

- Brent!

- Kérem, bocsásson meg egy percre, Mr. Brown, jó?

- Természetesen. - Brown keresztbe fonta karját a mellén, és bőszen bámult felfelé a domború tükörbe. - Ez le lesz állítva, megígérhetem maguknak.

Nortonnal a sörhűtőpult felé tartottunk, az áruház túlsó sarkába, elhaladva a konyhai felszerelések és a rövidáru előtt. Hátrapillantottam a vállam fölött, nyugtalanul vizsgálgatva, hogyan görbültek el, hasadtak meg a négyszögletes üvegtáblákat tartó fakeretek. És az egyik üveg nem is maradt egészben, jutott eszembe. Egy ék alakú darab kiesett a felső sarkából annál a különös rendülésnél. Talán betömhetjük ruhával vagy valamivel - talán azokkal a 3,59 dolláros blúzokkal, amiket a borok mellett láttam ...

Gondolatmenetem hirtelen megszakadt, és kézfejemet a számhoz kellett szorítanom, mintha egy böffentést nyomnék el. Amit igazán el kellett fojtanom, az az örült kacagás volt a gondolatra, hogy női ruhadarabokat gyömöszölünk a lyukba, hogy kinn tartsák a csápokat, melyek Normot elragadták. Láttam, hogy az egyik - egy kicsi - hogyan szorított egy kutyaedeles konzervdobozt, míg ez egyszerűen összeroppant.

- David? Rendben vagy?

- Mi?

- Az arcod ... úgy néztél ki, mintha valami jó ötlet jutott volna eszedbe, vagy valami átkozottul rossz.

És akkor tényleg eszembe jutott valami.

- Brent, mi történt azzal a férfival, aki arról zagyvált, hogy valami elkapta a ködben John Lee Frovint?

- A véres orrúval?

- Igen.

- Elájult, és Mr. Brown magához térítette repülőszóval az elsősegélyládából. Miért?

- Mondott még valamit azután?

- Tovább beszélt azokról a hallucinációkról. Brown felvezette őt a hivatalába. Megijesztett néhány nőt. Épp elég boldogan ment fel. Valamiért az üveg miatt. Mikor Brown megmondta neki, hogy az igazgatói szobában csak egy kis ablak van, dróttal megerősítve, boldogan vele ment. Szerintem még mindig ott van.

- Amiről beszélt, az nem hallucináció.

Norton megállt, aztán rám mosolygott. Szinte leküzdhetetlen vágyat éreztem, hogy letöröljem a fensőbbeséges vigyort az arcáról.

- David, jól érzed magad?

- A köd hallucináció?

- Nem, persze hogy nem.

- És a rengés, amit éreztünk?

- Az sem, de David ...

Meg van ijedve. Ne támadj neki; ma délelőtt már kitétted magad egy letolásnak, és ennyi elég. Ne támadj neki, mert ő éppen így viselkedett abban az ostoba tulajdonhatár-vitában . . . először atyáskodva, aztán szarkasztikusan, végül, mikor világossá vált, hogy veszít, rondán. Ne támadj neki, mert szükséged van rá. Ugyan nem képes beindítani a láncfűrészét, de úgy néz ki, mint a nyugati világ apafigurája, és ha ő azt mondja az embereknek, ne essenek pánikba, nem esnek pánikba. Szóval ne támadj neki.

- Látod azt a dupla ajtót a sörhűtő mögött? Odanézett, homlokráncolva.

- Nem a másik igazgatóhelyettes az ott a sörivók között? Weeks? Ha ezt Brown észreveszi, lefogadom, hogy ez az ember hamarosan munkát fog keresni.

- Brent, figyelnél?

Szórakozottan visszapillantott rám.

- Mit mondtál, Dave? Sajnálom.

Nem annyira, mint amennyire fogja.

- Látod azt a csapóajtót?

- Hát persze. Mi van vele?

- A raktárba nyílik, ami az épület egész nyugati felét elfoglalja. Billy elaludt, és én bementem oda, hogy keressek neki valami takarót...

Mindent elmondtam neki, csak a vitát hagytam ki, hogy Norm kimenjen-e vagy sem. Elmondtam neki, mi jött be ... és végül mi távozott üvöltve. Brent Norton nem akarta elhinni. Nem: még a lehetőségét is elutasította.

Odavittem Jimhez, Ollie-hoz és Myronhoz. Mindannyian igazolták a történetet, bár Jim és Myron, a virág jó úton haladt a berúgás felé.

Norton újra visszautasította, hogy akár csak mérlegre tegye szavainkat. Egyszerűen megmakacsolta magát.

- Nem - mondta. - Nem, nem, nem! Bocsássanak meg, uraim, de ez teljességgel nevetséges. Vagy szórakoznak velem - megajándékozott minket sugárzó atyai mosolyával, mutatva, hogy érti a tréfát -, vagy valamilyen csoporthipnózisba estek.

Megint felágaskodott bennem a düh, de elnyomtam - nagy nehezen. Azt hiszem, rendes körülmények között nem vagyok indulatos ember, de ezek nem rendes körülmények voltak. Billyre kellett gondolnom, meg hogy mi fog történni - vagy már történt - Stephanie-vel. Ezek a dolgok állandóan ott rágtak tudatom mélyén.

- Rendben - jelentettem ki. - Gyerünk hátra. Van egy csápdarab a padlón. Levágta az ajtó, mikor bezáródott. És *hallod* őket. Az ajtó körül nyüzsögnek. Úgy hangzik, mint a repkényt borzoló szél.

- Nem - felelte Norton nyugodtan.

- Mi? - Tényleg azt hittem, hogy rosszul hallottam. - Mit mondtál?

- Azt mondtam, hogy nem, nem megyek hátra. Túl messzire mentek a viccelődésben.

- Brent, esküszöm neked, hogy nem vicc.

- Dehogynem az! - csattant fel. Szeme végigfutott Jimen, Myronon, egy pillanatra megpihent Ollie Weeksen, aki hűvös nyugalommal tartogatta sörösdobozát, végül visszatért rám. - Ez az, amit ti, helyiek falrengetőnek tartotok, igaz, David?

- Brent. .. figyelj...

- Nem, te figyelj! - Hangja kezdte a bírósági tónust felvenni. Nagyon szépen csengett, és jó pár céltalanul arra lődörgő felkapta a fejét, hogy mi folyik itt. Beszéd közben Norton felém bökdösött ujjával. - Ez vicc. Egy banánhéj, amin nekem kellene elcsúsznom. Ti nem nagyon vagytok oda ilyen idegenekért, mint én, mi? Derekasan összetartotok, igaz? Ahogy történt, amikor a bíróságra hurcoltál, hogy elvegyed, ami jog szerint az enyém. Azt megnyerted, jól van. Miért ne? Az apád volt a híres művész, tied a város. Én csak kifizetem az adómat, és elköltöm itt a pénzemet.

Többé már nem előadást tartott, nem a tárgyalóteremben szájhösködött; majdnem üvöltött, a határán volt annak, hogy elveszítse önuralmát. Ollie Weeks elfordult, és sörét szorongatva arrébb sétált. Myron és barátja, Jim őszinte megütközéssel meredt Nortonra.

- Menjek vissza, és keressek meg egy kilencvennyolc centes gumijátékot, amíg ez a két bugris beszarik a röhögéstől?

- Hé, nézze meg jól, kit nevez bugrisnak! - mordult fel Myron.

- Örülök, hogy az a fa ráesett a csónakházadra, ha tudni akarod az igazat. Örülök. - Vadul grimaszolt rám. - Jól kisütöttétek, mi? Fantasztikus. Most pedig takarodjatok az utamból!

Félretolva megpróbált elmenni mellettem. Megragadtam a karját, és nekilöktem a hűtőpultnak. Egy nő felsikoltott meglepetésében. Lezuhant két hatdobozos Bud.

- Piszkáld ki a dugót a füledből, és figyelj, Brent! Itt életek forognak kockán. Nem utolsósorban a kölykömé. Úgyhogy figyelj rám, különben esküszöm, kirázom a hülyeséget a fejedből.

- Gyerünk - mondta Norton, valami ütődött, hősködő grimasszal az arcán. Vérekes szeme kidülledt üregéből. - Mutasd meg mindenkinek, milyen nagy és bátor vagy, hogy kiütsz egy szívbajos öregembert, aki az apád lehetne.

- Üsd le, mint a barmot! - kiáltotta Jim. - Füttyülj a szívbajára. Még azt sem hiszem, hogy egy ilyen olcsó New York-i zugprókátornak van szíve egyáltalán.

- Ebből te maradj ki - feleltem neki, aztán Norton képéhez toltam az enyémet. Csóktávolságra voltunk, bár nem éppen ezt forgattam a fejemben. A hűtő már nem járt, de még mindig kibocsátott némi hűvösséget. - Hagyd abba a porhintést. Átkozottul jól tudod, hogy

igazat beszélek.

- Én ... nem tudok ... ilyesmiről... - zihálta.

- Ha más időben és helyen volnánk, rád hagynám az egészséget. Nem törődöm vele, hogy mennyire vagy bejiedve, és nem tartok számon jó és rossz pontokat. Én is félek. De szükségem van rád, az isten verje meg! Fel tudod fogni? Szükségem van rád!

- Hagyj *elmennem!*

Megragadtam az ingénél fogva, és megráztam.

- Semmit nem értesz meg?! Az emberek ki fognak menni, egyenesen bele abba a dologba, ami ott kint van! Az isten szerelmére, nem érted?

- *Hagyj elmennem!*

- Nem, amíg hátra nem jössz velem, és a saját szemeddel nem látod.

- Mondtam, hogy *nem!* Ez valami trükk, vicc, nem vagyok olyan bolond, hogy ...

- Akkor magam viszlek hátra.

Megmarkoltam a vállát és a bőrt a nyakán. Halk recsenéssel elszakadt az inge az egyik ujj varrása mentén. A dupla ajtó felé vonszoltam Nortont. Kétségbeesett kiáltást hallatott. Egy csomó ember, tizenöt vagy tizennyolc gyűlt össze, de megtartották a távolságot. Beavatkozási szándéknak egyik sem mutatta semmi jelét.

- Segítsenek! - kiáltotta Norton. Szeme kidülledt a szemüveg mögött. Gondosan ápolt frizurája oda volt, a szokásos két tinccsé hullott szét a füle mögött. Az emberek mocoogtak és figyeltek.

- Mi a francért üvöltözöl? - búgtam a fülébe. - Ez csak vicc, igaz? Ezért hoztalak le a városba, mikor kérted, hogy jöhessél, és ezért bíztam rád Bilyt a parkolóban, mert elkészíttem ezt az alkalmas kis ködöt, béreltem egy ködcsináló gépet Hollywoodban, csak tizenötezer dolláromba került, meg nyolcezerbe az ideszállítása, csak azért, hogy jól megvicceljek. Ne ámítsd tovább magad, és nyisd ki a szemed!

- *Hagyjál.. . Elmenni!* - Norton ordított. Már majdnem az ajtónál voltunk.

- Hej! Hej! Mit csinálnak?

Brown volt az. Könyökével utat tört magának a figyelő tömegben keresztül.

- Mondja meg neki, hogy engedjen utamra! - így Norton

harsányan. – Meghülyült.

– Nem, nem hülyült meg. Bárcsak így lenne, de nincs így. – Ez Ollie volt, és meg tudtam volna áldani ezért. Megkerülte a sort mögöttünk; most szemben állt Brownnal.

Utóbbi pillantása a sörre esett Ollie kezében.

– *Te iszol!*- jelentette ki. Hangja meglepett volt, de nem teljesen öröm nélküli. – Ezért el fogod veszíteni az állásodat.

– Ugyan, Bud – mondtam, elengedve Nortont. – Ez nem hétköznapi helyzet.

– A szabályok nem változnak – felelte önelégülten. – Gondoskodom róla, hogy a társaság megtudja. Ez az én felelősségem.

Időközben Norton arrébb támolygott, most az ingét próbálta kisimítani, haját megigazítani. Szeme idegesen járt ide-oda Brown és én között.

– *Hé!* – kiáltott fel hirtelen Ollie olyan mennydörgő basszussal, amelyet sosem vártam volna ettől a hatalmas, de lágy és szerény embertől. – *Hé! Mindenki az áruházban! Gyertek ide hátra, és hallgassátok meg ezt! Mindannyiukat érint!* – Nyugodtan rám nézett, teljesen figyelmen kívül hagyva Brownt.

– Jól csinálom?

– Remekül.

Az emberek kezdtek gyülekezni. A Nortonnal való vitám eredeti nézőszáma kétszeresére, majd háromszorosára nőtt.

– Van valami, amit jobb, ha mindenki tud – kezdte Ollie.

– Most azonnal leteszed azt a sört! – vágott közbe Brown.

– Most azonnal befogja a száját – így én, és egy lépést tettem felé.

Brown egy hátrasasszéval válaszolt.

– Nem tudom, miféle dolgot csinálnak – indított –, de azt tudniuk kell, hogy jelentve lesz a Szövetségi Élelmiszer Társaságnak! Minden! És azt akarom, hogy megértsék: *lehetnek büntetések!* – Ajka idegesen felhúzódott sárgás fogairól, és együtt tudtam érezni vele. Egyszerűen megpróbált megbirkózni a dologgal; mindössze ennyi. Ahogy Norton valamiféle szellemi trükkel próbált uralkodni magán. Myron és Jim macho parádévá akarta változtatni a dolgot – ha a generátort megjavítjuk, a köd eltűnik. Brown módja ez volt. Ő . . . védte az áruházat.

– Akkor menjen előre, és írja fel a neveket – mondtam. – De

kérem, ne beszéljen.

- Rengeteg nevet fel fogok írni. A magáé fogja vezetni a listát. . . maga *bohém*.

Kacaghatnékom támadt. Tíz éve kereskedelmi művész vagyok; a nagyság minden álma egyre halványodik. Egész életemben apám hosszú árnyékában éltem, egyetlen igazi sikeremmel, hogy személyemmel fiúörökösöt biztosítottam a névnek: és most ez a savanyú jenki, rosszul illeszkedő fogaival bohémnek nevez.

- Mr. David Drayton mondani akar valamit maguknak - így Ollie. - Azt hiszem, jól teszik, ha mindannyian meghallgatják, akik a hazamenést tervezik.

Így hát elmeséltem nekik, mi történt, egészen úgy, ahogy Nortonnak. Eleinte innen-onnan nevetés hallatszott, aztán fokozódott a nyugtalanság, miközben befejeztem.

- Ez az egész egy hazugság - mondta Norton. Keményen próbált hangsúlyozni, de a hangja recsegésbe csapott. Ennek az embernek mondtam el először, remélve, hogy magunk mellé állítom köfejűségét. Micsoda baklövés.

- Persze hogy hazugság - értett egyet Brown. - Holdkórosság. Mit gondol, honnan jönnek azok a csápok, Mr. Drayton?

- Nem tudom. És ebben a pillanatban ez még csak nem is nagyon fontos. Itt vannak. A . . .

- Én meg azt hiszem, azokból a sörösdobozokból jönnek elő. Ez az, amit én hiszek. - A beköpés aratott némi sikert. A derűlségnek Mrs. Carmody erős, reszelős hangja vetett véget.

- Halál! - kiáltotta, s a nevetők gyorsan lehiggadtak.

Bemasírozott a durván formált körbe; a kanárisárga nadrag mintha saját fényét sugározná. Hatalmas retikülje vastag combját verte. Fekete szeme arrogánsan körülpillantott; oly élesen és vészjóslóan csillogott, akár egy szarkáé. Két csinos, tizenhat év körüli lány, WOODLANDS TÁBOR felirattal műselyem trikójuk hátán, elhúzódott tőle.

- Hallgattok, de nem hallotok! Hallotok, de nem hisztek! Melyikőtök akar kimenni és maga megbizonyosodni? - Tekintete végigsiklott az embereken, és megállapodott rajtam. - No és mégis, mit javasol tenni, Mr. David Drayton? Mit gondol, mit *tehet* ellenük?

Elvigyorodott: koponya kanárisárga alapon.

- Ez a vég, én mondom maguknak. Mindennek a vége. A Végő

Idő. A mozgó ujj beleírta a parancsot, nem tűzbe, de ködbe. A föld megnyílt, és kiokádta förtelmét. ..

- Nem tudnák befogni a száját?! - tört ki az egyik tinédzser. Sírní kezdett. - Megrémiszt.

- Sírsz, drágám? - kérdezte Mrs. Carmody feléje fordulva. - Ne félj, most ne. De amikor a torz lények, melyeket a császár a föld képére bocsátott, eljönnek érted ...

- Ebből elég, Mrs. Carmody - szólalt meg Ollie, megragadva a karját. - Remek volt.

- Azonnal engedjen el! Ez a vég, én mondom. Ez a halál. A Halál!

- Ez egy nagy rakás szar - nyilvánított véleményt undorodva egy horgászkalapot és szemüveget viselő férfi.

- Nem, uram - vetette ellen Myron. - Tudom, hogy úgy hangzik, mint egy kábítószeres álom, de ez a kőkemény igazság. Saját szememmel láttam.

- Én is - csatlakozott Jim.

- Meg én - vakkantotta Ollie. Sikerült lecsillapítania Mrs. Carmodyt, legalábbis egyelőre. De nem ment messze; kézitáskáját szorongatta, arcán jellegzetes őrült vigyorával. Senki sem akart túl közel menni hozzá - az emberek maguk között mormogtak, nem tetszett nekik az újabb közjáték. Többjük feszengve, töprengve tekintetett a nagy táblaüveg kirakat felé. Örültem neki.

- Hazugságok - szólalt meg Norton. - Ti, emberek, mind hazudtok egymásnak. Ez minden.

- Amit állítanak, az túl van a hihetőség határán - így Brown.

- Nem kéne itt ácsorognunk, hogy megrágjuk - javasoltam nekik.

- Jöjjenek be a raktárba velem. Nézzenek körül. És hallgassák.

- A vásárlóknak tilos a ..

- Bud - vágott közbe Ollie. - Menj vele. Rendezzük ezt a dolgot.

- Rendben van, Mr. Drayton? Vessünk véget ennek a bolondságnak.

Belökve az ajtót, beléptünk a sötétségbe.

A hang kellemetlen volt - talán gonosz.

Brown is érzékelte minden jenki keményfejűsége ellenére, keze azonnal a karom köré kulcsolódott, lélegzete egy pillanatra elállt, aztán még hangosabban hallatszott.

Mély, susogó hang volt a rakodóajtó irányából – szinte simogató hang. Óvatosan körbetapogattam a jobb lábammal, míg rá nem akadtam az egyik zseblámpára. Lehajoltam, felvettem és bekapcsoltam. Brown ábrázata görcsbe rándult, pedig még nem is látta őket – csupán hallotta. De én láttam, és el tudtam képzelni, hogyan tekeregnek, csavarodnak az ajtó hullámos felületén, mint az élő vezetékek.

- Mit gondol most? Teljesen a hihetőség határán túl?

Brown megnyalta az ajkát, és lenézett a dobozok és csomagok zűrzavarára.

- Ők csinálták ezt?

- Némelyikük. A legnagyobb részét. Jöjjön ide.

Jött, vonakodva. A lámpa fényét az összezsugorodott, összegömbölyödött csápdarabra irányítottam, amely még mindig ott feküdt a partvis mellett. Brown fölé hajolt.

- Ne érintse meg. Még élhet.

Gyorsan felegyenesedett. Felszedtem a partvist a keféjénél fogva, s megböktem vele a csápot. A harmadik vagy negyedik bökésre tunyán felágaskodott, és megmutatta két ép szívókáját meg egy sérült harmadikat. Aztán az izmok összerántották, s nem mozdult többé. Brown undorodva felmordult.

- Eleget látott?

- Igen. Gyerünk innen!

Köveltük a táncoló fényeket a dupla ajtóhoz, és kimentünk. Minden arc felénk fordult, a beszélgetés moraja abbamaradt. Norton képe, akár egy romlott sajt. Mrs. Carmody fekete szeme felcsillant. Ollie egy újabb sört ivott; arcán verejtékcseppek gördültek lefelé, pedig az áruház már eléggé lehűlt. A két lány a WOODLANDS TÁBOR felirattal a trikóján úgy bújít össze, mint a lovak vihar előtt. Szemek. Rengeteg szem. Meg tudnám festeni őket, gondoltam borzongva. Arcok nélkül, csak szemek a homályban. Meg tudtam volna festeni, de senki sem hitte volna el, hogy valóságosak.

Bud Brown mesterkéltén összekulcsolta hosszú ujjait maga előtt.

- Emberek - szólalt meg. - Úgy tűnik, bizonyos problémákkal kell szembenéznünk.

VI. További viták.

Mrs. Carmody.

Megerősítések.

Mi történt a Lapos Föld Társasággal?

A következő négy óra egyfajta álomban telt el. Hosszú, félig hisztérikus vita követte Brown megerősítő szavait, vagy talán nem is olyan hosszú, mint amilyennek tűnt, talán csak az emberek félelmetes szükséglete elégtelt ki, hogy feldolgozzák ugyanazt az információt, megpróbálják minden lehetséges nézőpontból szemügyre venni, megrágnak, mint kutya a csontot, hogy eljusson a velőig. Lassan érték el odáig, hogy elhíthék. Ugyanezt tapasztalhatod bármelyik New England-i falugyűlésen minden márciusban.

Ott volt a Lapos Föld Társaság Norton vezetésével. A hangos kisebbség, úgy tízen, akik semmit sem hittek el a dologból. Norton újra és újra rámutatott, hogy csak négy tanúja van a raktárosfiú esetének, mikor is elragadták őt az X Bolygó Csápjai (így nevezték őket - jó humornak tűnt előszörre, de aztán egyre kevesebbet nevettek rajta; az agitáció hevében Norton ezt nem látszott észrevenni). Hozzátette, hogy személy szerint egyikben sem bízok meg. Kimutatta továbbá, hogy a tanúk ötven százaléka mostanra reménytelenül lerészegedett. Ez kétségbevonhatatlan tény volt. Jim és Myron LaFleur a teljes rendelkezésükre álló sörhűtővel és borospolccal a hátuk mögött, feneketlenül berúgtak. Figyelembe véve, hogy mi történt Normmal, és ebben mi volt az ő szerepük, nem hibáztattam őket. Még túl hamar is fognak kijózanodni.

Ollie folyamatosan ivott tovább, Brown tiltakozása ellenére. Egy idő után Brown feladta; kielégítette magát egy-egy vészjósító fenyegetéssel a Társasággal kapcsolatban. Úgy tűnt, nem jön rá, hogy a Szövetségi Élelmiszer Inc., a maga áruházaiival Bridgtonban, New Windhamben talán már nem is létezik. Összesen annyit tudtunk, hogy az Eastern Seaboard valószínűleg nincs többé. Ollie állandóan ivott, de nem rúgott be. Kiizzadta; olyan gyorsan, ahogy

magába tudta önteni.

Végül, mikor a vita a Lapos Föld Társasággal kezdett elharapózni, Ollie felemelte a hangját:

- Ha nem hiszi el, Mr. Norton, úgy is jó. Megmondom, mit tegyen. Kimegy az elülső ajtón, és körbesétál a hátsóig. Nagy halom sörös- és szódásüveget talál ott. Norm, Buddy meg én pakoltuk ki ma reggel. Visszahoz belőlük kettőt, hogy tudjuk, tényleg ott volt. Ezt megcsinálja, én pedig leveszem az ingemet, és megeszem.

Norton hangosan szitkozódni kezdett.

Ollie félbeszakította, ugyanazon a lágy, nyugodt hangon:

- Tudja, semmi mást nem csinál, csak veszélyes módon handabandázik. Vannak itt emberek, akik haza akarnak menni, mert aggódnak a családjukért. A húgom és a hatéves kislánya is otthon van Naplesben. Én is szeretném tudni, mi történt velük. De ha az emberek hinni kezdenek magának, és megpróbálnak hazajutni, úgy járnak, mint Norm.

Nem győzte meg Nortont, de maga mellé állított néhány ingadozót és kibicet; nem azzal, amit mondott, hanem a szemével, lázban égő szemével. Azt hiszem, Norton épelméjűsége azon múltott, hogy nem engedi magát meggyőzni, vagy legalábbis ő így hitte. De nem hallgatott Ollie ötletére, hogy hozzon egypár üveget hátulról. Egyikük sem hallgatott rá. Nem voltak elszánva arra, hogy kimenjenek, még nem. Vezetőjükkal a társaság (egy-két kiválótól eltekintve) olyan messzire húzódott tőlünk többiektől, amennyire csak tudtak. A készételes sornál kötöttek ki. Egyikük belebotlott alvó kisfiamba; felébresztette.

Odamentem; Billy a nyakamba csimpaszkodott. Mikor megpróbáltam letenni, még jobban kapaszkodott, és azt mondta:

- Ne csináld ezt, papi. Kérlek.

Találtam egy bevásárlókocsit, és beültettem őt a gyerekhelyre. Nagyon nagynak látszott benne. Komikus is lehetett volna, ha nem nézem sápadt arcát, szemébe hulló fekete haját, fájdalommal teli szemét. Valószínűleg két éves kora óta nem ült bevásárlókocsiban. Elsiklasz az ilyen apró dolgok fölött, nem veszed észre őket először, s amikor felismered a változást, megdöbbsz.

Időközben, a lapos földesek visszahúzódásával a gyülekezetnek újabb világítótornya támadt - ezúttal Mrs. Carmody személyében, aki elég érthető módon egyedül állt. A homályos, szórt fényben

boszorkányszerű volt rikító kanárisárga nadrágjában, fényes műselyem blúzában, csörgő bizsukkal a karján – vörösréz, teknősbékahéj –, duzzadt pajzsmirigynek ható táskájával. Pergamenszerű arcbőrét mély, függőleges vonalak barázdálták. Göndör ősz haját három megfordított szarufésű szorította le. Szája, mint a csomózott kötél.

– Nincs védekezés Isten akarata ellen. Az jön el. Én láttam a jeleket. Azok jönnek el, amikről beszéltem nektek, és senki sem olyan vak, mint az, aki nem látja őket.

– No, hát mit mond? Mit javasol? – Mike Hatlen tört ki türelmetlenül. Városi tanácstag volt, de matrózsapkájában, lógó fenekű bermudájában most egy csöppet sem látszott annak. Sört szopogatott; jó pár férfi ezt csinálta most már. Bud Brown felhagyott a tiltakozással, de valóban írta a neveket – erőteljesen megjelölve azokét, akiknek volt valami a rovásukon.

– Javasolok? – visszhangozta Mrs. Carmody Hatlen felé perdülve.
– Javasolok? Nos, azt javasolom, készülj fel a találkozásra Isteneddel, Mike Hatlen. – Körbepillantott rajtunk. – Készüljetek fel a találkozásra Istenedekkel.

– Készülj fel a találkozásra a szarral – morogta részegen Myron LaFleur a sörhűtő mellől. – Öregasszony, azt hiszem, ketté kéne vágni a nyelvedet, hogy olyan legyen, mint a kígyóé.

Egyetértés moraja hallatszott. Billy idegesen nézett körül; átfogtam a vállát.

– Meg fogtok hallgatni! – kiáltotta Mrs. Carmody. Felső ajka felhúzódott, szabadon hagyva nikotintól sárga, hiányos fogsorát. A poros, kitömött állatokra gondoltam üzletében, ahogy vég nélkül isznak a tükörből, az ő patakjuktól.

– A kétkedők a végsőig kétkednek. Valami szörnyűség mégis elragadta azt a szegény fiút. Dolgok a ködben! Minden fürtelem egy rossz álomból! Szem nélküli torzszülöttek! Sápadt borzalmak! Kétkedtek? Akkor menjetek ki! Menjete ki és mutatkozzatok be!

– Mrs. Carmody, abba kell hagynia – mondtam. – Megijeszti a fiamat.

A férfi a kislánnyal csatlakozott hozzám. A kislány, csupa húsos láb, összekarcolt térd, az apja gyomrába rejtette fejét, kezét a fülére szorította. Nagy Bill nem sírt, de közel állt hozzám.

– Csak egy esély van – így Mrs. Carmody.

- Mi az, hölgyem? - kérdezte Mike Hatlen udvariasan.

- Egy áldozat - jelentette ki Mrs. Carmody. Mintha vicsorgott volna a homályban. - Egy véráldozat.

Véráldozat - a szó ott maradt a levegőben lógva, sodródva. Még most is, amikor már jobban tudom, azt mondom magamnak, hogy valamelyik kis ölebre gondolt - jó néhány kószált az áruházban, annak ellenére, hogy tilos volt behozni őket. Még most is ezt mondom magamnak. Úgy nézett ki a sötétben, mint a New England-i puritanizmus valami örült maradványa ... de úgy sejttem, a puritanizmusnak megvan a maga ősatya: Ádám, véres kezével.

Mrs. Carmody újra szóra nyitotta a száját, mikor egy alacsony, helyre figura, vörös nadrágban és elegáns sportingben, nyitott tenyérrel arcon ütötte. A férfi haja szögegyenesen volt elválasztva bal oldalon. Szemüveget viselt. És tévedhetetlenül látszott rajta, hogy nyaraló turista.

- Fejezze be ezt a sületlenséget - mondta lágy, tónus nélküli hangon.

Mrs. Carmody a szájához kapta a kezét, aztán felénk nyújtotta néma vádként. Véres volt a tenyere. De fekete szeme mintha örült vidámsággal táncolna.

- Jön a következő! - kiáltotta egy nő. - Én magam fogom adni.

- Visszaszáll rátok - kántálta Mrs. Carmody, felmutatva tenyerét. A vér most megjelent szája sarkában, lefolyt állán, mint eső az ereszcsonnán.

- Talán nem most. Ma éjjel. Éjjel, ha jön a sötétség. Megjönnek az éjszakával, és elvisznek valakit. Az éjszakával jönnek. Hallani fogjátok, hogy jönnek, csúszva és tekeregve. És mikor jönnek, könyörögni fogtok Carmody Anyának, hogy megmutassa, mit tegyetek.

A vörös nadrágos férfi lassan felemelte a kezét.

- Idejössz és megütsz - suttozta a vén boszorkány vérfagyasztó vigyorával. A férfi keze meglendült. - Üss meg, ha mersz! - A férfi keze lehullott. Mrs. Carmody magától arrébb ment.

Ekkor Billy sírni kezdett, hozzám szorítva arcát, ahogy a kislány csinálta apjával.

- Haza akarok menni - mondta. - Látni akarom a mamit. Megvigasztaltam, amennyire tudtam. Ami valószínűleg nem jelentett túl sokat.

A beszélgetés végül kevésbé fenyegető és destruktív témák felé fordult. Felmerült a táblaüveg kirakat, mint az áruház nyilvánvalóan gyenge pontja. Mike Hatlen megkérdezte, milyen más bejáratok vannak, Ollie és Brown pedig gyorsan számba vette: két rakodóajtó azonkívül, amit Norm kinyitott. A fő ki- és bejárati ajtók. Az ablak az igazgatói irodában (vastag, megerősített üveg, biztonságosan bezárva).

Paradox hatása volt, hogy ezekről a dolgokról beszéltünk. Valóságosabbá tette a veszélyt, ugyanakkor jobban is éreztük tőle magunkat. Még Billy is. Megkérdezte, elvehetne-e egy cukorsüveget. Mondtam neki, hogy rendben, ha nem megy közel a nagy ablakhoz.

Amint hallótávolságon kívül került, megszólalt egy férfi Mike Hatlen mellett:

- Oké, mit csinálunk ezekkel az ablakokkal? Lehet, hogy az öreg nőnek annyi esze van, mint egy poloskának, de abban igaza lehet, hogy megmozdul valami sötétedés után.

- Akkorra talán eloszlik a köd - mondta egy nő.

- Talán - reagált egy férfi. - Vagy talán nem.

- Várjunk egy pillanatot - szölt a férfi Hatlen mellett. - Dan Miller vagyok. Lynnből, Massachusetts. Nem ismernek, nincs okuk rá, de van egy helyem a Highland-tó mellett. Az idén vettem. Majd felfordultam érte, de kellett. - Némi röhögés. - Akárhogy is, mindnyájan benne vagyunk ebben, és úgy látom, védekeznünk kéne valahogyan. - Az emberek bólogattak. - Egy nagy rakás trágyás-meg gyeptéglás zsákot láttam. Ötvenkilós a legtöbbjük. Egymásra rakhatjuk őket, mint a homokzsákokat. Lőréseket hagyhatunk figyelni...

Még többen bólogattak, kapcsolódtak be izgatottan a beszélgetésbe. Majdnem mondtam valamit, de visszatartottam magamat. Millernek igaza volt. Nem árt, ha felhalmozzuk azokat a zsákokat, és valami hasznuk is lehet. De a csápra gondoltam, amelyik összeroppantotta a kutyaeledes dobozt. Jól el tudtam képzelni, hogy egy nagyobb csáp ugyanezt teszi egy Green Acre vagy Vigoro gyeptéglás zsákkal is. De ha tartok erről egy prédikációt, az nem szabadít ki bennünket, s még a hangulatunkat sem javítja.

Az emberek kezdtek csoportokra szakadva tárgyalni a

kivitelezésről, mikor Miller elkiáltotta magát:

- Várjunk! Úgy beszéljük meg, hogy együtt vagyunk.

Visszajöttek; ötven-hatvan ember laza csoportosulása egy sarokban, melynek oldalait a sörhűtő, a raktárajtó és a húsospult vége képezte, ahová Mr. McVey azokat a dolgokat rakja ki, amik senkinek sem kellene, mint a borjúmirigy, a marhaláb, a birkavelő. Billy egy öt éves öntudatlan életerejével tört utat köztük, az óriások világában, és felmutatott egy Hershey cukrot.

- Akarod ezt, papi?

- Kösz. - Elvettem. Édes volt, jó volt.

- Valószínűleg ostoba ötlet - kezdte újra Miller -, de be kell tömnünk a lyukakat. Van valakinél kézfegyver?

Csend. Az emberek egymásra nézegettek, vállukat vonogatták. Egy őszülő öregember - bizonyos Ambrose Cornell - szólt, hogy van egy vadászpuskája a kocsija csomagtartójában.

- Megpróbálhatok érte menni, ha akarják.

Ollie reagált elsőnek:

- Épp most nem hiszem, hogy jó ötlet lenne, Mr. Cornell. Cornell felmordult:

- Ezt én sem gondoltam, fiam. De úgy véltem, fel kell ajánlanom.

- Hát, nem igazán hittem az ötletemben - mondta Dan Miller. - De úgy gondoltam ...

- Várjanak egy picit. - Ez egy nő volt. Az áfonyaszínű garbóban és zöld pantallóban. Homokszínű haja volt és jó alakja. Nagyon csinos fiatal hölgy. Kinyitotta a retiküljét, és egy közép méretű pisztolyt vett elő belőle. A tömegeből nagy *ah!* szakadt ki, mintha egy bűvész valami különleges trükkel rukkolt volna elő. A piruló hölgy most aztán igazán elvörösödött. Újra benyúlt a táskába, és egy doboz Smith and Wesson töltényt húzott elő.

- Amanda Dumfries vagyok - mutatkozott be Millernek.

- A pisztoly ... a férjem ötlete volt. Úgy gondolta, kell, hogy védhessem magam. Már két éve hordom, üresen.

- Itt van a férje, hölgyem?

- Nem, New Yorkban. Üzleti ügyben. Sokat utazik. Ezért akarta, hogy fegyvert hordjak.

- Nos - így Miller -, ha tudja használni, magánál kell tartania. Mi ez, 38-as?

- Igen. És életemben nem sütöttem el, kivéve egyszer egy

céltáblára.

Miller elvette a pisztolyt, piszkálgatta, és néhány pillanat múlva kinyitotta a forgódobot. Ellenőrizte, hogy valóban üres-e.

- Oké - mondta. - Van egy pisztolyunk. Ki lő jól? Én biztos, hogy nem.

Az emberek egymásra pillantgattak. Először senki sem szólalt meg. Aztán vonakodva Ollie:

- Elég sokat gyakorlom a céllövészetet. Van egy 45-ös coltom meg egy 25-ös Llamám.

- Te? - hökkent meg Brown. - Huh! Túl sokat ittál ahhoz, hogy láss a sötétben.

Ollie nagyon tisztán artikulálva válaszolt:

- Miért nem fogod be egyszerűen a szádat, és írod a neveidet?

Brown rámeresztette a szemét. Kinyitotta a száját. Aztán úgy határozott - szerintem bölcsen -, hogy inkább hallgat.

- A magáé. - Miller átadta a pisztolyt Ollie-nak, újra alaposabban ellenőrizve a tárat. Ollie a jobb nadrágzsebébe dugta, a tölténydobozt pedig a mellényébe - úgy dudorodott ki, mint egy csomag cigaretta. Aztán hátradőlt, neki a hűtőpultnak; kerek arca még mindig verejtékben fürdött. Újabb sört nyitott ki. Folytatódott egy teljesen új Ollie szenzációja.

- Köszönöm, Mrs. Dumfries - mondta Miller.

- Szóra sem érdemes - felelte a nő, nekem pedig az a röpke gondolatom támadt, hogy ha a férje lennék, birtokosa ennek a zöld szempárnak és remek alaknak, én nem utaznék annyit. Nevetségesen szimbolikus tettek lehet tekinteni, hogy pisztolyt adsz a feleségednek.

- Talán ez is ostobaság - kezdte ismét Miller, Brown és a sört szorongató Ollie felé fordulva -, de nem árulnak valami lángszórószerűt itt?

- Ó, a *fenébe is* - kottyantotta ki Buddy Eagleton, aztán úgy elvörösödött, mint az imént Amanda Dumfries.

- Mi az? - kérdezte Mike Hatlen.

- Hát... a múlt hétig volt egy egész dobozunk azokból a kis forrasztópisztolyokból, tudja, amikkel be tudja foltozni a szivárgó csöveket a házban, megjavíthatja a szellőzőrendszert meg ilyesmit. Emlékszik rájuk, Mr. Brown?

Brown savanyúan bólintott.

- Eladták? - kérdezte Miller.

- Nem, egyáltalán nem vették őket. Tán hármat vagy négyet adtunk el, a többit visszaküldtük. Micsoda szarság ... úgy értem, szégyen.

Most már majdnem bíborpirosan Buddy Eagleton újra visszavonult a háttérbe.

Volt persze gyufánk meg sónk (valaki homályosan megjegyezte, hogy úgy hallotta, a vérszívókra meg ilyesmikre sót kell szórni) és mindenféle hosszú nyelű felmosórongyunk meg seprűnk. A legtöbb ember felbuzdult, Jim és Myron pedig túlságosan kiütötték magukat ahhoz, hogy disszonáns megjegyzéseket tegyenek, de Ollie szemében olyan hűvös reménytelenséget láttam, ami rosszabb volt a félelemnél. Ő és én láttuk a csápokot. Az ötlet, hogy sót szórjunk rájuk, vagy seprűnyelekkkel terelgessük el őket, vicces volt a maga vérfagyasztó módján.

- Rakjuk fel azokat a zsákokat - intézkedett Miller. - Ki akar segíteni?

Kiderült, hogy majdnem mindenki - kivéve Norton csoportját a felvágottaknál. Norton őszintén szónokolt, a többiek még csak felénk is alig pillantottak.

- Mike - mondta Miller -, nem irányítanád ezt a kis vállalkozást? Szólni akarok egy szót Ollie-val és Dave-vel.

- Szívesen. - Hatlen rácsapott Dan Miller vállára. - Valakinek felelősséget kellett vállalnia, és te megtetted. Légy üdvözölve a városban.

- Ez azt jelenti, hogy adókedvezményt kapok? - kérdezte Miller. Vékony kis figura, vörös hajjal, amely már kezdett hátravonulni koponyáján. Olyan alaknak látszott, akivel szemben ellenszenvet érez az első pillanatokban, és - talán - olyannak is, akit később óhatatlanul megszeretsz, mert nálad jobban tudja, mit kell csinálni.

- Nincs rá mód - felelte Hatlen nevetve.

- Akkor menj az utamból - vigyorgott vissza Miller. Hatlen elsétált. Miller lenézett a fiamra.

- Ne aggódjon Billy miatt - mondtam.

- Ember, egész életemben nem aggódtam még ennyire.

- Nem - értett egyet Ollie. Bedobta az üres dobozt a hűtőpultba. Kinyitotta az újat; a gáz halk szisszenéssel távozott.

- Észrevettem, hogyan néznek egymásra - mondta Miller.

Befejeztem a Hershey-rudat, és sörért nyúltam, hogy leöblítsem.

- Megmondom, mit gondolok - folytatta Miller. - Fél tucat ember bevonja ruhával a felmosók nyeleit, aztán zsineggel rákötözi. Aztán, azt hiszem, készenlétbe kell helyeznünk azokat a dobozokat, amelyekben folyékony faszén van világításra. Ha levágjuk a tetejüket, egész gyorsan készíthetünk valami fáklyafélét.

Bólintottam. Ez jó volt. Bár biztosan nem elég jó - nem, ha láttad, mi ragadta el Normot -, de jobb, mint a só.

- Akkor legalább elfoglalják magukat - jegyezte meg Ollie.

Miller összeszorította a száját.

- Ennyire rossz?

- Ennyire - helyeselt Ollie, és végzett a sörével.

Délután fél ötre helyükön voltak a trágyás- meg a gyeptéglás zsákok, az ablakok el voltak torlaszolva, csak kémlelőnyílásokat hagytunk. Mindegyikhez egy őrt állítottunk, és mindegyikük mögött ott állt egy kinyitott doboz folyékony faszén és egy csomó felmosónyél-fáklya. Őt ilyen rés volt: Dan Miller megszervezte a váltásokat. Négy harminckor egy halom zsákon ültem az egyik lőrésnél, Billyvel az oldalamon. Kifelé bámultunk a ködbe.

Közvetlenül a kirakat előtt egy piros pad állt, ahol az emberek néha csomagjaikkal autóra vártak. Mögötte a parkoló.

A köd lustán, sűrűn, súlyosan kavargott. Volt benne nedvesség, de tompa, homályos. Ha csak belenéztem is, kiszolgáltatottnak, elveszettnek éreztem magam.

- Papi, tudod, mi történik? - kérdezte Billy.

- Nem, édesem - feleltem.

Egy pillanatra elhallgatott, a kezét nézte, mely ernyedten csüngött Tuffskin farmeros ölében.

- Miért nem jön valaki megmenteni minket? - kérdezte végül. - Az Állami Rendőrség, vagy az FBI, vagy valaki?

- Nem tudom.

- Gondolod, hogy mami jól van?

- Billy, egyszerűen nem tudom. - Egyik karommal átöleltem.

- Szörnyen szeretnék veled lenni. - Könnyekkel küszködött. - Sajnálom, hogy néha rossz voltam.

- Billy ... - kezdtem, de abba kellett hagynom. Sós ízt éreztem a

torkomban, és a hangom remegni kezdett.

- Vége lesz? Papi, vége lesz?

- Nem tudom - feleltem, vállamra vonva fejecskéjét. Sűrű haja alatt éreztem koponyájának finom ívét. Váratlanul az esküvőm estéje jutott eszembe. Hogy lehámozom az egyszerű barna ruhát, amibe Steff öltözött. Nagy, vörösbe játszó karcolás volt a csípőjén; előző nap nekiütközött az ajtónak. Emlékeztem, hogy néztem a sebet, és gondolkodtam. *Mikor ezt szerezte, még Stephanie Stepanek volt;* valami csodaszerűt éreztem. Aztán szerelmeskedtünk, miközben odakint hó hullott a sűrke decemberi égből.

Billy sírt.

- Csitt, Billy, csitt! - Ringattam a fejét, de nem hagyta abba. Olyasfajta sírás volt, amit csak az anyák tudnak elállítani.

Korai este köszöntött a Szövetségi Áruházra. Miller, Hatlen és Bud Brown zseblámpákat osztott ki; az egész készletet, körülbelül húszat. Norton hangosan morgott rájuk csoportja oldalán, és kapott belőlük kettőt. A fények ide-oda táncoltak, és a pultok árnyai is, mint komor fantomok.

Magamhoz szorítottam Billyt, s kinéztem a lórésen. A kinti tejszerű, áttetsző fény nem változott; a felhalmozott zsákok miatt volt ilyen sötét az áruházban. Párszor mintha láttam volna valamit, de ezt csak az idegesség tette. Egy másik ór egyszer habozva tévesen riadóztatott.

Billy újra meglátta Mrs. Turmant, és buzgón odament hozzá, bár a nő egész nyáron nem volt nálunk vigyázni rá. Egy elemlámpát tartott a kezében, és elég kedvesen nyújtotta oda Billynek. Fiacskám hamarosan a nevét próbálgatta ráírni fénybetűkkel az élelmiszeres pultok fagyott, üres üvegére. Mindketten egyformán örültek egymásnak, s kis idő múlva odajöttek hozzám. Hattie Turman magas, vékony nő volt, csodálatos vörös hajjal, mely éppen csak őszült. Szemüvege díszes láncon függve a mellén pihent - olyanfajta viselet, melyet szerintem középkorú hölgyeken kívül másnak nem lenne szabad megengedni.

- Itt van Stephanie, David? - kérdezte.

- Nem, otthon. Bólintott.

- Adam is. Meddig figyelsz itt?

- Hatig.
- Láttál valamit?
- Nem. Csak a ködöt.
- Vigyázok Billyre, ha akarod.
- Szeretnéd, Billy?
- Igen, kérek - felelte, lassan körözve feje fölött a villanylámpával. A fény játékát figyelte a plafonon.
- Isten megőrzi Steffet és Adamot is. - Mrs. Turman kezénél fogva elvezette Billyt. Józan biztonsággal ejtette ki ezeket a szavakat, de szemében nem volt meggyőződés.

Fél hat körül izgatott vita hangjai keltek az áruház hátsó része felől. Valaki gúnyolódott valaki szavain, aztán egy másik ember - azt hiszem, Buddy Eagleton - ezt kiáltotta:

- Megőrült, ha ki akar menni oda!

Néhány lámpafény gyűlt össze a vita középpontjában, és lassan az áruház eleje felé moztak. Mrs. Carmody vijjogó, gúnyos kacaja hasított bele a homályba, oly fülsértően, mint amikor körmök karmolásznak csupasz iskolai táblán.

A hangok zűrzavarán Norton tárgyalótermi tenorja hatolt át:

- Adjanak utat, kérem! Adjanak utat!

Bal oldali szomszédom otthagya a kémlelőnyílását, hogy megnézzé, mi váltotta ki a kiáltozást. Én úgy döntöttem, maradok. Bármi következik is, útban van felém.

- Kérem. - Ez Mike Hatlen volt. - Kérem, beszéljük meg ezt a dolgot.

- Semmi megbeszélnivaló nincs - jelentette ki Norton. Most felbukkant arca a homályból. Határozott, vad és teljesen elgyötört volt. Az egyik zseblámpát tartotta a kettő közül, amit a lapos földeseknek engedtek át. Két göndör hajfürtje újra felállt a füle mögött - mint egy felszarvazott férj jele. A hihetetlenül lassú menet élén haladt - négyen-öten követték az eredeti kilenc-tízből. - Kimegyünk - mondta.

Miller tűnt fel, s ahogy közeledett, láttam, hogy mások is felbukkannak; izgatottan, de csendben. Úgy váltak ki az árnyékból, mint kísértetek a kristálygömbből. Billy nagy, ideges szemmel nézte őket.

- Ne ragaszkodjanak ehhez az örütséghez - szólalt meg Miller. - Mike-nak igaza van. Megbeszélhetjük, vagy nem? Mr. McVey süt nekünk néhány csirkét a gázgrillen, mindannyian leülhetünk és ehetünk és . . .

Norton elé állt, és Norton megütötte. Millernek nem tetszett ez. Arca elvörösödött, majd kemény kifejezést öltött.

- Akkor tegye azt, amit akar - mondta. - De ez éppolyan, mintha megölné ezeket az embereket.

Norton a nagy elhatározás vagy a megtörhetetlen rögeszme minden nyugalmával válaszolt:

- Segítségnek majd visszaküldünk magáért.

Egyik követője helyeslően morgott, de egy másik csendesen arrébb csusszant. Norton és még négy ember maradt. Ez talán nem is volt olyan rossz arány. Maga Krisztus is csak tizenkettőt talált.

- Figyeljen - kezdte Mike Hatlen -, Mr. Norton . . . Brent. . . legalább várják meg a csirkéket. Hogy legyen magukban valami meleg étel.

- És adjunk nektek esélyt, hogy tovább beszéljete? Túl sok tárgyalást végigültem ahhoz, hogy ne dőljek be ennek. Már fél tucat emberemet elbolondítottatok.

- Emberedet? - Hatlen szinte felhorkant. - *Emberedet?* Jó isten, miféle beszéd ez? Emberek, ez minden. Ez nem játék, és biztos, hogy nem tárgyalóterem. Hogy jól értsd, vannak *dolgok* odakint, és mi értelme, hogy megöljétek magatokat?

- Dolgok, mondod. - Norton mintha szórakozna ezen. - Hol? A te embereid már két órája figyelnek. Ki látott egyet is?

- No hát, ott kint. A ...

- Nem, nem, nem! - kiabálta Norton a fejét rázva. - Ezt már ezerszer megrágtuk. Ki fogunk menni.. .

- Nem - súgta valaki, és a hang visszhangzott és terjedt, úgy suhogott, mint a halott levelek az októberi szürkületben. - *Nem, nem, nem...*

- Visszatart minket? - kérdezte egy éles hang. Norton egyik „embere” volt, egy idősödő asszony, bifokális szemüveggel. - Visszatart minket? A „nem”-ek lágy sustorgása elhalt.

- Nem - felelte Mike. - Nem hiszem, hogy bárki visszatartja magukat.

Magamhoz vontam Billy fejét, és a fülébe súgtam. Meglepetten,

kérdőn nézett rám.

- Gyerünk - mondtam. - Legyél gyors! Nekiindult.

Norton kezével végigszántott haján; olyan kiszámított gesztussal, mint bármelyik broadwayi színész. Jobban szerettem, amikor reménytelenül húzkodja a láncfűrész zsinórját, átkozódik, és azt hiszi, senki sem látja. Nem tudtam volna megmondani, és ma sem tudom jobban, hitt-e abban, amit csinál. Úgy vélem, egész mélyen tudta, mi fog történni. Azt hiszem, a logika, ami egész életében pénzt keresett neki a szájjáratásáért, végül tigrissé változott, rossz, közönséges tigrissé.

Nyugtalanul körülpillantott, mintha azt kívánná, bárcsak lehetne még mondani valamit. Aztán négy követőjét keresztülvezette az egyik pénztárgép előtti folyosón. Az idős hölgyön kívül ott menetelt még egy pirosposztag, húsz év körüli fiú, egy fiatal lány és egy férfi, kék farmerban, hátrafelé fordított golfsapkával a fején.

Norton szeme az enyémbe fúródott, kitágult kissé, aztán félrefordult.

- Brent, várj egy percet! - szólaltam meg.

- Nem akarok beszélni róla többet. Veled meg biztosan nem.

- Tudom. Csak egy szívességre akarlak megkérni. - Körülnéztem; láttam, hogy Billy rohanva jön visszafelé.

- Mi ez? - kérdezte Norton gyanakodva, ahogy Billy visszaért, és átnyújtott nekem egy dobozt, celofánba csomagolva.

- Ruhaszárító köté. - Homályosan tudatában voltam, hogy most mindenki minket figyel az áruházban; az emberek lassan áthúzódtak a pénztárgépek innenső oldalára. - A nagy csomag. Háromszáz láb hosszú.

- És?

- Szeretném, ha egyik végét a derekad köré kötnéd, mielőtt kimész. Mikor érzed, hogy megfeszül, csak kösd oda valamihez. Mindegy, mihez. Egy kocsikilincs jó lesz.

- Az istenért, minek?

- Tudni fogjuk belőle, hogy legalább háromszáz lépésnyire eljutottál - feleltem.

Valami fellobbant a szemében ... de csak egy pillanatra.

- Nem.

Vállat vontam.

- Oké. Akárhogy is, sok szerencsét! Váratlanul megszólalt a

golfsapkás férfi:

- Én megteszem, uram. Nincs rá okom, hogy ne tegyem.

Norton feléje perdült, mintha le akarná hordani, de a golfsapkás férfi hűvösen figyelte őt. Az ő szemében nem lobogott semmi. Meghozta a döntését, és egyszerűen nem volt kétség benne. Norton is látta ezt; nem szólt semmit.

- Köszönöm - mondtam.

Zsebkésemmel felvágтам a csomagolást, és a ruhaszárító merev hurkokban letekeredett. Egyik végét lazán a golfsapkás derekára kötöttem. Azonnal kibogozta, és gyakorlott kézzel szorosabbra csomózta. Egy hang sem hallatszott az áruházból. Norton feszengve egyik lábáról a másikra állt.

- Akarja a késemet? - kérdeztem a golfsapkás férfit.

- Nekem is van. - Ugyanazzal a nyugodt elhatározással nézett rám. - Csak figyeljen, ahogy utánam küldi. Ha megakad, elvágom.

- Készen vagyunk? - kérdezte Norton túl hangosan. A pirososztagos fiú felugrott, mintha megcsípték volna. Hogy nem kapott választ, Norton a kijárat felé fordult.

- Brent. - Kinyújtottam a karom. - Sok szerencsét! Úgy tanulmányozta a kezem, mintha valami gyanús idegen tárgy lenne.

- Küldünk segítséget - mondta végül, és kinyomult az ajtón. Újra megcsapott a könnyű, fanyar szag. A többiek követték vezetőjüket.

Mike Hatlen jött oda, és mellém állt. Norton csapata kint volt a tejszerű, lassan mozgó ködben. Norton mondott valamit; értenem kellett volna, de úgy látszik, a ködnek volt valamilyen furcsa hangtompító hatása.

Csak a hangját hallottam és két-három különálló szótagot; hangok egy távoli rádióból. Előreindultak.

Hatlen résnyire nyitva tartotta az ajtót. Én engedtem a kötelet, annyira lazán fogva, amennyire csak lehetett, emlékezve a golf sapkás szavaira, hogy elvágja, ha megakad. Még mindig nem hallatszott semmi. Billy mellettem állt; mozdulatlanul, mintha valami belső érzésre figyelt volna.

Újra előjött az a kísérteties érzésem, hogy ötük nem annyira eltűnt a ködben, hanem inkább láthatatlanná vált. Ruháik egy pillanatra még felvillantak, aztán semmi. A köd természetellenes sűrűségét nem lehetett igazán érzékelni, amíg nem láttad, hogyan falja fel az embereket másodperceken belül.

Engedtem a kötelet. Letekeredett egynegyede, aztán a fele. Egy villanásnyi ideig nem mozdult. Élőből halottá változott valami a kezemben. Újra megindult. Az ujjaim között engedtem, és hirtelen eszembe jutott a *Moby Dick* Gregory Peckkel, amire apám vitt el a régi Brookside moziba. Azt hiszem, egy kicsit elmosolyodtam.

Már a háromnegyed része kint volt. Láttam a végét; Billy lábánál feküdt. Aztán újra abbamaradt a kötél mozgása. Talán öt másodpercig mozdulatlan maradt, majd újabb öt lépéssel továbbhaladt. Akkor hirtelen vadul balra lendült, megpendítve az ajtó bal szélét.

Villámgyorsan húszlábnyi tekeredett le belőle, felforrósítva kissé bal tenyeremet. És a ködből magas, reszkető üvöltés jött. Lehetetlen volt megállapítani, nőtől vagy férfitől származik-e.

A kötél ismét megrándult a kezemben. Aztán ismét. Jobbra-balra korcsolyázott az ajtó két szárnya között. Néhány lépést még továbbcsúszott, aztán valami huhogásszerű üvöltés hangzott fel kintről; válaszként fiam felnyögött.

Hatlen döbenten megmerevedett. Szeme hatalmasra nyílt. Szájának egyik sarka lekonyult, remegni kezdett.

Az üvöltést váratlanul mintha elvágták volna. Pisszenés sem hallatszott – egy örökkévalóságig. Aztán az idős hölgy kiáltott fel – ezúttal nem lehetett kétség a személy felől.

– *Vegyitek le rólam!* – sikította. – *Ó, Uram, én Uram, vegyitek ...*

Aztán ennek a hangnak is vége lett.

Majdnem az egész maradék kötél keresztülfutott a tenyeremen, ezúttal jócskán megégetve. Végül teljesen ellazult. Egy hang tört elő a ködből: vastag, hangos mordulás, amitől egy csepp nyál sem maradt a számban.

Semmihez sem hasonlított, ami valaha is a fülemet elérte, leginkább még egy természetfilmben hallhattam az afrikai prériről vagy a dél-amerikai mocsarakról. Egy nagy állat hangja volt. Újra jött, mélyen és vadul. Még egyszer... aztán mély hörrenésekbe ment át. Majd végleg elhallgatott.

– Csukja be az ajtót – szólt rám Amanda Dumfries reszkető hangon. – Kérem.

– Egy pillanat. – Kezdtém visszahúzni a kötelet.

Jött a ködből, és rendetlen hurkokba gyűlt a lábamnál. Körülbelül egy méterre a végétől az új, fehér kötél vérvörösre színeződött.

- Halál! - üvöltötte Mrs. Carmody. - Halál vár kint rátok! Látjátok már?

A szárítókötél végét megrágta valami; kirojtozódott, és kis gyapotpamacsok lógtak rajta. Átitatva vérrel. Senki sem mondott ellent Mrs. Carmodynak. Mike Hatlen becsapta az ajtót.

VII. Az első éjszaka

Mr. McVey Bridgtonban vágta a húst tizenkét-tizenhárom éves korom óta, és fogalmam sem volt, mi a keresztneve, vagy mennyi idős. Felállított egy gázgrillt egy kis elszívó alatt - már nem működött, de adott még némi légmozgást -, és fél hétre a sülő csirke illata töltötte be az áruházat. Bud Brown sem tiltakozott. Lehet, hogy a sokk miatt, de inkább mert rájött, hogy a friss hús és a baromfi most már csak romlani fog. A csirkéknek jó szaguk volt, de nem sokan akartak enni. Ettől függetlenül Mr. McVey - alacsonyán, soványan és takarosán a fehér szerelésében - megsütötte a csirkéket, a darabokat kettesével papírtányérra szervírozta, és büféstílusban kirakta őket a húsospultra.

Mrs. Turman hozott Billynek meg nekem egy-egy tányért, némi krumpplisaláta körítéssel. Én mindent beleadtam, de Billy még csak meg sem piszkálta a magáét.

- Enned kell, nagyfőnök - mondtam neki.
- Nem vagyok éhes - felelte, félretolva a tányérját.
- Nem leszel nagy és erős, ha nem ...

Mrs. Turman, aki közvetlenül Billy mögött ült, a fejét rázta felém.

- Oké - mondtam. - Menj, vegyél el egy barackot, és edd meg legalább azt. Oké?

- Mi van, ha Mr. Brown szól valamit?
- Akkor gyere vissza, és mondd meg nekem.
- Oké, apa.

Lassan elsétált. Valahogy mintha összement volna. Szíven ütött, ahogy lépegetett. Mr. McVey tovább sütötte a csirkéket, szemmel láthatóan nem törődve vele, hogy alig eszik. Örült, hogy elfoglalhatja magát vele. Ahogy már említettem, rengeteg módon lehet kezelni egy ilyen dolgot. Nem gondolnád, hogy így van, pedig

igen. Nagy majom az én.

Mrs. Turmannel félúton ültünk a gyógyszeres sorban. Az emberek kis csoportokban telepedtek le szerte az áruházban. Csak Mrs. Carmody ült egyedül – még Myron is cimborájával, Jimmel együtt nyúlt el a sörhűtő pult tövében.

Hat új ember figyelt a kémlelőnyílásoknál. Egyikük Ollie volt; csirkét rágcsált, és sört ivott. A felmosórúd-fáklyák ott feküdtek minden őrhely mellett, plusz egy doboz folyékony faszén ... de nem hiszem, hogy bárki ugyanúgy hitt benne, mint azelőtt. Nem a mély és szörnyű morgó hang után, a megrágott és vérrel átítatott szárítókötél után. Ha az, ami kint volt, elhatározza, hogy elkap minket, meg tudja tenni. Az vagy azok.

- Mennyire lesz rossz az éjszaka? – kérdezte Mrs. Turman. Hangja nyugodt volt, de szeme ijedt, zavaros.

- Hattie, én igazán nem tudom.

- Vagyázok Billyre annyit, amennyit akarod. Én . . . Davey, azt hiszem, halálra vagyok rémülve. – Szárazon felnevetett. – Igen, azt hiszem, erről van szó. De ha Billy velem van, rendben leszek. Rendben leszek, miatta.

Csillogott a szeme. Hozzáhajoltam és megveregettem a vállát.

- Anyira aggódok Adamért. Ő halott, Davey. A szívemben biztos vagyok benne, hogy halott.

- Nem, Hattie. Semmi ilyesmiben nem lehetsz biztos.

- De érzem, hogy igaz. Te semmit nem érzel Stephanie-ről? Nincs legalább valamilyen ... érzésed?

- Nincs – feleltem fogam között szűrve a hazugságot.

Fojtott hang hagyta el a torkát, a szája elé kapta kezét.

Szemüvege visszatükrözte a homályos, baljós fényt.

- Jön vissza Billy – mormogtam.

Barackot evett. Hattie Turman hívogatóan ráütött a padlóra maga mellett, és megígérte Billynek, hogy ha végzett a barackkal, megmutatja neki, hogy kell emberkét csinálni barackmagból meg egy kis fonálból.

Billy halványan rámosolygott, Mrs. Turman pedig viszonzta.

Nyolckor felváltották az öröket; Ollie odajött hozzám.

- Hol van Billy? – kérdezte.

- Hátul, Mrs. Turmannel. Kézműveskednek. Végeztek a barackmag-emberkéekkel, a bevásárlószatyor-álarokkal, az

almababákkal, és most Mr. McVey megmutatja nekik, hogy lehet pipaszurkáló-emberkéket csinálni.

Ollie hosszát kortyolt a söréből, majd azt mondta:

- A dolgok kezdenek mozgolódni odakint.

Élesen felpillantottam rá. Nyugodtan nézett vissza.

- Nem vagyok részeg. Próbálok berúgni, de nem megy. Bárcsak menne, David!

- Mit értesz azon, hogy a dolgok mozgolódnak odakint?

- Nem tudom biztosan. Megkérdeztem Waltert, és neki is ugyanaz volt az érzése, hogy a köd egy része elsötétül egy-egy percre. Néha csak egy kis paca, máskor nagyobb, olyan, mint egy seb. Aztán visszaszürkül. És az egész dolog kavarog. Még Arnie Simms is azt mondta, érez valamit odakint, pedig ő majdnem olyan vak, mint egy denevér.

- Mi van a többiekkel?

- Nekem ők mind államon kívüliek, idegenek - felelte Ollie. - Egyiküket sem kérdeztem meg.

- Biztos vagy benne, hogy nemcsak fantáziáltál?

- Biztos. - Mrs. Carmody felé intett, aki magában ücsörgött a sor végén. Semmi sem rontotta el az étvágyát; tányérja csirkecsontok tetemőjévé vált. Vagy vért ivott, vagy V-8 dzsúszit.

- Egy dologban, azt hiszem, igaza volt - jegyezte meg Ollie.- Kiderítjük. Amint sötét lesz, kiderítjük.

De nem kellett estig várunk. Billy nagyon keveset látott belőle, mikor megjött, mert Mrs. Turman hátul tartotta őt. Ollie még mindig mellettem ült, mikor az egyik elöl levő ember felsikoltott, és hátratántorodott posztjától, karjával köröző mozdulatokat tett. Fél kilenc felé közeledett; odakint a gyöngyfehér köd a novemberi alkony palaszürke árnyalatát vette fel. Valami landolt az üvegen a lőrések előtt.

- Ó, Jézusom!- kiáltott fel az ott álló őr. - *Hadd menjek ki! Engedjenek ki innen!*

Körbe-körbe kóválygott, szempillája riadtan verdesett, szája sarkában nyál csillant meg a mélyülő homályban. Aztán a hűtött ételek pultját elhagyva, egyenesen a belső pultok felé rohant.

Válaszkiáltások jöttek. Néhányan előrefutottak megnézni, mi történt. Sokan mások hátrahúzódtak, nem törődtek vele; nem akarták látni, mi tapadt rá az üvegre.

Ollie-val oldalamon elindultam a kémlelőnyílások felé. Keze a zsebemben volt, ahol Mrs. Dumfries pisztolya lapult. Most egy másik őr ordított fel – nem annyira félelmében, mint undorában.

Ollie és én átcsúsztunk az egyik pénztárfolyosón. Már láttam, mi ijesztette el a szolgálatban levő férfit őrhelyéről. Nem tudnám megmondani, mi volt, de láttam. Úgy nézett ki, mint egy kis lény Goya egyik festményéről – valamelyik ördögi faliképéről. Szörnyiségében szinte komikus is volt, mert azokra a furcsa műanyag figurákra is hasonlított, amiket 1,89 dollárért vásárolhatsz, hogy megijeszd velük barátaidat ... valójában pontosan olyasmi, amivel Norton szerint csöbbe akartam őt húzni a raktárban.

Talán két láb hosszú lehetett, részekre tagolt, színe a túlsütött húsét idézte. Gumós szeme két különböző irányba tekintett két hajlékony szár végéről. Ellenkező oldalán is kinyúlt valami: nemi szerv vagy fullánk. És a hátán túlméretezett szárnyak rezegtek – olyanok, mint egy légyé. Nagyon lassan mozogtak, miközben Ollie-val közeledtünk a kirakat felé.

A balra eső lőrésnél, ahol az őr azt az undorodó, károgó hangot adta ki, három ilyen állat mászott az üvegen. Lustán mozogtak keresztirányban, ragadós csiganyomokat hagyva maguk után. Szemük – ha az volt – ott himbálódzott az ujjnyi vastag nyelek végén. Négy láb hosszú lehetett a legnagyobb. Időnként egymásra másztak.

– Nézd ezeket az istenverte dolgokat – mondta Tom Smalley elvékonyodott hangon.

A jobbra eső lőrésnél állt. Nem válaszoltam. A bogarak már minden lőrés előtt ellepték az üveget, ami azt jelentette, hogy valószínűleg nyüzsögnek az egész épületen . . . mint a kukacok egy darab húson. Nem volt valami kellemes kép; éreztem, hogy a leküldött csirke vissza akar jönni.

Valaki zokogott. Mrs. Carmody a föld gyomrában lakozó fertelmekről üvöltözött. Egy férfi nyersen figyelmeztette, hogy fogja be a száját, ha jót akar. Ugyanaz a régi szarrágás.

Ollie előhúzta zsebéből Mrs. Dumfries fegyverét, én meg elkaptam a karját.

– Ne marhászkodj! Lerázta a kezemet.

– Tudom, mit csinálok.

A pisztoly csövével megütötte az ablakot; arca utálatba

merevedett. A lények egyre gyorsabban mozgatták szárnyukat, a végén már csak homályos folt látszott a hátuk mögött; ha nem tudod, meg nem mondtad volna, hogy szárnyas teremtmények. Aztán egyszerűen elrepültek.

Néhányan látták Ollie műveletét, és átvették az ötletet. A felmosórudakkal ütögették az üveget. Azok az izék felszálltak, de azonnal vissza is telepedtek. Nyilvánvalóan nem volt több eszük, mint az átlagos házi légynek. A közelgő pánik feloldódott a beszélgetés zűrzavarában. Hallottam, hogy valaki azt kérdezi a másiktól, mit tenne, ha ilyesmi rászállna. Olyan kérdés, aminek a megválaszolása nem érdekelt.

Kezdett abbamaradni a kopogtatás az ablakon. Ollie felém fordult, szólásra nyitotta a száját, ám ekkor előtűnt valami a ködből, és elragadta az egyik mászkáló lényt az ablakról. Azt hiszem, felüvöltöttem. Nem biztos.

Repülő valami volt. Ezenkívül semmi bizonyosat nem tudok mondani. A köd elsötétedett, pontosan úgy, ahogy Ollie leírta, csak a folt most nem halványodott el; csapkodó, børszerű szárnyakká, albinó-fehér testté és piros szemekké szilárdult. Megrázkódott az üveg, mikor nekicsapódott. Kinyílt a csőre. Bekapta a rózsaszínű dolgot, s már ott sem volt. Az utolsó benyomásom az volt a rózsaszínű dologról, hogy csapkod és vonaglik a számára feltárulkozott nyílásban – ahogy egy kis hal csapkod és vonaglik egy sirály csőrében.

Újabb ütés érte az üveget, majd még egy. Az emberek ismét ordítózni kezdtek, és az áruház hátsó felébe menekültek. Egy áthatóbb kiáltás hallatszott, mire Ollie megjegyezte:

- Ó, istenem, az öreg hölgy elesett, s csak úgy átrohannak rajta.

Visszafutott az egyik pénztárfolyosón keresztül. Megfordultam, hogy kövessem, s akkor megláttam valamit, amitől megmerevedtem. Halálra váltam.

Jobbra, magasan, az egyik trágyászsák lassan csúszni kezdett hátrafelé. Tom Smalley éppen alatta állt; kémlelőnyílásán keresztül figyelt a ködbe.

Egy újabb rózsaszín bogár landolt az üvegen az Ollie-val közös nyílásunk előtt. Egy repülő dolog lecsapott rá, és elragadta. Az öregasszony, akit megtapostak, tovább üvöltött, borzongató, rekedt hangon.

A zsák. Az a csúszó zsák.

- Smalley! - kiáltottam. - Vigyázz! Fel a fejet!

Az általános hangzavarban nem hallhatott meg. A zsák megbillent, aztán leesett. Egyenesen a fejére Smalleynak, aki azonnal összeesett, állát beleverve a kirakat alatt húzódo pultba.

Az egyik albinó repülő kezdte begyötörni magát a törött üvegen keresztül. Amint alábbhagyott az üvöltözés, meghallottam a lágy hangot, amit kaparászásával előidézett. Piros szeme csillogott háromszögletű fején, ami kissé oldalra billent. Súlyos, horgas csőre telhetetlenül tátogott.

Kicsit hasonlított a pterodaktiluszra a dinoszauruszokról szóló könyvben, de inkább egy örült lidércnyomás szülte lény volt.

Felkaptam egy fáklyát, és beledugtam az egyik folyékony faszenes dobozba. Feldöntöttem a dobozt, tartalma szétfolyt a padlón.

A repülő teremtmény bent volt a trágyászsákok tetején: körbepillantott, lassan, ellenségesen váltogatta karmos lábát. Kétszer megpróbálta kitárni szárnyát, s mikor az beleütközött a falba, hátracsapta, mint egy griffmadár. Harmadik próbálkozásánál kibillent egyensúlyából, és ügyetlenül leesett a zsákról, még mindig kitárni igyekezően szárnyát. Tom Smalley hátán landolt. Karmának egyetlen mozdulatára szétrepedt Tom inge. Vér buggyant ki.

Ott álltam, alig háromlépésnyire tőle. A fáklyámból csöpögött a világító folyadék. Felhangolódtam arra, hogy megölöm, ha tudom ... és akkor rájöttem arra, hogy nincs gyufám, amivel meggyújtsam a fáklyát. Egy órával ezelőtt használtam el az utolsó szálat Mr. McVey szivarjához.

Pokoli lárma töltötte be az áruházat. Az emberek látták az állatot Smalley hátán megtelepedni; olyan valamit, amit eddigi életükben sosem láttak. Kérdőszögben előrenyújtotta a fejét, és kitépett egy darabot Smalley húsából.

Kész voltam bunkósbotként használni a fáklyát, de szövetbe burkolt feje hirtelen lángra lobbant. Dan Miller állt mellettem, kezében tengerészemlémás Zippo öngyújtóval. Sziklaszerűvé merevedett arcán borzalom, rettenet ült.

- Öld meg - mondta nyersen. - Öld meg, ha tudod.

Ollie termett mellette. Kezében tartotta Mrs. Dumfries 38-asát, de nem nyílt alkalma jó célzásra.

A dolog kitérte szárnyát, és megint hátracsapta – nyilvánvalóan nem akart elszállni, csak jobb helyzetet keresett zsákmányán –, aztán a bőrszerű tollakkal beborította szegény Smalley egész felsőtestét. Hangok hallatszottak – halálos, tépő hangok, melyeket képtelen vagyok részletesen leírni.

Mindez másodpercek alatt játszódott le. Aztán beledöftem fáklyámmal a lénybe. Meggyulladt valami, ami nem volt valószínűsőbb egy mesebeli sárkánynál. A következő pillanatban az egész teremtség égett. Rikoltó hangot adott ki, szárnyát széttárta; feje megrándult, vörös szemé vadul forgott – őszintén reméltem, hogy borzasztó fájdalmában. A lángoknak olyan hangja volt, mint a vászonlepedőknek, ahogy a ruhaszárító kötélén csapkodnak a hűvös tavaszi szélben.

A fejek felfelé fordultak, hogy kövessék lángoló haláltusáját. Azt hiszem, az egész ügyből semmi sem maradt meg olyan erősen az emlékezetemben, mint ez a madárszerű valami, ahogy a pokol tüzében égve cikázik a Szövetségi Áruház pultjai felett, elszenesedett, füstölgő darabokat potyogtatva magából. A spagettimártásokba csapódott be végül, Ragu and Prince-et meg Prima Salsát fröcskölve szanaszét, mint vércseppeket. Alig maradt több belőle csontnál és hamunál. Erős, hányingert keltő bűzt hagyott maga után. És alatta, mintegy ellenpontként érezni lehetett a köd enyhe, fanyar szagát, mely a kitört üvegen keresztül szívárgott be.

Egy pillanatra földöntúli csend támadt. Egyesültünk a lángoló halálröpte fekete mágiájában. Aztán valaki feljajdult. Mások üvöltöni kezdtek. És valahonnan hátulról hallottam fiam sírását is.

Egy kar ragadott meg. Bud Browné. Szeme kidülledt üregéből. Ajka felhúzódott hamis fogairól, mintha vicсорítana.

- Egy a másik fajtából – mondta és rámutatott.

Egy bogár mászott be a lyukon, s meglepedett a zsákokon; légszárnya zizegett – lehetett hallani: mint egy olcsó áruházi ventilátor –, kocsányon ülő szemé kidülledt. Rózsaszínű, veszedelmesen felpuffadt teste gyorsan süllyedt-emelkedett légzése ritmusára.

Feléje mozdultam. Fáklyám olvadóban volt, de még maradt belőle. De Mrs. Reppler, aki az ötödikben tanított, megelőzött. Ötvenöt éves lehetett, talán hatvan; nádszálvékony. Keménynek, kiszáradtnak látszott a teste – nekem mindig a marhahús jutott róla

eszembe.

Mindkét kezében egy-egy Raid rovarirtót tartott, mint valami örült pisztolyhős egy egzisztencialista komédiában. Olyan dühösen vicsorított, hogy az becsületére vált volna az őseMBER feleségének is, amint széthasítja az ellenség koponyáját. Nyújtott karral tartva előre a flakonokat, egyszerre nyomta meg a két gombot. A rovarölő szer vastag rétegben burkolta be az állatot. Fájdalmas agóniájában vadul rángatózkodott és vonaglott, végül leesett a zsákokról. Tom Smalley testén puffant – aki minden kétségen kívül halott volt –, majd a padlóra gurult. Szárnya örülten verdesett, zizegett, de nem vitte sehová; túl nehézé vált a Raidtól. Néhány másodperc múlva a szárnyak lelassultak, elernyedtek. A rovar halott volt.

Az emberek most már sírtak. És jajgattak. Jajgatott az öreg hölgy, akit megtapostak. És az emberek nevettek. Az elátkozottak nevetésével. Mrs. Reppler áldozata felett állt, keskeny mellkasa gyorsan emelkedett-süllyedt.

Hatlen és Miller talált egy olyan targoncát, amilyenel a raktárosfiúk szokták az árut szállítani a szupermarketben, és együttes erővel felnyomták a zsákok tetejére, a törött üveg elé. Ideiglenes intézkedésnek megtette.

Amanda Dumfries jött előre, mint egy alvajáró. Egyik kezében műanyag vödört tartott. A másikban egy cirokseprűt, még sértetlen, átlátszó csomagolásban. Lehajolt, és üres, kitágult szemmel belesöpörte a döglött, rózsaszínű dolgot – bogarat, meztelen csigát, bármit – a vödörbe. Hallottuk a csomagolópapír zörgését, ahogy a padlót súrolta. Amanda odasétált a kijárat ajtóhoz. Egyetlen bogár sem tapadt rá kívülről. Résnyire nyitotta, és kidobta a vödört. Az oldalára érkezett, aztán jobbra-balra gurult lassuló tempóban. Egy rózsaszínű dolog zúgott elő az éjszakából, a vödörön landolt, mászni kezdett rajta.

Amanda könnyekben tört ki. Odamentem hozzá, és átkaroltam a vállát.

Éjjel fél kettőkor félálomban ültem, hátamat a húspult zománcozott oldalának támasztva! Billy feje az ölemben nyugodott. Masszívan aludt. Nem messze tőlünk Amanda Dumfries feküdt, feje valakinek a zakóján.

Nem sokkal a madárszerű valami tűzhalála után Ollie-val visszamentünk a raktárba, és összegyűjtöttünk fél tucat pokrócot, olyat, amilyennel korábban Billyt takartam be. Többen ezeken aludtak. Hoztunk néhány narancsos- meg körtésládát is, és négyen összedolgozva sikerült őket fellendítenünk a trágyászsákokra a törött üvegtábla elé. A madárlények kemény munkával tudták volna csak arrébb mozdítani bármelyiket is; nyomtak vagy ötven kilót egyenként.

De a madarak és a bogárszerű dolgok, amiket ettek, nem voltak egyedül odakint. Ott voltak a csápok, amelyek elvitték Normot. Aztán gondolkodni lehetett a megszaggatott ruhaszáritó kötélén. A nem látott valamin, ami azt a mély torokhangot adta ki. Időnként azóta is hallottuk – néha egész messziről; de valójában mit jelentett a „messzi” ebben a tompító hatású ködben? És néha elég közel voltak ahhoz, hogy megremegtessék az épületet, és úgy érezd, a szívkamrád hirtelen megtelik jeges vízzel.

Billy megmozdult az ölemben, és felnyögött. Megfésültem a haját; még hangosabban nyögött. Aztán úgy tűnt, visszaevaz az álmok veszélytelenebb vizére. Az én szundikálásomnak vége lett, újból teljesen éberem néztem körül. Sötétedés óta csak kilencven perccel sikerült aludnom, azt is nyugtalanul. Egyik álomtöredékben az előző éjszakát éltem át újra. Billy és Steff a panorámaablak előtt állt, kinéztek a sötétségbe és a palaszürke vízre, ki az ezüstösen felszökő vízárra, mely a vihar jöttét jelezte. Megpróbáltam elérni őket, tudva, hogy egy erős szélroham betörheti az üveget, halálos szilánkokkal szórva teli a nappalit. De bármilyen gyorsan futottam is, úgy tűnt, nem kerülök közelebb hozzájuk. És akkor egy madár emelkedett ki a vízoszlopból, egy gigantikus, bíborszínű *Oiseau de mort*; történelem előtti szárnyait kitarva árnyékba borította az egész tavat, keletől nyugatig. Megnyílt a csőre, mögötte hatalmas torok tátongott, mint a holland alagút. És mikor a madár kezdte felzabálni feleségemet és fiamat, egy mély, baljós hang újra és újra azt súgta: a Nyílhegy-fejlesztés ... a Nyílhegy-fejlesztés ... a Nyílhegy-fejlesztés ...

Nem mintha csak Billy és én aludtunk volna rosszul. Mások üvöltöztek álmukban, és néhányan még azután is folytatták, hogy felébredtek. A sör gyors ütemben fogyott a hűtőpultból. Buddy Eagleton egyszer minden megjegyzés nélkül feltöltötte a raktárból. Mike Hatlen elárulta nekem, hogy a Sominex elfogyott. Nem

egyszerűen megcsappant a készlet, hanem az utolsó palackig széthordták. Szerinte néhányan hat-nyolc üveget is magukhoz vettek.

- Maradt még némi Nytol - mondta. - Akarsz egy üveggel, David? - Megköszöntem és megráztam a fejem.

És az utolsó sorban, az 5-ös pénztárgép mellett ott pihentek a borisszáink. Talán ha heten lehettek, mind államon kívüli, kivéve Lou Tattingert, aki a Fenyőfa kocsimosót vezette. Neki nem kellett semmi különös ok arra, hogy beleszajogjon egy palackba. A borbrigád egészen jól elaltatta magát.

És igen - volt hat vagy hét ember, aki megőrült.

Az örület nem a legjobb szó rá, talán csak nem jut eszembe a megfelelő kifejezés. Ezek az emberek tökéletes kábulatba estek a sör, bor vagy gyógyszerek jótékony hatása nélkül. Üres és fénylő gombszemekkel bámultak rád. A valóság kemény talaját valami elképzelhetetlen földrengés repesztette meg, s ők belezuhantak a szakadékba. Idővel néhányuk visszamászhat. Ha lesz idő.

Mi többiek megkötöttük a magunk értelmi kompromisszumait, és némely esetben, azt hiszem, ez meglehetősen különös volt. Mrs. Reppler például meg volt győződve arról, hogy ez az egész csak álom. Legalábbis ezt mondta. Még hozzá elég hittel.

Amandára pillantottam. Valami nyugtalanító, erős érzés kezdett kialakulni bennem iránta - nyugtalanító, de nem egészen kellemetlen. Azok a hihetetlen, briliáns zöld szemek . . . egy darabig erősen figyeltem, nem hord-e kontaktlencsét, de a szín nyilvánvalóan eredeti volt. Szeretkezni akartam vele. A feleségem otthon maradt, talán él, még valószínűbb, hogy meghalt, akárhogy is: egyedül. És én szerettem: semmit sem akartam jobban, mint Billyvel hazajutni, ugyanakkor le akartam feküdni ezzel az Amanda Dumfries nevű hölgygel. Próbáltam mondogatni magamnak, hogy talán csak a helyzet miatt, és ez igaz is lehetett, de mit sem változtatott vágyamon.

El-elszenderedtem, aztán három körül kényszerítettem magam, hogy teljesen felébredjek.

Amanda magzatpozícióban feküdt, lábát melléhez húzta, s kezével átölelte. Úgy tűnt, mélyen alszik. Blúza kicsit felcsúszott az egyik oldalon, kivillantva tiszta, fehér bőrét. Jól megnéztem, és különlegesen hasznavehetetlen és kényelmetlen erekcióm támadt.

Új ösvényre próbáltam terelni gondolataimat, és eszembe jutott, mennyire le akartam festeni tegnap Brent Nortont. Nem, nem valami fontos festmény lett volna . . . csak egy vázlat, ahogy ott ül a rönkön, kezében a sörrömmel, izzadt, fáradt arcával, és gondosan ápolt hajának két fürtje rakoncátlanul feláll a füle mögött. Jó kép lehetett volna. Húsz évig éltem együtt az apámmal ahhoz, hogy megtanuljam: az éppen hogy jó lehet elég jó.

Tudják, mi a tehetség? Az elvárás átka. Már gyerekként foglalkoznod kell vele, le kell győznöd valahogy. Ha tudsz írni, azt gondolod, Isten azért küldött a földre, hogy félresöpörd Shakespeare-t. Vagy ha tudsz festeni, talán azt képzeled – ahogy én –, hogy Isten azért küldött a földre, hogy félresöpörd apádat.

Kiderült, hogy nem vagyok olyan jó, mint ő. Talán tovább próbálkoztam azzal, hogy jobb legyek, mint ameddig kellett volna. Volt egy kiállításom New Yorkban, ami rosszul sült el – a kritikusok az apámmal vertek fejbe. Egy évvel később besegítettem magamat meg Steffet a kereskedelmi buliba. Ő terhes volt, és én leültem, hogy megbeszéljem magammal a dolgokat. A beszélgetés eredménye az lett, hogy a komoly művészet mindig csak hobbi maradhat számomra, nem több. Golden Girl samponhirdetéseket rajzoltam – azt, amelyiken a lány biciklijére támaszkodik, amelyiken frizbizik a tengerparton, amelyiken lakása balkonján áll, itallal a kezében. Illusztráltam novellákat a legtöbb nagy, elegáns folyóirat számára, de betörtem a silányabb férfimagazinok piacára is, ahol gyors skicceket kellett csinálni. Készítettem néhány moziplakátot. Jött a pénz. A víz felett tartottuk a fejünket.

Volt egy utolsó kiállításom Bridgtonban, éppen múlt nyáron. Kilenc vásznat tettem ki, amit öt év alatt festettem – hat elkelt belőlük. Az egyetlen, amit egyáltalán nem szándékoztam eladni, valamilyen furcsa véletlen folytán a Szövetségi Áruházat ábrázolta. A perspektíva a parkoló túlsó végéből mutatta. A képen üres volt a parkoló, kivéve egy sor Campbell bab- és Frank konzervdobozt; mindegyik nagyobb volt az előzőnél, ahogy masíroztak a néző felé. Úgy tűnt, hogy az utolsó valami nyolc láb magas lehet. A kép címe *Babkonzervo és hamis perspektíva* volt. Egy kaliforniai fickó, valami sportcég vezérigazgatója, amelyik teniszlabdákat meg -ütőket meg isten tudja, milyen sportfelszereléseket gyárt, mindenképpen meg akarta venni, és nem nyugodott bele az elutasításba a *Nem eladó*

kártya ellenére sem, ami a fakeret alsó bal sarkába volt dugva. Hatszáz dollárnál kezdte, és felment egészen négyezerig. Azt mondta, hogy a dolgozószobájába kell neki. Nem adtam oda: mélyen megütközve ment el. De még így is reménykedett; nálam hagyta a névjegyet arra az esetre, ha meggondolom magam.

Hasznát tudtam volna venni a pénznek – abban az évben húztuk fel a toldaléképületet a házhoz, és vettük a négykerékmeghajtását –, de egyszerűen nem voltam képes eladni. Nem voltam képes eladni, mert ezt tartottam a legjobb képnek, amit valaha festettem, és mindig meg akartam nézni azután, hogy valaki, teljesen öntudatlan kegyetlenséggel megkérdezte tőlem, mikor csinálok valami komolyat.

Aztán egyszer múlt ősszel véletlenül megmutattam Ollie Weeksnek. Megkérdezte, lefényképezhetné és köröztethetné-e hirdetésként, és ez volt a vége az én hamis perspektívámnak. Ollie felismerte, mi ez a kép, és így engem is rákényszerített erre. Tökéletes darabja a ravasz kereskedelmi művészetnek. Nem több. És hála istennek, nem is kevesebb.

Hagytam, hogy megtegye, aztán felhívtam a vezért San Luis Obispo-i otthonában, és közöltem vele, hogy ha kell még a kép, huszonötezerért az övé lehet. Kellett neki, én meg behajóztam a műreket. És azóta a csalódott várakozás hangja – a becsapott gyerek hangja, akinek sosem elég az a dicséret, hogy „jó” – mélyen hallgatott. Néhány távoli morajt leszámítva – olyasfélét, mint azoké a láthatatlan lényeké valahol kint a ködös éjszakában –, egyszer sem szólalt meg. Talán meg tudod nekem mondani, hogy miért idézi fel olyan nagyon ennek a gyerekes, követelőző hangnak a hallgatása a haldoklás érzetét?

Négy körül Billy felébredt – legalábbis részben –, és vaksin, értetlenül körülnézett.

– Még mindig itt vagyunk?

– Igen, drágám – mondtam. – Itt vagyunk.

Sírni kezdett, erőtlenség, reményvesztetten; borzalmas volt. Amanda felébredt, és felénk nézett.

– Hé, kölyök – szólalt meg, és gyengéden magához húzta Billyt. – Reggel minden jobb lesz egy kicsit.

- Nem – mondta Billy. – Nem lesz jobb. Nem, nem, nem!
- Csitt! – Amanda szeme találkozott az enyémmel Billy feje fölött.
- Csitt, már elmúlt a lefekvés ideje.
 - *Anyuval* akarok lenni!
 - Hát persze – így Amanda. – Persze hogy velem.
- Billy megfordult az ölében úgy, hogy lásson engem. Egy darabig nézett, aztán újra elaludt.
 - Kösz – mondtam. – Szüksége volt magára.
 - Nem is ismer engem.
 - Ez most semmit sem jelent.
 - Szóval mit gondol? – Zöld szeme kitartóan kapaszkodott az enyémben. – Mit gondol igazán?
 - Reggel kérdezzen meg.
 - Most kérem.

Épp szóra nyitottam a számat, mikor Ollie Weeks alakja öltött testet a sötétségből, mint valami mesebeli szörnyé. Villanylámpáját, melyet valamilyen női blúz takart, a mennyezet felé irányította.

Furcsa árnyékot vetett elvadult arcára.

- David – súgta oda nekem.
- Mi van?

Megint:

- David. – Majd: – Gyere. Kérlek.
- Nem akarom itthagyni Billyt. Épp most aludt el.
- Én velem leszek – szólalt meg Amanda. – Jobb, ha velem megy. – Aztán halkabban: – Jézusom, ennek sosem lesz vége!

VIII. Mi történt a katonákkal?

Amandával.

Beszélgetés Dan Millerrel

Elmentem Ollie-val. A raktárba vezetett. Ahogy elmentünk a hűtőpult mellett, magához vett egy doboz sört.

- Ollie, mi van?
- Látnod kell.

Keresztülnyomult a dupla ajtón. – Huss! – csapódott be

mögöttünk a két szárny. Hideg volt. Nem szerettem ezt a helyet azután, ami Normmal történt itt. Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy kis halott csápdarabok hevernek szanaszét.

Ollie lefejtette a blúzt a villanylámpáról, amit aztán a feje fölé tartott. Első pillantásra az volt a benyomásom, hogy valaki két próbababát húzott fel a fűtőcsövekre a mennyezet alá. Hogy zongorahúrokkal vagy valami hasonlóval húzták fel őket - gyerekcsíny.

Aztán észrevettem a lábakat, ahogy vagy harminc centiméterrel a padló fölött lóbálódnak. Két sor doboz hevert körülöttük felrúgva. Felnéztem az arcokra, és éreztem, hogy az üvöltés megformálódik a torkomban, mert nem próbababaarcokat láttam. Mindkét fej oldalra billent, mintha valami rettenetesen jó viccen kacagnának, olyan jón, amin halálra nevték magukat.

Az árnyékuk. Árnyékuk hosszan nyúlt el a falon mögöttük. A nyelvük. Kilógó nyelvük.

Mindketten egyenruhát viseltek. A fiatalemberek voltak, akiket korábban észrevettem, aztán elvesztettem szem elől. A katonagyerekek a . . .

Üvöltés. Hallottam, hogyan születik meg torkomban mint nyögés, és kel életre mint egy rendőrautó szirénája. Akkor Ollie megszorította a karomat a könyököm fölött.

- Ne kiabálj, David. Senki sem tud erről, csak te és én. És azt akarom, hogy ez így is maradjon.

Valahogy visszanyeltem a hangomat.

- Azok a katonák - nyögtem.

- A Nyílhegy-fejlesztéstől. Igen. - Ollie valami hideget nyomott a kezembe. A sörösdobozt. - Idd meg. Szükséged van rá.

Az utolsó cseppig kiittam. Aztán Ollie beszámolt:

- Visszajöttem, hogy utánanézzek, van-e még gázpalack McVey sütőjéhez. Megláttam ezeket a fickókat. Úgy néz ki, hogy megcsinálták a hurkokat, aztán felálltak két sor dobozra. Össze kellett hogy kötözzék a dobozokat, azután felleptek rájuk. Aztán . . . aztán azt hiszem, a kezük a hátuk mögött volt, tudod. És akkor - így következtettem - bedugták a hurokba a fejüket, és félrebillentették, hogy szorosra húzódjon a zsineg. Egyikük talán számolt háromig, és egyszerre ugrottak. Nem tudom.

- Ezt nem lehet megcsinálni - mondtam kiszáradt szájjal. De a

kezük rendszeresen össze volt kötözve a hátuk mögött. Nem nagyon tudtam levenni rólok a szemem.

- Meg lehetett csinálni. Ha nagyon akarták, David, meg lehetett csinálni.

- De miért?

- Azt hiszem, tudod, miért. Nézd, a turisták, a nyaralók közül senki, még ez a Miller sem gyanítana semmit. De az itteniek igen.

- A Nyílhegy-fejlesztés? És Ollie kitalált:

- Mindennap az egyik rohadt pénztárgépnél álltam, és sok mindent hallottam. Egész tavasszal csak erről az átkozott Nyílhegy-fejlesztésről, és mindig rosszat. A fekete jég a tavon . . .

Bill Giosti jutott eszembe, ahogy behajol a kocsiablakon, és alkoholt lehel a képembe. Nem atomok, hanem *másféle* atomok. Ezek a testek most ott lógnak a fűtőcsöveken. Félrebillent fejjel. Elernyedett lábfejjel. Duzzadt nyelvük, mint a hot dog.

Új borzalom; az érzékelés új kapui nyíltak fel bennem. Újak? Nem igazán. Az érzékelés régi kapui. A gyermeki érzékelése, amelyik még nem alakította ki azt az alagutat, amely megvédi az univerzum kilencven százalékától. A gyerekek a szemükkel látják azt, ami történik, a fülükkel hallják a világ zajait. De ha az élet a tudat ébredése, akkor egyben az érzékelés csökkenése is.

A borzalom a perspektíva és az érzékelés kiszélesedését jelenti. A szörnyű az volt, hogy tudtam, olyan helyre sodródok, melyet legtöbbször elhagy, mikor levetjük a pelenkát, aztán a mackónadrágot. Ollie arcán is láttam ezt a rettenetet. Mikor a racionalitás kezd összeomlani, az emberi agy áramkörei kiszélesednek. Az elektródok fénylenek, lázasan dolgoznak. A hallucinációk realitássá válnak; a higanytükrök, melyben a perspektíva szerint találkoznak a párhuzamosok, valóban ott van; a holtak járnak és beszélnek, és egy rózsa énekelni kezd.

- Talán két tucat embertől hallottam dolgokat - folytatta Ollie. - Justin Robards, Nick Tokai, Ben Michaelson. Nincs titok egy kisvárosban. Minden kiderül. Néha olyan, mint a tavasz: megjelenik a föld színén, és senkinek fogalma sincs, honnan került elő. Hallasz valamit a könyvtárban vagy a tóparti sétányon Harrisonban, isten tudja, hol vagy miért. De minden tavasszal és nyáron hallottam a Nyílhegy-fejlesztésről.

- De ez a kettő . . . Krisztusom, Ollie, ezek csak kölykök!

- Voltak kölykök Namben, akik emberi füleket téptek le. Ott voltam. Láttam.

- De ... mi vezette őket ilyesmire?

- Fogalmam sincs. Talán tudtak valamit. Talán csak sejtettek. Ismertek embereket itt, akik végül kérdegetni kezdték volna őket. Ha lesz egyáltalán végül.

- Ha igazad van - vetettem közbe - akkor valami nagyon rosszról lehet szó.

- Az a vihar - mondta tovább Ollie halk, nyugodt hangján. - Talán megrongált valamit ott. Talán baleset történt. Bármivel szórakozhattak. Van, aki azt állítja, hogy nagy intenzitású lézerral meg mézerrel kísérleteztek. Hallottam magfúziós erőről is. És tegyük fel . . . tegyük fel, hogy egyenesen lyukat robbantottak egy másik dimenzióba.

- Ez zagyvaság.

- Igazán? - Ollie a két katonára mutatott.

- Nem. Most az a kérdés, hogy mit csináljunk.

- Azt hiszem, le kéne vágni és elrejtetni őket - felelte habozás nélkül. - Eltenni őket valami alá, ami nem kell most az embereknek, kutyaeledel, mosószer, ilyesmi. Ha ez kiderül, csak rontja a helyzetet. Ezért fordultam hozzád, David. Úgy éreztem, te vagy az egyetlen, akiben feltétlenül bízhatok.

- Olyan, mint amikor a náci háborús bűnösök megölték magukat a bunkerjeikben, miután elveszett a háború - morogtam magam elé.

- Igen. Ugyanez jutott az eszembe.

Csend telepedett közénk, és hirtelen újra meghallottuk a csúszó hangokat a raktárajtó acélján - a csápok hangjait, ahogy lágyan tekergöztek rajta. Összébb húzódtunk. Egész testemben remegtem.

- Oké - mondtam.

- Csináljuk, amilyen gyorsan csak tudjuk - biztatott Ollie. Zafírgyűrűje felcsillant a villanylámpa fényében, ahogy megmozdította a kezét. - Minél előbb ki akarok kerülni innen.

Felnéztem a kötelekre. Ugyanazt a fajta ruhaszáritót használták, amivel áthurkoltam a golfsapkás derekát. A zsineg bevágott húsukba. Újra azon rágódtam, mi vitte őket erre. Tudtam, miért mondta Ollie, hogy rosszabbá válnak a dolgok, ha ez a ^kettős öngyilkosság kiderül. Számomra máris rosszabbá váltak - pedig nem hittem volna, hogy ez lehetséges.

Kattanást hallottam. Ollie nyitotta ki a kését a kartondobozok feltépésére. És persze a kötelek elvágására.

- Te vagy én? - kérdezte. Nyeltem egyet.
 - Mindegyikünk egyet.
- Így tettünk.

Mire visszaértem. Amanda eltűnt, Mrs. Turman volt Billy mellett. Mindketten aludtak. Végigsétáltam az egyik soron, amikor egy hang megszólított:

- Mr. Drayton. David.

Amanda volt az; az igazgatói irodába vezető lépcsőnél állt, szeme mint a smaragd.

- Mi történt?
- Semmi - hazudtam.

Odajött hozzám. Éreztem enyhe parfümszagát. Istenem, mennyire kívántam!

- Hazudik - mondta.
- Nem történt semmi. Téves riasztás.

- Hát legyen, ha így akarja. - Megfogta a kezem. - Most voltam fent az irodában. Üres, az ajtón meg ott a lakat. - Arca tökéletesen nyugodt volt, de szeme lázban égett, és egy ér hevesen lüktetett a nyakán.

- Nem tudom ...

- Láttam, hogy nézett rám. Nem jó, ha beszélünk kell róla. A Turner nő a fiával van.

- Igen. - Rájöttem, hogy ez is egy módja, talán nem a legjobb, de mindenképpen lehetséges, hogy megszűnjön az átok, ami Ollie-ra és rám szállt azért, amit éppen megtettünk. Talán nem a legjobb módja - de talán az egyetlen.

Felmentünk a szűk lépcsőn az irodába. Üres volt, ahogy Amanda mondta. És csukva volt az ajtó. Kinyitottam. A sötétben Amanda csak mint egy árnyék. Kinyújtottam a karomat, megérintettem, magamhoz húztam őt. Reszketett. Leereszkedtünk a padlóra, először csak térdelő helyzetbe, csókolóztunk, rugalmas mellére borítottam a kezem. Trikóján keresztül éreztem szívének gyors dobogását.

Steffyre gondoltam, ahogy figyelmezteti Bilyt, ne érintse meg az

élő vezetőket. A sebre gondoltam csípőjén, mikor levettem barna ruháját a nászéjszakánkon. Arra gondoltam, ahogy először láttam őt keresztülbiciklizni a Maine egyetem sétányán Oronóban; kezemben mappát szorongatva igyekeztem Vincent Hartgen órájára. Ezekre gondoltam, és hatalmas volt az erekcióm.

Aztán lefeküdtünk, és Amanda azt mondta:

- Szeress, David! Melegíts fel.

Mikor elélezett, a hátamba vágta a körmét, és olyan néven szólított, ami nem az enyém volt. Nem bántam. Ez körülbelül kiegyenlítette a dolgot.

Mikor visszamentünk, valamiféle hátborzongató hajnal vette kezdetét. A kinti sötétség vonakodva szürkére változott, aztán krómszínűvé, majd alaktalan és nem szikrázó patyolatfehérré, mint egy autószozi filmvászna. Mike Hatlen egy összecusukható széken aludt, amit isten tudja, honnan szerzett. Dan Miller egy kicsivel arrébb a padlón ült, és egy Hostess fánkot evett. Azt a fajtát, ami fehér cukorral van beszórva.

- Üljön le, Mr. Drayton - invitált.

Körülnéztem Amandát keresve, de már félúton volt a sorban. Nem nézett vissza. Szerelmeskedésünk a sötétben már most valami fantáziaképnek tetszett, melyben még ilyen kísérteties körülmények között sem lehet hinni. Leültem.

- Vegyen egy fánkot. - Miller felém nyújtotta a dobozt.

Megráztam a fejem.

- Ez a fehér cukor maga a halál. Rosszabb, mint a cigaretta.

Elnevette magát egy kicsit.

- Ebben az esetben vegyen kettőt.

Meglepetten vettem észre, hogy bennem is maradt még valami a nevetésből - ez az ember kikényszerítette belőlem, s szerettem őt ezért. Elvettem két fánkot. Ízlettek. Egy cigarettával fejeztem be a lakomát, bár általában nem dohányzom reggel.

- Vissza kell mennem a fiamhoz - mondtam. - Fel fog ébredni.

Miller bólintott.

- Azok a rózsaszínű bogarak. Mind eltűntek. Akárcsak a madarak. Hank Vannerman szerint az utolsó négy körül koppanhatott az üvegen. Nyilvánvaló, hogy a . . . természet élete ...

sokkal élénkebb sötétben.

- Ugye, nem akarja ezt Brent Nortonnal közölni? Vagy Normmal?

Újra bólintott, s hosszú ideig nem szólt semmit. Aztán rágyújtott, és rám nézett.

- Itt maradhatunk, Drayton - mondta.

- Van élelem. Meg rengeteg innivaló.

- A készletnek semmi köze nincs ehhez, és maga tudja ezt. Mit csinálunk, ha az egyik nagy szörnyetegnek kedve támad betörni ide, ahelyett hogy az éjszakában csavarog? Megpróbáljuk elkergetni a seprűnyelekkal vagy folyékony faszénnel?

Természetesen igaza volt. A köd bizonyos értelemben talán védett minket. Elrejtett. De talán nem fog sokáig elrejtetni, és még ennél is többről volt szó. Mintegy tizennyolc órája tartózkodtunk az áruházban, s egyfajta letargia kezdett szétáradni bennem, olyasmi, mint amikor egy-két alkalommal túl messzire úsztam be a tóba. Biztonságra vágyódtam, arra, hogy maradjak, vigyázzak Billyre (*s talán hogy újra lefektessem Amanda Dumfriest az éjszaka közepén* - súgta egy hang), hogy egyszerűen megvárjam, nem száll-e fel a köd, úgy hagyva mindent, ahogy azelőtt volt.

Mások arcán is láttam ezt, s hirtelen rájöttem: vannak itt olyan emberek, akik valószínűleg semmilyen körülmények között nem távoznának innen. A gondolat is megdermesztette őket, hogy kimenjenek az ajtón azok után, ami történt.

Miller talán meglátta ezeket a gondolatokat az arcomon, így szólt:

- Körülbelül nyolcvan ember volt itt, mikor megjött ez az átkozott köd. Ebből a számból vonjuk le a raktárosfiút, Nortont meg négy követőjét és azt a Smalley nevű fickót. Marad hetvenhárom.

Mínusz a két katona, aki most Purina bébiételes dobozok alatt fekszik: hetvenegy.

- Aztán vonja le azokat, akik kiborultak - folytatta. - Tizen-tizenketten lehetnek. Mondjuk, tízen. Marad hatvanhárom. *De...* - felemelte egyik cukros ujját. - Ebből a hatvanháromból húszegynéhány nem lenne hajlandó kimenni innen. Úgy kéne üvöltözve kirugdosni őket.

- Amivel mit akar bizonyítani?

- Hogy ki kell mennünk, csak annyit. És én meg is fogom tenni. Dél körül, azt hiszem. Úgy tervezem, hogy annyi embert viszek

magammal, amennyit csak tudok. Szeretném, ha maga és a fia velem jönne.

- Azok után, ami Nortonnal történt?

- Norton úgy indult neki, mint birka a vágóhídra. Ez nem jelenti azt, hogy nekem meg a velem tartóknak is így kell.

- Hogy tudja elkerülni? Összesen egy pisztolyunk van.

- És még ez is szerencse. De ha át tudunk kelni a kereszteződésen, talán eljuthatunk a sportszerkereskedésbe a Fő utcán. Több puska van ott, mint amennyit valaha látott életében.

- Ez egy „ha”, és talán túl sok is.

- Drayton, ez bizonytalan helyzet.

Nagyon nyugodtan ejtette ki a szavakat, de neki nem volt kislfia, akire vigyáznia kellett volna.

- Ide figyeljen, most hagyjuk abba, jó? Nem sokat aludtam múlt éjjel, de néhány dolgot át tudtam gondolni. Akarja hallani?

- Naná!

Felállt, nyújtózott.

- Sétáljunk oda az ablakhoz.

Átmentünk a pénztárfolyosón a kenyerespult mellett, és megálltunk az egyik kémlelőnyílásnál.

- Elmentek a bogarak – mondta az őrt álló férfi.

Miller megveregette a vállát.

- Szolgáld ki magad egy kávéval, cimbora. Majd én figyelek.

- Oké. Kösz.

Elsétált, én meg Millerrel odaálltam a nyíláshoz.

- Na, most mondja el, mit lát odakint – szólított fel.

Kinéztem. A szemetestartály felborult az éjjel – valószínűleg egy lecsapó madár műve; újságok, konzervdobozok, a Queen tejsárdából származó papírpoharak szóródtak szanaszét. Mögöttünk észleltem az épülethez legközelebb álló kocsisort a ködbe veszni. Ez volt minden, amit láttam, s ezt szépen felmondtam.

- Az a kék Chevy az enyém – felelte. Odamutatott; épp csak az érzetét láttam valami kétségnek. – De ha visszagondol, emlékeznie kell, hogy amikor bejött ide, meglehetősen zsúfolt volt a parkoló, igaz?

Odapillantottam a Scoutomra, s eszembe jutott, hogy csak azért tudtam ilyen közel beállni az áruházhhoz, mert valaki éppen kihúzott. Bólintottam.

Miller folytatta:

- Akkor most ezt vesse össze egy másik ténnyel. Norton és csapata . . . hogy is hívta őket?

- Lapos földeseknek.

- Igen, ez jó. Pontosán azok voltak. Kimentek, igaz? Majdnem a teljes hosszában annak a ruhaszáritó kötélnek. Aztán meghallottuk azokat a bömbölő hangokat; mintha egy megvadult elefántcsordától származtak volna. Igaz?

- Nem úgy hangzott, mintha elefántoktól jönne - válaszoltam. - Hanem mint... - *Hanem mint valamiktől az ősz-iszaphól*; ez a kifejezés jutott eszembe, de nem akartam ezt mondani Millernek, nem azután, hogy hátba veregette azt a fickót, és elküldte kávéját inni, mint az edző, aki kiállít valakit a nagy játékból. Ollie-nak mondhattam volna, de Millernek nem. - Nem tudom, hogy hangzott - fejeztem be sután.

- De *nagynak* hangzott.

- Igen. Rohadtul *nagynak* hangzott.

- Akkor hogy nem hallottunk kocsicsörömpölést? A fém bezúródását? Összetörő üveget?

- Hát mert ... - Megakadtam. Megfogott. - Nem tudom.

- Kétségkívül kint voltak a parkolóban, mikor az a valami nekik rontott. Megmondom, mit gondolok. Azért nem hallottunk kocsitörést, mert egy csomó autó eltűnt. Egyszerűen .. . eltűnt. Belezuhant a földbe, semmivé oszlott, amit akar. Emlékszik arra a rengésre, miután megjött a köd? Mint a földindulás. Elég erős ahhoz, hogy megrepessze ezeket a gerendákat, kirázza őket a helyükből, lerázza az árukat a polcokról. És ugyanakkor hallgatott el a tűzoltósziréna.

Megpróbáltam elképzelni, hogy eltűnt a fél parkoló. Megpróbáltam elképzelni, hogy kísétálok, és egy vadonatúj szakadékba botlok, amelyik elnyelte a fél parkolót, csinosan felfestett sárga vonalaival. Egy szakadék, egy lejtő . . . vagy talán egy feneketlen mélység, mely az alaktalan fehér ködbe visz . . .

Néhány másodperc múlva így szóltam:

- Ha így van, mit gondol, milyen messzire juthat a Chevy-jén?

- Nem az én kocsimra gondoltam. A maga négykerék-meghajtásújára.

Ezt meg kell rágni, de nem most.

- Mit forogat még a fejében?

Miller buzgón folytatta:

- A gyógyszerertár mellettünk. Azt forogatom a fejemben. Mit szól hozzá?

Kinyitottam a számat, hogy közöljem: a leghalványabb sejtelmem sincs, hogy miről beszél, aztán be is csuktam. A Bridgton gyógyszerertár nyitva volt, mikor tegnap ideérkeztünk. Az automata mosoda része nem, de a vegyesbolt igen; az ajtók szélesre tárva, kitámasztva gumiékekkel, hogy egy kis hideg levegőt engedjenek be - az áramszünet természetesen az ő légkondicionálójukat is leállította. A gyógyszerertár ajtaja nem lehet húsz lábnál messzebb az áruházétól. Szóval miért. . .

- Miért ne mehetett volna be néhány ember oda? - kérdezte tőlem Miller. - Tizennyolc órája történt. Nem élnek? Biztosan nem azért vannak ott hogy Driston-betéteket egyenek.

- Van élelem - vettem közbe. - Állandóan árusítanak valami specialitást. Néha kekszet állatoknak, máskor azokat a félkész tortákat, ilyesmit. Meg cukorkát.

- Egyszerűen nem hiszem, hogy ilyesmikhez ragaszkodnának, amikor itt minden megvan.

- Mire akar kilyukadni?

- Arra akarok kilyukadni, hogy ki akarok menni innen, de nem akarok az ebédje lenni néhány szörnyszülöttnek egy másodrendű horrorfilmből. Négyen-öten átlátogathatnánk a szomszédba, és megnézhetnénk, mi a helyzet a vegyesboltban. Egyfajta próbáléggömbként.

- Ez minden?

- Nem, van még valami.

- Éspedig?

- Ő - felelte Miller egyszerűen, és hüvelykujjával az egyik középső sor felé bökött. - Az a hülye tyúk. Az a boszorka.

Mrs. Carmody volt az, akire mutatott. Már nem ült egyedül, két nő csatlakozott hozzá. Világos ruháikból arra tippeltem, hogy turisták vagy nyáron itt lakók, akik úgy hagyták ott családjukat, hogy „beszaladok-a-városba-egy-két-dologért”, s most elemészti őket az aggodás férjükért meg gyerekeikért. Hölgyek, akik minden szalmaszálba buzgón belekapaszkodnak. Talán még egy Mrs. Carmody fekete vigaszába is.

Akinek nadrágkosztümje ugyanolyan vészesen fénylett. Beszél, gesztikulált, arca kemény, torz volt. A két hölgy rikító ruhájában (de nem olyan rikítóban, mint Mrs. Carmodyé, aki egyik tésztaszerű karjával továbbra is erősen szorította magához óriási kézitáskáját), a két hölgy elbűvölten hallgatta őt.

- Ő a másik oka annak, amiért ki akarok menni innen, Drayton. Estére már hat ember fog mellette ülni. Ha azok a rózsaszínű bogarak meg a madarak visszajönnek éjjel, holnap reggelre már egész gyülekezete lesz. És akkor elkezdhetünk izgulni amiatt, hogy kit akar feláldozni, hogy mentse a helyzetet. Talán engem, talán magát, talán azt a Hatlen nevű fickót. Talán a maga fiát.

- Ez örütség - feleltem. De az volt-e? A hideg, ami a gerincemen futkározott, azt mondta, nem feltétlenül. Mrs. Carmodynak pedig egyre járt a szája. A turistahölgyek tekintetét mintha arcára szegezték volna. Örütség? A fűrészporról kitömött állatok jutottak eszembe, ahogy tükörpatakukból isznak. Mrs. Carmodynak hatalma volt. Még a rendesen keményfejű és egyenes Steff is szorongással ejtette ki a nevét.

Az a hülye tyúk, ahogy Miller nevezte őt. Az a boszorka.

- Az emberek ebben az áruházban súlyos élményeken mennek keresztül. - Miller a vörösre festett gerendákra mutogatott, amik a kirakatrészeket keretezték, elfordulva, megrepedezve, helyükről kiszakadva. - Ilyen lehet az agyuk, mint ezek a gerendák. Az enyém hétszentség, hogy ilyen. Fél éjszakán át azon tököltem, hogy valószínűleg megbuggyantam, kényszerzubbonyban vagyok, hogy bogarokról és ősmadarokról fantáziálok, és minden elmúlik, ha majd jön a kedvesnővér, és belök egy adag nyugtatót a vénámba. - Kis arca megfeszült, elsápadt. Mrs. Carmodyra pillantott, aztán vissza rám. - Megmondom, mi fog történni. Ahogy az emberek egyre inkább elvesztik a józan eszüket, néhányan egyre közelebb kerülnek hozzá. És ehhez én nem akarok statisztálni.

Mrs. Carmody ajka mozog és mozog. Nyelve ide-oda táncol foghíjas szájában. Tényleg úgy néz ki, mint egy boszorkány. Nyomj a fejébe egy csúcsos fekete sipkát, és tökéletes lesz. Vajon miről beszélt fényes nyári tollazatú, foglyul ejtett madarainak? A Nyílhegy-fejlesztésről? A Fekete Tavaszról? Szörnyekről a földgyomrából? Emberáldozatról?

A rohadt életbe!

Mindegy ...

- Szóval mit mond?

- Idáig benne vagyok - feleltem. - Megpróbálunk átmenni a gyógyszerertárba. Maga, én, Ollie, ha akar, egy-ketten mások. Aztán újra megbeszéljük. - Már ennyitől úgy éreztem magam, mintha keskeny pallón sétálgatnék valami elképesztően mély szakadék fölött. Nem segíték Billyn, ha megöletem magam. Másrészt akkor sem segíték neki, ha ülök a fenekemen. Húsz lépés a gyógyszerertárig. Nem olyan sok.

- Mikor? - kérdezte.

- Adjon egy órát.

- Rendben.

IX. Felfedezőút a gyógyszerertárhoz.

Elmondtam Mrs. Turmannek, elmondtam Amandának, és aztán elmondtam Billynek. Úgy tűnt, jobban van; reggelire megevett két fánkot, megivott egy joghurtot. Azután fel-alá kergettem két soron, egy kicsit még meg is kacagtattam. A kölykök annyira alkalmazkodóak, hogy néha szabályosan megrémisztenek. Túl sápadt volt, szeme még táskás az éjjeli könnyektől, egész arca borzasztó *elhasználtnak* tűnt. Bizonyos értelemben megöregedett az arca, mintha túl nagy érzelmi feszültség játszódott volna le mögötte túl hosszú ideig... De még élt, és még mindig képes volt nevetni. . . legalábbis amíg eszébe nem jutott, hol van, és mi történt vele.

A fogócskázás után leültünk Amandával és Hattie Turmannel, és Gatorade-et ittunk papírpoharakból, és akkor megmondtam neki, hogy néhány emberrel együtt át fogok nézni a vegyesboltba.

- Nem akarom - mondta azonnal, elfelhősödő arccal.

- Minden rendben lesz, Nagy Bill. Hozok neked egy *Pókember-képregényt*.

- Azt akarom, hogy *itt* maradj! - Ábrázata most nem felhős volt: viharos. Megfogtam a kezét. Elhúzta. Újra megfogtam.

- Billy, előbb-utóbb ki kell innen jutnunk. Ezt megérted, igaz?

- Majd ha elmegy a köd ... - De egyáltalán nem meggyőződéssel beszélt. Lassan, étvágytalanul itta limonádéját.

- Billy, már majdnem egy teljes napja itt vagyunk.

- A mamit akarom.
- Nohát, lehet, hogy ez az első lépés ahhoz, hogy visszakerüljünk hozzá.

Mrs. Turman szólalt meg:

- Ne ámítsd a fiadat, David.
- A pokolba is! - förmedtem rá. - Reménykednie kell valamiben a gyerekeknek.

Lesütötte a szemét.

- Igen, azt hiszem, igazad van.

Billy minderre nem figyelt fel.

- Papa . . . papa, dolgok vannak odakint. *Dolgok.*

- Igen, tudjuk. De közülük egy csomó, nem mindegyik, de sok, úgy látszik, csak éjjel jön elő.

- Várni fognak - mondta. Szeme hatalmasra kerekedett, rajtam függött. - Várni fognak a ködben ... és ha nem tudsz visszajutni, előjönnek és megesznek. Mint a mesében. - Vadul átölelt, pánikkal szorított. - Papi, kérlek, ne menj!

Amilyen gyengéden csak tudtam, lefejtetem magamról a karját, és megmondtam neki, hogy muszáj mennem.

- De visszajövök, Billy.

- Rendben van - felelte rekedten, de nem tudott többet rám nézni. Nem hitte, hogy visszajövök. Az arcára volt írva, fájdalmas, szenvedő arcára. Újra megfontoltam, hogy jól cselekszem-e, mikor kockára teszem az életemet. Aztán a középső sorra tévedt a pillantásom, s megláttam Mrs. Carmodyt. Egy harmadik hallgatója is támadt, egy hamuszürke arcú férfi, vérben forgó szemekkel. Zilált külsejéről, remegő kezéről szinte kiabált a másnaposság. Nem volt más, mint barátunk, Myron LaFleur. Az ember, aki minden lelkiismeret-furdalás nélkül elküldött egy fiút, hogy egy férfi munkáját elvégezze.

Az a hülye tyúk. Az a boszorkány.

Szorosan átöleltem, megcsókoltam Billyt. Aztán átsétáltam az áruház elejébe, de nem a háztartási eszközök sorában. Nem akartam, hogy Mrs. Carmody meglásson.

Háromnegyed útnál elkapott Amanda.

- Tényleg meg kell ezt csinálnod? - kérdezte.

- Igen, azt hiszem.

- Felejtsd el, ha azt mondom, hogy az egész valami nagy macho

hülyeségnek látszik a szememben. – Lázrózsák égtek az arcán, szeme zöldebb volt, mint valaha. Nagyon – nem, nem: rettenetesen be volt tojva.

Megfogtam a karját, és elismételtem neki beszélgetésemet Dan Millerrel. Az autók rejtélye és a tény, hogy senki sem csatlakozott hozzánk a gyógyszerértékből, nem igazán hatotta meg. Mrs. Carmody ügye igen.

– Igaza lehet Millernek – mondta.

– Valóban azt hiszed?

– Nem tudom. Valami mérgező van e körül az asszony körül. És ha az emberek eléggé rettegnék elég hosszú ideig, bárkit elfogadnak, aki megoldást ajánl.

– De emberáldozatot, Amanda?

– Az aztékok megtették – felelte nyugodtan. – Figyelj, David. Gyere vissza. Ha bármi történik . . . *bármi*. . . ütsz-vágsz és visszajössz. Nem miattam, nem az éjszaka miatt; szép volt, de a múlt éjszaka volt. A fiad miatt.

– Helyes. Visszajövök.

– Kíváncsi vagyok rá – mondta, és most úgy nézett ki, mint Billy: elvadultnak és öregnek. Valószínűleg legtöbbször így nézett ki. Mrs. Carmody nem. Mrs. Carmody valahogy fiatalabbnak és életerősebbnek látszott. Mintha a saját világába érkezett volna. Mintha . . . ettől kivirágzott volna.

Fél tízig nem indultunk neki. Heten mentünk: Ollie, Dan Miller, Mike Hatlen, Myron LaFleur, hajdani cimborája, Jim (szintén másnaposan, de vezeklésre elszántan), Buddy Eagleton és jómagam. A hatodik Hilda Reppler volt. Miller és Hatlen fél szívvel megpróbálták őt lebeszélni. Azt gyanítottam, bármelyikünknel hasznosabb lehet, leszámítva tán Ollie-t. Egyik kezében kis vászonszatyrot tartott, tele Raid-del és Black Flag rovarirtóval, mindegyik doboz tető nélkül, harcra készen. Másik kezében egy Jimmy Connors-féle Spaulding teniszütőt lóbált, a 2. sor sportcikkeiből.

– Mit fog ezzel csinálni. Mrs. Reppler? – kérdezte Jim.

– Nem tudom – kapta meg a választ. Mély, recsegő, alkalomhoz illő hangon. – De jó fogása van. – Közéről megnézte Jimet, szeme hideg volt. – Jim Grondin? Nem tanítottalak én téged?

Jim arca grimaszba rándult, mintha ecetet ivott volna.

- Ja, asszonyom. Engem és a húgomat, Pauline-t.
- Túl sokat ittál múlt éjjel, mi?

Jim, aki föléje magasodott, s negyven kilóval többet nyomott nála, amerikai légiós kefefrizurájának tövéig elvörösödött.

- Tudja, most. . .

Mrs. Reppler udvariatlanul elfordult, félbeszakítva őt:

- Azt hiszem, készen vagyunk.

Mindegyikünk tartott valamit a kezében, bár fegyvergyűjteményként nagyon furcsának hatott volna. Ollie-nál ott volt Amanda pisztolya. Buddy Eagletonnál egy acélrúd, valahonnan a raktárból. Nálam egy seprűnyél.

- Oké - szólalt meg Dan Miller, kissé felemelve a hangját. - Emberek, idefigyelnének egy percre?

Vagy egy tucat figura húzódott a kijárat ajtó köré, hogy lássák, mi folyik. Lazán csoportosultak, jobbjukon Mrs. Carmody állt új barátaival.

- Át fogunk menni a gyógyszertárba, megnézni, mi ott a helyzet. Reméljük, tudunk hozni valami használhatót Mrs. Claphamnek. - Ő volt az az asszony, akit megtapostak múlt éjjel, mikor a bogarak jöttek. Eltörött az egyik lába, és nagy fájdalmai voltak.

Miller körülpillantott rajtunk.

- Semmit nem akarunk kockáztatni. Bármilyen fenyegető jelre azonnal visszatérünk az áruházba . . .

- És a pokol minden ördögét a fejünkre hozzatok! - kiáltotta Mrs. Carmody.

- Igaza van! - replikázott az egyik nyaraló hölgy - Felhívják ránk a figyelmüket! Be fognak jönni maguk miatt! Miért nem tudnak csak úgy elmenni?

Egyetértő mormogás hallatszott néhány embertől, akik körénk gyűltek. Megszólaltam:

- Asszonyom, ezt hívja „csak úgy”-nak? Félrenézett, zavarba jött.

Mrs. Carmody tett egy lépést előre. Lángolt a szeme.

- Ott kint fogsz meghalni, David Drayton! Árvát akarsz csinálni a fiadból? - Szemével végigpásztázott rajtunk.

Buddy Eagleton félrenézett, ugyanakkor felemelte az acélrudat, mintha védekezni akarna.

- Mindannyian meghaltok odakint! Nem jöttetek rá, hogy itt a világvége? A Gonosz elszabadult. A Csillagféreg erdeje lángra

lobban, és mindegyikötök széjjel lesz tépve, aki csak egy lépést is tesz kifelé! És eljönnek azokért is, akik itt maradnak, ahogy az a jóasszony mondta! Emberek, hagyjátok, hogy ez megtörténjen? – Kezdte megnyerni a szemlélődőket, akik felől halk moraj hallatszott. – Azok után, ami a hitetlenekkel történt tegnap? Ez a halál! *Ez a halál! Ez a...*

Váratlanul egy borsókonzerv repült át két pénztárfolyosón, és jobb mellen találta Mrs. Carmodyt. Meglepett nyikkanással tántorodott hátra.

Amanda lépett előre.

– Fogja be a száját – mondta. – Fogja be a száját, maga nyomorult vészmadár!

– A Hamisat szolgálja! – üvöltötte Mrs. Carmody. Ideges mosoly jelent meg a szája szélén. – Kivel háltál az éjszaka, asszony? Ki fektetett le az éjszaka? Carmody anya lát, ó, igen, Carmody anya látja azt, amit más nem!

De a perc igézete, amit létrehozott, tovaszállt, s Amanda tekintete nem bizonytalanodott el.

– Megyünk, vagy itt állunk egész nap? – kérdezte Mrs. Reppler. És mentünk. Isten segítsen; mentünk.

Dan Miller vezetett minket. Ollie jött másodiknak. Én voltam az utolsó, előttem Mrs. Repplerrel. Azt hiszem, úgy féltem, mint még életemben soha, kezemben csúszkált a seprűnyél az izzadságtól.

Éreztük a köd enyhe, fanyar, természetellenes szagát. Mire kiléptem az ajtón, Miller és Ollie eltűnt, Mike Hatlen, a harmadik kezdte elveszíteni körvonalait.

Csak húsz lépés – mondogattam magamnak. – *Csak húsz lépés.*

Mrs. Reppler lassan és szilárdan lépegetett előttem, teniszütőjét enyhén lóbálta jobbában. Balról salaktéglás fal húzódott. Jobbra látszott a kocsik első sora; kísértethajókként derengtek elő a ködből. Egy újabb szemetestartály rajzolódott ki a fehérségből, s mögötte egy pad, ahol az emberek néha megpihentek. *Csak húsz lépés. Miller valószínűleg már ott van, csak húsz lépés, már csak tíz vagy tizenkettő, úgyhogy...*

– Ó, istenem! – üvöltött fel Miller. – Ó, édes jó istenem, nézzétek meg ezt! – Miller odaért, oké.

Buddy Eagleton, aki Mrs. Reppler előtt ment, megfordult, hogy elrohanjon. Szeme üvegesen kimeredt. Mrs. Reppler könnyedén meglegyintette őt teniszütőjével.

- Mit gondol, hová mehet el innen? - kérdezte tőle kemény, érdes hangján, és ennyi volt az egész pánik.

Mi, többiek felzárkóztunk Millerhez. A vállam fölött visszapillantottam a Szövetségi Áruházra: a köd tökéletesen elnyelte. A vörös salakfal rózsaszín csíkká vékonyodott, aztán végleg eltűnt, talán ötlépésnyire a Bridgton gyógyszertár bejáratától. Úgy éreztem, soha életemben nem voltam még ennyire egyedül, ennyire elszigetelt. Mintha kiszakítottak volna az anyaméhből.

A gyógyszertárban vérfürdő látványa fogadott.

Miller és én természetesen nagyon közel kerültünk hozzá - majdnem rámásztunk. A ködben minden dolog elsősorban szaglás után ténykedett. Jó oka volt ennek. A látásnak szinte semmi hasznát nem vették volna. A hallásnak egy kicsit jobban, de ahogy mondtam, a köd megcsavarta a teret; a közeli hang távolinak és - néha - a távoli közelinek tűnt benne. A dolgok a ködben legigazibb érzéküket követték. Az orrukat használták.

Minket ott az áruházban semmi más, mint az áramszünet mentett meg. Nem működtek az elektromos ajtók. Az áruház bizonyos értelemben lepecsételt minket, mikor a köd megérkezett. De a gyógyszertár ajtajai . . . azokat kitámasztották. Az áramszünet miatt nem működött a légkondicionálás, s kinyitották az ajtókat, hogy bemenjen némi friss levegő. Csak valami más is bement.

Vörösesbarna pólóingben egy férfi feküdt arccal a földön. Vagyis először azt hittem, vörösesbarnában, aztán megláttam néhány fehér foltot az alján, és megértettem, hogy valaha az egész fehér volt. Az alvadt vér festette át. És valami más baj is volt vele. Nem tudtam hirtelen rájönni. Még mikor Buddy Eagleton megfordult és rosszul lett, akkor sem ugrott be. Azt hiszem, ha valami.. . valami *végső* történik az emberrel, az agya először visszautasítja - talán csak háborúban nincs így.

Eltűnt a feje; ez volt a baj vele. Lába szétterült befelé; fejének az alacsony lépcsőn kellett volna nyugodnia. Éppen csak nem nyugodott ott.

Jim Grondinnek elege lett. Elfordult, keze a száján, vérekes szeme az enyémbé fúródott. Aztán elkezdett visszafelé tántorogni az

áruház irányába.

A többiek nem vették észre. Miller lépett be. Mike Hatlen követte. Mrs. Reppler lecövekelte a dupla ajtó egyik oldalán, kezében teniszütőjével. Ollie a másikon állt; Amanda pisztolyát a járdára szegezte.

Csendesen azt mondta:

- Azt hiszem, nekem már elfogyott minden reményem, David.

Buddy Eagleton erőltlenül támasztotta a telefonbokszt, mintha éppen rossz hírt kapott volna otthonról. Széles vállát zokogás rázta.

- Ne számolj ki még minket - mondtam Ollie-nak. Odaléptem az ajtóhoz; nem akartam bemenni, de ígértem egy képregényt Billynek.

A Bridgton gyógyszertárban örült zűrzavar uralkodott. Papírfedelű könyvek és magazinok szanaszét. Egy *Pókember* és egy *Fantasztikus Hajó* feküdt majdnem a lábamnál. Gondolkodás nélkül felkaptam és a hátsó zsebembe gyömöszöltem őket. Üvegek és dobozok heverték a pultok között. Egy kéz lógott le az egyik polcról.

Elárasztott az irrealitás érzete. Az összeomlás ... a *mészárlás* ... ez is elég rossz volt. De a hely úgy nézett ki, mintha valami örült buli játszódott volna le itt. Mindenfelé olyasmik lógtak, amiket először szerpentinszalagoknak néztem. Csak nem szélesek és laposak voltak; inkább nagyon vékony kábelekre hasonlítottak. Meglepett, hogy majdnem olyan fényes fehérek voltak, mint maga a köd, s valami hideg kezdett felkúszni a gerincemen. Nem krepp. Hát akkor mi? Némelyiken magazinok és könyvek lóbálóztak.

Mike Hatlen lábával megpiszkált valami furcsa fekete dolgot. Hosszú és sörtés volt.

- Mi a fene ez? - kérdezte csak úgy a levegőbe.

És hirtelen tudtam. Tudtam, mi ölte meg azokat, akik pechükre épp a gyógyszertárban tartózkodtak, mikor jött a köd. A szerencsétleneket, akiknek szaguk volt. *Kifelé!* . .

- Kifelé - mondtam. Torkom teljesen kiszáradt, a szó úgy löködött ki belőle, mintha egy sebet szakítana fel. - Tűnjünk el innen!

Ollie rám nézett.

- David . . .

- Pókhálók - feleltem a ki nem mondott kérdésre.

És akkor két kiáltás hallatszott a ködből. Az első talán a rémületé. A második a fájdalomé. Jim volt az. Ha volt megfizetnivalója,

megfizette.

- Kifelé! - ordítottam rá Mike-ra és Dan Millerre. Valami kitekeredett a ködből. Lehetetlen volt látni a fehér háttér előtt, de hallottam. Úgy hangzott, mint egy bölénykorbács, amikor félerővel megcsördítik. És akkor már láttam is, mikor Buddy Eagleton combja köré tekeredett. Buddy felüvöltött, s megragadta az első, keze ügyébe eső tárgyat, ami éppen a telefon volt. A készülék lezuhant, amíg a zsinórja engedte, aztán ide-oda lengett.

- Ó, Jézusom, ez FÁJ! - ordította Buddy.@

Ollie utánakapott, és láttam, mi történik. Ugyanebben a pillanatban megértettem, miért hiányzik a férfi feje a küszöbön. A vékony fehér kábel, mely ezüstzsinórként tekeredett Buddy lába köré, *befelé hatolt a húsába*. Farmerjának csinosan levágott szára már a bokájára csúszott. Pontos, körkörös bevágás kezdett pirosítani a combján, ahogy a drót mélyebbre hatolt.

Ollie erősen húzta őt. Halk, csattanó hang hallatszott, és Buddy szabad volt. Ajka kékre vált a fájdalomtól. Jött Mike és Dan, de túl lassan. Aztán Dan belerohant néhány lógó fonálba, és szabályosan odaragadt hozzájuk, mint légy a légypapírra. Iszonyatos erőfeszítéssel kiszabadította magát, ingének cafatjait otthagynva a pókhálón.

A levegő hirtelen tele lett azokkal a bágyadt ostorcsattanásokkal, és a vékony fehér kábelek körülvettek minket. Ugyanazzal a maró anyaggal voltak bevonva. Kettőt kikerültem, inkább szerencsével, mint ügyességgel. Egyik a lábam előtt landolt; hallottam a felbugyborékoló padlót. Egy másik libbent elő a levegőből, és Mrs. Reppler nyugodtan meglegyintette teniszütőjével. A drót gyorsan hozzáragadt, és hallani lehetett a magas *ping-ping-pingeket*, ahogy a maró anyag keresztülette magát a húrokon, és elszakította őket. Mintha valaki hegedűhúrokat cibálna. Egy pillanattal később egy zsinór a keretre csavarodott, és berántotta a teniszütőt a ködbe. - Gyerünk vissza! - kiáltotta Ollie.

Elindultunk. Ollie átkarolta Buddyt. Mike Hatlen és Dan Miller közrefogta Mrs. Repplert. A fehér pókfonalak folyamatosan tűntek elő a ködből; lehetetlen volt észrevenni őket, hacsak nem villantak meg a vörös téglafal előtt.

Az egyik rácsavarodott Mike Hatlen bal kezére. A másik kis csattanásokkal a nyaka köré tekeredett. Torkából sorozatos csuklás

tört elő: Mike Hatlent kilógó nyelvvel hurcolták el a kábelek. Egyik Bass típusú cipője leesett a lábáról, és ott maradt.

Buddy hirtelen előrebukott, majdnem térdre kényszerítve Ollie-t.

- Elájult, David. Segíts!

Átfogtam Buddy derekát, és ügyetlenül botladozva vonszoltuk tovább. Még öntudatlan állapotában is szorította az acélrudat. Borzasztó szögben lógott a lába, melyet a pókháló körbefont.

Mrs. Reppler hátrafordult.

- Vigyázzanak! - kiáltotta rekedt hangon. - Vigyázzanak hátulról!

Ahogy kezdtem megfordulni, egy drót Dan Miller fején landolt. Kezével megragadta, letépte.

Egy pók jött elő a ködből mögöttünk. Egy nagyobbfajta kutya méretű. Fekete volt, sárga szegéllyel. A *fajtamegkülönböztető jel* - gondoltam örült módon. Szeme pirosas-bíborszínű, mint a gránátalmáé. Szorgosan igyekezett felénk valami tizenkét vagy tizennégy ízelt lábán - nem rendes földi pók volt horrorméretre felfújva; valami teljesen más volt, talán egyáltalán nem is pók. Ezt látva Mike Hatlen megértette volna, mit lökött arrébb lábával a gyógyszertárban.

Körülkerített minket hálójával, pókfonalaiival, melyek szinte legyezőszerűen buktak ki egy nyílásból a felsőtestén. E lidércnyomásra pillantva, mely annyira hasonlított a halálfelete pókokra, amint elejtett legyeik és bogaraik fölött tűnődnek csónakházunk árnyékos zugaiban, úgy éreztem, agyam végképp el akarja szakítani magát biztos horgonyairól. Most úgy hiszem, csupán Billy gondolata tett képessé, hogy megőrizzem valamennyire az épelméjűség látszatát. Valamilyen hangot adtam ki. Nevetést. Sírást. Üvöltést. Nem tudom.

De Ollie Weeks, akár a kőszikla. Olyan nyugodtan emelte fel Amanda pisztolyát, mintha céltábla előtt állna, és közvetlen közről, szórtan célozva kiürítette a tárat a lényre. Bármilyen pokolból is jött, nem volt sérthetetlen. Fekete, gennyes váladék spriccelt elő testéből, s valami olyan mély, szörnyű hangot adott ki magából, amit inkább érezni lehetett, mint hallani - akár a basszust egy szintetizátorból. Aztán visszairamodott a ködbe. Lehetett volna egy fantazmagória valami kábítószeres álomból, kivéve azokat a ragadós fekete foltokat, amiket hátrahagyott.

Buddy nagy csattanással végül is leejtette az acélrudat.

- Halott - szólalt meg Ollie. - Hagyd, David. Az a rohadt dolog szétszedte a combcsonti artériáját; meghalt. Hagyjuk magára Krisztust. - Arca újra izzadságban fürdött, szeme kidülledt kerek képéből. Egy pókfonal könnyedén rásimult kezére; Ollie megrendítette karját, s ezzel elszakította. Kézfejen véres csík maradt.

Mrs. Reppler újra felkiáltott:

- Vigyázat! - Feléje fordultunk. Újabb pók került elő a ködből; lábait őrült szerelmi ölelésben fonta Dan Miller köré. Miller az öklével küzdött ellene. Amint lehajoltam, s felemeltem Buddy acélrúdját, a pók kezdte beborítani Dant halálos fonalaival; küzdelme hátborzongató haláltánccá vált.

Mrs. Reppler a pók felé indult, kinyújtott karjában egy doboz Black Flag rovarirtóval. A pók feléje nyúlt lábaival. Mrs. Reppler megnyomta a gombot: spray-felhő lepte el az állat egyik csillogó, gyémántszerű szemét. Újra hallottuk azt a mély, nyögő hangot. A teremtés mintha egész testében megreszketett volna, aztán hátrálni kezdett, szőrös lábaival a járdát karcolva. Magával húzta áldozatát, Dan teste neki-nekicsapódott az aszfaltnak. Mrs. Reppler a bogásra hajította a rovarirtós dobozt. A páncélján csattant, majd az úttestre ugrott róla. A pók nekiütközött egy sportkocsi oldalának, az megrázkódott; az állat eltűnt.

Odaértem Mrs. Repplerhez, aki ide-oda ingott a lábán; halálsápadt volt. Átkaroltam a vállát.

- Köszönöm, fiatalember - mondta. - Egy kicsit gyengének érzem magam.

- Rendben van - feleltem rekedten.

- Ha tudtam volna, megmentem.

- Igen. Persze hogy megmentette volna.

Ollie csatlakozott hozzánk. Az áruház felé rohantunk, pókfonalak kísérték utunkat. Az egyik belecsúszott Mrs. Reppler bevásárlószatyrába. Az idős hölgy bőszen megragadta azt, ami az övé, és két kézzel húzta a szatyor fülét, de elvesztette; a zsinag berántotta a ködbe.

Ahogy elértük a bejárati ajtót, egy kisebb, spánielkölyök nagyságú pók rontott elő a ködből az épület mentén. Nem bocsátott ki fonalakat magából - talán még nem volt elég érett.

Ollie már nekitámasztotta terebélyes vállát az ajtónak, úgyhogy Mrs.

Reppler be tudott menni. Gerelyként hajítottam az acélrudat az állatra, és felnyársaltam vele. Vadul megvonaglott, lába a levegőt karmolászta, piros szeme mintha megtalált volna, megjegyzett volna ..

- David! - Ollie még mindig tartotta az ajtót. Berohantam. Követett.

Sápadt, rémült arcok bámultak ránk. Heten mentünk ki. Hárman jöttünk vissza. Ollie nekitámaszkodott a súlyos üvegajtónak, hordómellkasa zihált. Kezdte újratölteni Amanda pisztolyát. Fehér, helyettes igazgatói inge testéhez tapadt, hóna alatt hatalmas szürke izzadságfoltok jelentek meg.

- Mi van? - kérdezte valaki mély, rekedt hangon.

- Pókok - felelte Mrs. Reppler bőszen. - A piszkos fattyak elragadták a bevásárlószatyromat.

Aztán Billy tört utat a karomba sírva. Magamhoz öleltem. Szorosan.

X. Mrs. Carmody szaga.

A második éjjel az áruházban.

A végső összecsapás

Most rajtam volt az alvás sora, és négy óra teljesen kiesett. Amanda elmesélte, hogy sokat beszéltem, egyszer-kétszer felüvöltöttem, de álmokra nem emlékszem. Délután ébredtem fel. Rettenetesen szomjas voltam. A tej egy része megromlott, de találtam még jót is. Megittam egy literrel.

Amanda jött oda, ahol Billyvel és Mrs. Turmannel ültem. Vele volt az öregember, aki felajánlotta, hogy megpróbálja elhozni a puskáját a csomagtartójából - Cornell, igen, Ambrose Cornell.

- Hogy van, fiam? - kérdezte.

- Jól. - De még mindig szomjaztam, és fájta a fejem. És mindenekfölött félttem. Billy köré csúsztottam a karomat, és Billyről Amandára pillantottam. - Mi van?

Amanda válaszolt:

- Mr. Cornell aggódik Mrs. Carmody miatt. Én is.

- Billy, sétáljunk egy kicsit, jó? - javasolta fiamnak Mrs. Turman.

- Nem akarok - felelte Billy.

- Gyerünk, Nagy Bill – szóltam rá; és ő ment, ha vonakodva is.
- Szóval mi a helyzet Mrs. Carmodyval?
- Felkavarja a dolgokat – válaszolta Cornell. Egy öregember komorságával nézett rám. – Azt hiszem, véget kell vetnünk ennek. Gyorsan.

- Már majdnem egy tucat ember van mellette. Mint valami örült vallási gyülekezet – tette hozzá Amanda.

Eszembe jutott egy beszélgetésem egy író barátommal, aki Otisfieldben élt, és csirketenyésztéssel meg évi egy könyvvel tartotta el feleségét és két gyermekét – kémtörténeteket írt. A természetfölöttivel foglalkozó könyvek növekvő népszerűségéről társalogtunk. Gault rámutatott, hogy a negyvenes években a *Hátborzongató történetek* alamizsnát fizettek, az ötvenesekben még annyit sem. Mikor a gép elromlik, mondta (miközben a felesége odakint tojásokat keresett, a kakasok meg nyafogó tyúkokat hajkurásztak), mikor a technológia csődöt mond, mikor a hagyományos vallási rendszerek összeomlanak, az embereknek kell valami. Még egy éjszakában tántorgó zombie is jócskán vidámabb képzetnek tűnik, mint az ózonréteg egzisztencialista horrorkomédiája, amint lassan szétoszlik millió és millió spray-s doboz együttes támadására.

Huszonhat órája vagyunk csapdába ejtve itt, és lószart sem tudtunk csinálni. Egyetlen kinti expedíciónk ötvenhét százalékos veszteséggel zárult. Nem volt olyan meglepő, hogy Mrs. Carmody tábora gyarapodott.

- Valóban egy tucat embere van? – kérdeztem.

- Igazából csak nyolc – felelte Cornell. – De egy pillanatra sem fogja be a száját. Olyan, mint azok a tízórás beszédek, amiket Castro szokott tartani. Istenverte agyonbeszélő.

Nyolc ember; nem olyan sok. Még egy esküdtszék sem jönne ki belőle. De megértettem az aggodalmat az arcukon. Ennyi elég ahhoz, hogy a legnagyobb politikai erővé tegye őket az áruházban, különösen így, hogy Dan és Mike már nem volt velünk.

A gondolat, hogy zárt rendszerünk legnagyobb csoportosulása Mrs. Carmody káromlását hallgatja a pokol bugyraitól, átkozottul klausztrófóbiássá tett.

- Megint emberáldozatról kezdett el beszélni – szólalt meg Amanda. – Bud Brown odament, és megmondta neki, hogy hagyja

abba ezt a badarságot az ő áruházában. És akkor két ember az övéiből – az egyik az a fickó, Myron La-Fleur – nekiesett, hogy jobb, ha befogja a száját, mert még mindig szabad országban élünk. Bud folytatta, és akkor volt egy kis ... kakaskodás, azt hiszem, te így mondanád.

- Eleredt az orra vére – tette hozzá Cornell. – Heccet csináltak a dologból.

- Addig biztosan nem mennek el, hogy meg is öljenek valakit – próbáltam megnyugtatni.

Cornell szelíden válaszolt:

- Nem tudom megmondani, meddig mennek el, ha a köd nem száll fel. De nem akarom meglátni. Ki akarok kerülni innen.

- Könnyebb mondani, mint megtenni. – Ám valami pislákolni kezdett az agyamban. Szag. Ez a kulcs. Egészen szépen békén hagytak minket az áruházban. A bogarakat idevonzotta a fény, ahogy normálisabb bogarakkal is történik. A madarak egyszerűen követték táplálékukat. De a nagyobb dolgok nem zavartak minket, hacsak ki nem nyitottunk valamit valamilyen okból. A mészárlás a Bridgton gyógyszerertárban azért történhetett meg, mert az ajtó ki volt támasztva – ebben biztos voltam. Az a valami vagy valamik, amik elkapták Nortonékat, akkorának hangzottak, mint egy ház, de nem jöttek közel az épülethez. És ez azt jelentette, hogy talán ...

Hirtelen beszélni akartam Ollie Weeksszel. Beszélnem *kell*t vele.

- Ki szándékozok menni vagy belehalni a próbálkozásba – mondta Cornell. – Nem itt terveztem eltölteni a nyár hátralevő részét.

- Négy öngyilkosság történt – szólalt meg Amanda váratlanul.

- Mi? – Az első, ami félig büntudatosan belém villant, az volt, hogy felfedezték a katonák testét.

- Tabletták – felelte Cornell kurtán. – Én meg két vagy három másik fickó hátravittük a holttesteket.

Hátborzongatóan felnevettem. Szabályos hullaházat üzemeltetünk hátul.

- Kezd rossz lenni itt a levegő – folytatta Cornell. – El akarok menni.

- Nem jutna el a kocsijáig. Higgyen nekem.

- Még az első sorig sem? Közelebb van, mint a gyógyszerertár.

Nem válaszoltam neki. Még nem.

Kábé egy órával később megtaláltam Ollie-t; a sörhütőt támasztotta, és egy doboz Buscht ivott. Arca szenttelen volt, de úgy tűnt, ő is Mrs. Carmodyt figyeli. A nő nyilvánvalóan fáradhatatlan volt. És valóban az emberáldozatról beszélt, csak most senki sem mondta neki, hogy fogja be a száját. Néhányan, akik tegnap megtették, most vele voltak, vagy legalábbis hajlandóak voltak meghallgatni – a többieket kiszámolták.

– Holnap reggelre meggyőzheti őket – jegyezte meg Ollie. – Talán nem ... de ha igen, mit gondolsz, kit tisztelne meg?

Bud Brown keresztezte az útját. Amanda is. Ott volt az a férfi, aki megütötte őt. És persze ott voltam én is.

– Ollie – szólaltam meg –, úgy gondolom, talán féltucatnyian közülünk kijuthatnánk. Nem tudom, milyen messzire érhetnénk, de azt hiszem, legalábbis kijuthatnánk.

– Hogyan?

Felvázoltam neki. Elég egyszerű volt. Ha keresztülvágnánk magunkat, és belezsúfolódnánk a Scoutomba, nem lenne emberszag. Feltekert ablakkal nem.

– De tegyük fel, hogy valami más szag vonzza őket – vetette ellen Ollie. – Kipufogógáz például.

– Akkor felfalnak minket – értettem egyet.

– A mozgás. Az autó mozgása a ködben szintén vonzhatja őket, David.

– Nem hiszem. Nem, az áldozat szaga nélkül. Igazán úgy gondolom, ez a kulcsa a menekülésnek.

– De nem tudod.

– Nem, nem biztosan.

– Hova akarsz menni?

– Először? Haza. Felvenni a feleségemet.

– David ...

– Rendben, rendben. Ellenőrizni a feleségemet. Hogy *biztos* legyek ...

– A dolgok mindenhol ott lehetnek odakint. Elkaphatnak abban a percben, ahogy kilépsz az autóból az udvarodon.

– Ha ez történik, a Scout a tied. Csak arra kérek, hogy vigyázz Billyre, amennyire tudsz, addig, ameddig tudsz.

Ollie befejezte a Buscht, és maga mögé hajította a hűtőbe; csörömpölve hullott a többi üres doboz közé.

- Délre? - kérdezte a szemembe nézve.
 - Igen. Délnek indulni és megpróbálni kijutni a ködből. Pokoli keményen próbálni.
 - Mennyi benzined van?
 - Majdnem tele a tank.
 - Gondoltál arra, hogy talán lehetetlen kijutni a ködből?
 - Igen. Tegyük fel, hogy az, amivel a Nyílhegy-fejlesztésben szórakoztak, ezt az egész területet átrántotta egy másik dimenzióba, olyan könnyen, ahogy valaki kifordít egy zoknit?
 - Átfutott az agyamon - feleltem -, de az alternatíva, úgy tűnik, az, hogy kit szemel ki Mrs. Carmody áldozatként.
 - Mára gondoltál?
 - Nem, már délután van, és azok a dolgok éjjel kezdenek tevékenykedni. Holnap nagyon koránra gondoltam.
 - Kit akarsz vinni?
 - Én, te és Billy. Hattie Turman. Amanda Dumfries. Cornell, az az öreg fickó és Mrs. Reppler. Talán Bud Brown is. Ez nyolc, de Billy ülhet valakinek az ölében, és mindannyian összehúzódhatunk.
- Ollie átgondolta.
- Rendben - mondta végül. - Megpróbáljuk. Említetted már valakinek?
 - Nem, még nem.
 - Azt tanácsolom, ne is tedd, kábé holnap reggel négyig. Beteszek egy-két zsák élelmet az ajtóhoz legközelebbi pénztárpult alá. Ha szerencsénk van, kihúzhatunk, mielőtt bárki rájönne, mi történik. - Szeme ismét Mrs. Carmodyra tévedt. - Ha tudná, megpróbálhatná megakadályozni.
 - Gondolod?
- Ollie újabb sörért nyúlt.
- Azt hiszem - felelte.

Az a délután - a tegnap délután - egyfajta lassú mozgásban telt el. Mászott előre a sötétség, ismét tompa krómszerűvé változtatva a ködöt. A világ, ami kint megmaradt, sötétségbe borult nyolc harmincra.

A rózsaszínű bogarak visszatértek, aztán a madárszerű valamik, nekicsapódva az üvegnek és elragadva őket. Valami alkalmanként

felüvöltött a sötétben, és egyszer, nem sokkal éjfél előtt hosszú, elnyújtott *aaaa-roooo!* bömbölés hallatszott, ami arra készítette az embereket, hogy rémült, kutató arccal a feketeség felé forduljanak. Olyanfajta hang volt, amit egy óriásaligátortól várhatsz a mocsárban.

Egészen úgy történt, ahogy Miller megjósolta. A hajnali órákra Mrs. Carmody újabb hat embert nyert meg magának. Mr. McVey, a hentes is köztük volt; mellén összefont karral hallgatta őt.

Mrs. Carmody teljesen fel volt dobva. Úgy tűnt, nincs szüksége alvásra. Szentbeszéde, a borzalmak szüntelen folyama á la Doré, Bosch és Jonathan Edwards, valamiféle csúcspont felé tartott. Csoportja vele mormogott, az emberek öntudatlanul előre-hátra ringatóztak, mint igazi hívők feltámadáskor. Szemük fényes és üres volt. A varázsa alá kerültek.

Három óra körül (a szentbeszéd pihenés nélkül folytatódott; akiket nem érdekelt, hátrahúzódtak, aludni próbáltak) láttam, hogy Ollie egy zsákot dug a kijáráthoz legközelebb eső pénztárpult alá. Úgy tűnt, rajtam kívül senki sem vette észre. Billy, Amanda és Mrs. Turman együtt aludt a lecsupaszított felvágottas-pultok mellett. Csatlakoztam hozzájuk, és nyugtalan szendergésbe merültem.

Karóráim szerint négy tizenötökor Ollie rázott fel. Cornell volt vele, szeme fényesen csillogott szemüvege mögül.

- Itt az idő, David - mondta Ollie.

Ideges görcs rántotta össze gyomrom, aztán elmúlt. Felkeltettem Amandát. A kérdés, hogy mi történhet, ha Amanda és Stephanie együtt van a kocsiban, eszembe jutott, de aztán rögtön ki is vertem a fejemből. Ma az lesz a legjobb, ha úgy vesszük a dolgokat, ahogy jönnek.

Az a zöld szempár felnyílt, és az enyéembe fúródott.

- David?

- Kísérletet teszünk arra, hogy kijussunk innen. Akarsz velünk jönni?

- Miről beszélsz?

Magyarázni kezdtem, aztán felkeltettem Mrs. Turmant, így csak egyszer kellett elmondanom.

- Az elméleted a szagról - vetette közbe Amanda - jelenleg csak egy ötlet, igaz?

- Igaz.

- Nekem nem számít - mondta Hattie. Arca fehér volt, és az alvás ellenére szeme alatt sötét foltok éktelenkedtek. - Bármit megtennék, bármilyen esélyt megragadnék, csak hogy még egyszer lássam a napot.

Hogy még egyszer lássam a napot. Kis borzongás futott át rajtam. Olyan területre tapintott rá, amelyik nagyon közel volt legszörnyűbb félelmemhez, a szinte előre tudott sorshoz, melynek érzete fogva tartott, mióta Normot láttam eltűnni a rakodójáton keresztül. A nap éppen csak ezüstkorongként derengett a ködön keresztül. Mintha a Vénuszon lennél.

Nem annyira a ködben bolyongó monstrok miatt; találatom az acélrúddal megmutatta, hogy nem örök életű lovecrafti szörnyek, hanem szerves teremtmények a maguk sebezhetőségével. Maga a köd volt az, ami elszívta az erőt, megtörte az akaratot. *Hogy még egyszer lássam a napot.* Igaza volt. Ez magában megéri, hogy keresztülmenjünk a poklok poklán.

Hattie-re mosolyogtam; ő habozva viszonzta.

- Igen - mondta Amanda -, én is.

Kezdtém felrázni Billyt, olyan gyengéden, ahogy csak tudtam.

- Magukkal vagyok - felelte Mrs. Reppler röviden.

Mindannyian együtt voltunk a húsospultnál, mindannyian, kivéve Bud Brownt. Megköszönte a hívásunkat, de visszautasította. Nem hagyja itt helyét az áruházban, de - tette hozzá figyelemre méltóan szelíd hangon - nem hibáztatja Ollie-t, hogy így cselekszik.

Kellemetlen, édeskés szag kezdett áradni a húsospult mögül, olyan, mint amikor elromlott a hűtőnk, miközben egy hetet a Fokon töltöttünk. Talán a romló hús bűze volt az, gondoltam, ami Mr. McVeyt Mrs. Carmody csapatához vezette.

- ... vezeklés. A vezeklés az, amiről most gondolkodnunk kell! Korbáccsal és skorpiókkal ostromoznak minket! Megbüntetnek, mert olyan titkokat fűrkészünk, melyeket a halhatatlan Isten eltiltott tőlünk! Láttuk, hogy megnyílt a föld gyomra! Láttuk a lidércnyomás undorító fürmedvényeit! A szikla nem rejti el őket, a halott fa nem nyújt védelmet! És hogy fog bevégeződni? Mi fogja megállítani?

- Áldozat! - kiáltotta a jó öreg Myron LaFleur.

- Áldozat... áldozat... - suttogták bizonytalanul.

- Hadd halljam úgy, ahogy gondoljátok! - kiáltotta Mrs. Carmody. Erei kötélként dagadtak ki a nyakán. Hangja most recsegő, rekedt

volt, de még mindig tele borzalmas erővel. És felmerült bennem, hogy a köd az, ami ezt az erőt adja neki – az erőt, elfelhősíteni az emberek agyát, hogy különösen találó szójátékkal éljek –, ahogy tőlünk, többiekől elvette a nap energiáját. Azelőtt nem volt több egy kissé excentrikus öreg nőnél, egy ósdi vacakokkal teli régiségbolt tulajdonosánál. Semmi más, csak egy öreg nő, néhány kitömött állattal a hátsó szobában, és annak hírével, hogy ...

(Az a boszorkány... az a tyúk) ... a népi gyógy módok tudója. Az járta róla, hogy vizet talál almafa vesszővel, eltünteti a szemölcsöket, és olyan krémet árul, amely letörli a szeplőket. Még azt is hallottam – az öreg Bill Giostitól –, hogy Mrs. Carmodyhoz fordulhatsz (teljes titoktartás mellett) a szerelmi életeddel; ha hálószobabajod van, ad egy italt, amitől kiegyenesedik a rudad.

- ÁLDOZAT! - kiáltotta mindenki együtt.

- *Áldozat, ez az!*- visszhangozta a vén boszorkány delíriumában. - *Az áldozat fogja eltisztítani a ködöt! Az áldozat fogja eltisztítani ezeket a szörnyeket és főrmédvényeket! Az áldozat vonja fel szemünk elől a ködöt, hogy lássunk!* - Hangja egy fokkal mélyebbé vált. - *És mit mond a Biblia, mi az áldozat? Mi tisztítja meg a bűnt Isten Szemében és Agyában ?*

- Vér. .. - suttogták.

- Papi, félek - mondta Billy. Erősen szorította a kezemet, kis arca feszült és fehér volt.

- Ollie - szoltam. - Miért nem szabadulunk ki ebből a bolondokházából?

- Helyes. Gyerünk.

Elindultunk a második folyosón, laza csoportosulásban - Ollie, Amanda, Cornell, Mrs. Turman, Mrs. Reppler, Billy és én. Hajnali háromnegyed öt volt, és a köd ismét kezdett kivilágosodni.

- Te és Cornell viszi az élelmiszeres zsákokat - utasított Ollie.

- Oké.

- Én megyek előre. A Scoutod négyajtós, igaz?

- Igen, az.

- Oké. Kinyitom a vezetőajtót és a hátsó ajtót ugyanazon az oldalon. Mrs. Dumfries, tudja vinni Billyt?

Amanda a karjába vette fiamat.

- Nem vagyok túl nehéz? - kérdezte ő.

- Nem, édes.

- Akkor jó.

- Maga és Billy elől száll be - folytatta Ollie. - A szélére ülnek. Mrs. Turman elől, középen. David a kormány mögött. Mi többiek ...

- Hová akarnak menni?

Mrs. Carmody volt az.

A pénztárfolyosó elején állt, ahova Ollie rejtette a zsákokat. Nadrágkosztümje sárga üvöltés a félhomályban. Haja vadul meredezett szanaszét; engem most Elsa Lanchester-re emlékeztetett a *Frankenstein menyasszonyában*. Szeme lángolt. Tíz-tizenöt ember állt mögötte, elzárva a ki- és bejárati ajtót. Úgy festettek, mint akiket autóbaleset ért, vagy láttak leszállni egy ufót, vagy egy fát kitépni gyökereit és elsétálni.

Billy belekapaszkodott Amandába, arcát nyakába fúrta.

- Kimegyünk - mondta Ollie különlegesen lágy hangon. - Álljon félre, kérem.

- Nem mehettek ki. Ez az út a halálba vezet. Nem tudjátok még mostanára?

- Senki sem avatkozott a maga dolgába - szoltam. - Csak ezt a kiváltságot akarjuk mi is.

Lehajolt, és csalhatatlan biztonsággal megtalálta a zsákokat. Egész idő alatt tudnia kellett, mit tervezünk. Előhúzta a zsákokat a pult alól, ahova Ollie dugta. Az egyik szétrepedt, konzervdobozok gurultak ki belőle. Meglökött egy másikat; üvegcsörömpölés közepette nyílt szét. Szódavíz habzott minden irányba, telespiccelve a szemközti pénztárpult krómozott oldalát.

- Az ilyenfajta emberek hozták ránk! - kiabálta Mrs. Carmody. - Emberek, akik nem hajolnak meg a Mindenható akarata előtt. Bűnösök a gögben, a dölyfösségben, a makacsságban! Közülük kell az áldozatnak kikerülnie! *Közülük a vezeklés véérének!*

A helyeslő moraj erősödött. Most már őrzöngött. Nyál fröcskölt ajkáról, ahogy a mögötte tolongó embereknek üvöltötte:

- A fiút akarjuk! Ragadjátok meg! Kapjátok el! A fiút akarjuk!

Előrenyomultak Myron LaFleurrel az élen; szemében bamba vidámság. Közvetlenül mögötte Mr. McVey, üres, kifejezéstelen arccal.

Amanda bizonytalanul hátrált, még jobban magához szorítva Bilyt, aki átölelte a nyakát. Rettegve rám nézett.

- David, mit. . .

- *Kapjátok el mindkettőt! Kapjátok el a kuroáját is!*

Mrs. Carmody, a sárga és sötét öröm apokaliptikus látomása. Táskája még mindig a karján lógott. Esetlenül fel-le kezdett ugrándozni.

- *Kapjátok el a fiút, a kuroát, a férfiakat, a nőket, kapjátok el őket, kapjátok...*

Egyetlen éles csattanás volt a válasz.

Mindenki megmerevedett, mint a rosszalkodó gyerekek az osztályteremben, ha belép a tanár, és becsapja maga mögött az ajtót. Myron LaFleur és Mr. McVey állva maradt ott, ahol volt, vagy tíz lépésre tőlünk. Myron bizonytalanul a hentesre nézett. Az nem nézett vissza, úgy tűnt, észre sem veszi, hogy LaFleur ott van. Arcán olyan kifejezés ült, amelyet túl sokat láttam az utóbbi két napban. Mr. McVey elszállt. Szelleme megrokkant.

Myron hátrálni kezdett, táguló, rettegő szemmel bámulva Olliera. Hátrálása futásba csapott. Befordult a sor szélén, megcsúszott egy konzervdobozon, elesett, négykézlábra kászálódott és eltűnt.

Ollie a klasszikus céllövő pozícióban maradt, kezében Amanda pisztolyával. Mrs. Carmody még mindig a pénztárfolyosó elején állt. Mindkét májfoltos kezét a hasára szorította. Ujjai közül vér folyt, összepettyezve nadrágját.

Szája kinyílt, becsukódott. Egyszer. Kétszer. Beszélni próbált. Végül sikerült neki.

- *Ott kint fogtok meghalni mindannyian* - mondta, aztán lassan előredőlt.

Táskája lecsúszott karjáról, koppant a padlón, szétszórva tartalmát. Egy gyógyszeres üvegcsé odagurult a lábamhoz. Gondolkodás nélkül lehajoltam és felvettem. Félig teli Certsmenta légzéskönnyítő. Ledobtam. Semmit sem akartam megérinteni, ami hozzá tartozott.

A „kongregáció” hátrált, szétszóródott, egységük megtört.- Egyikük sem vette le szemét a fekvő alakról s az alóla kicsorgó sötét patakról.

- Meggyilkolta őt! - kiáltotta valaki félelemmel és dühvel. Azt senki sem említette, hogy az öreg boszorkány valami hasonlót tervezett a fiammal.

Ollie megmerevedett pózában, de a szája most remegni kezdett. Gyengéden megérintettem.

- Ollie, gyerünk. És köszönöm.
 - Megöltem – mondta rekedten. – Átkozott legyenek, ha nem öltem meg.
 - Igen. Ezt köszöntem meg. És most gyerünk. Újra elindultunk.
- Hogy nem voltak élelmiszeres zsákok – hála Mrs. Carmodynak –, tudtam vinni Billyt. Az ajtónál megálltunk egy pillanatra; Ollie mély, feszült hangon azt mondta:
- Nem lőttem volna le, David. Nem, ha lett volna bármi más lehetőség.
 - Tudom.
 - Hiszel nekem?
 - Igen.
 - Akkor gyerünk. Kimentünk.

XI. A vége

A pisztolyt jobb kezében tartva Ollie gyorsan mozgott. Billy-vel még csak éppen kiléptünk az ajtón, ő már a Scoutnál volt, anyagtalan Ollie, mint egy szellem valami tévéfilmben. Kinyitotta a vezetőajtót. Aztán a hátsó ajtót. Aztán valami előkerült a ködből, és majdnem kettészelte őt.

Nem láttam pontosan, s ezért, azt hiszem, hálás vagyok. Olyan pirosnak látszott, mint a főtt rák mérges színe. Karmai voltak. Mély, morgó hangot adott ki, nem sokkal különbözött attól, amit Norton és csapatának távozása után hallottunk.

Ollie leadott egy lövést, aztán a dolog karmai belevágtak. Ollie testét elborította a vér. Amanda pisztolya kiesett a kezéből, a járdán koppant és elsült. Elkaptam egy lidércnyomásos pillantást, egy hatalmas, fekete, fénytelen szempárét, akkoráét, mint egy maroknyi tintahal, aztán a dolog visszahúzódott a ködbe, magával hurcolva azt, ami Ollie Weeksből megmaradt. Hosszú, sokízú teste durván hersegett a járdán.

A választás pillanata volt. Talán mindig az van, nem számít, milyen rövid is. Egyik felem vissza akart rohanni az áruháza a belém kapaszkodó Billyvel. A másik már ott lett volna a Scoutnál, belökve Billyt és utánaugorva. Aztán Amanda ordított fel. Magas,

emelkedő hang volt, egyre csavarodott felfelé, míg végül már-már ultraszonikussá vált. Billy arca mellemen; szinte belém bújtt.

Egy pók elkapta Hattie Turmant. Egy nagy. Ledöntötte a lábáról. Ruhája felhúzódott ösztövért térdéről, ahogy rámaszott; szőrös, tüskés lábai a vállát simogatták. Elkezdte szőni hálóját.

Mrs. Carmodynak igaza volt – gondoltam. – Itt fogunk kint meghalni, tényleg itt fogunk kint meghalni.

- Hattie! – kiáltottam.

Nem jött válasz. Teljesen eltűnt. A pók szétterpesztette lábait azon, ami megmaradt Hattie Turmanból, Billy babysitteréből, aki szerette a mozaikjátékokat meg azokat az átkozott keresztretjvényeket, amiket épelméjű ember nem tud megfejteni. A pókfonalak keresztül-kasul átfonták, a fehér zsinegek kezdtek pirosra válni, ahogy savas borításuk behatolt a húsba.

Cornell lassan hátrált az áruház felé, szeme tányérnyira nyílt szemüvege mögött. Hirtelen megfordult, és futásnak eredt. Benyomta az ajtót, és berohant.

A hasadás az agyamban beforrt, amint Mrs. Reppler fürgén előrelépett, és pofon vágta Amandát, először tenyérrel, majd fonákkal. Amanda abba hagyta az üvöltést. Odamentem hozzá, megfordítottam, arccal a Scout felé, és azt ordítottam a fülébe:

- MENJ!

Elindult. Mrs. Reppler húzott el mellettem. Belökte Amandát a kocsis hátsó ülésére, beszállt utána, és becsapta az ajtót.

Lefejtettem magamról Billy kezét, és bedobtam őt a Scoutba. Ahogy befelé másztam, egy pókfonal lebbent elő a ködből, és megcsípte a bokámat. Úgy égetett, mint a zárt öklöd között gyorsan futó horgászsinór. És erős volt. Nagyot rántottam rajta a lábammal, mire elszakadt. Becsúsztam a kormány mögé.

- *Csukd be, ó, csukd be az ajtót, édes Istenem!* – üvöltötte Amanda.

Becsuktam. Egyetlen puszt pillanattal később egy pók csapódott neki lágyan. Centiméterekre volt gonosz, ostoba szeme. Lábai, mindegyik olyan vastag, mint a csuklóm, előre-hátra csúszkáltak a négyszögletes motorháztetőn. Amanda úgy süvöltött megállás nélkül, mint egy sziréna.

- Te nő, állítsd le magad – szólt rá Mrs. Reppler.

A pók feladta. Nem érezte a szagomat, tehát nem voltunk ott. Ki tudja, hány lábán peckesen visszavonult, sejtéssé vált, aztán eltűnt.

Kinézttem az ablakon, hogy megbizonyosodjak erről, majd kinyitottam az ajtót.

- Mit csinálsz?! - ordította Amanda, de én tudtam, mit csinálok. Szeretek arra gondolni, hogy Ollie ugyanezt tette volna. Félig kiléptem, félig kihajoltam, és felvettem a pisztolyt. Valami gyorsan közeledett felém, de sosem tudtam meg, mi. Visszahúzódtam, és becsaptam az ajtót.

Amanda zokogni kezdett. Mrs. Reppler átkarolta, vigasztalni próbálta. Billy szólalt meg:

- Hazamegyünk, papi?
- Nagy Bill, meg fogjuk próbálni.
- Oké - felelte nyugodtan.

Ellenőriztem a fegyvert, aztán betettem a kesztyűtartóba. Ollie újratöltötte a gyógyszerétár után. A többi töltény vele együtt eltűnt, de rendben volt így. Kilőtt egyet Mrs. Carmodyra, egyet a karmos valamire, s egyszer elsült a földön. Négyen voltunk a Scoutban, de ha a helyzet úgy adódik, magamnak majd kitalálok valami mást.

Volt egy szörnyű pillanatom, amikor nem találtam a kulcstartómat. Az összes zsebemet megnéztem: üresek voltak. Rákényszerítettem magam, hogy még egyszer megtegyem; lassan és nyugodtan. A farmerzsebemben volt, becsúsztam a fémpénzek alá, ahogy ez a kulcsokkal gyakran megtörténik. A Scout könnyen beindult. A motor biztonságos bugására Amanda friss könnyekben tört ki.

Csak ültem, és hagytam üresben járni: vártam, vajon mi jön elő a hangra és a kipufogógáz szagára. Öt perc telt el, életem leghosszabb öt perce. Semmi sem történt.

- Itt fogunk ülni, vagy elindulunk? - kérdezte Mrs. Reppler végül.

- Megyünk. - Kuplungoztam, és ráléptem a gázra. Valami kényszer - valószínűleg alapvető - arra vitt, hogy olyan közel menjek el a Szövetségi Áruház mellett, amennyire csak tudok. A jobb oldali lökhárító felborította a szemetestartályt. Lehetetlen volt belátni, leszámítva a löréseket - azok a gyeptéglás és trágyászsákok olyanná tették a helyet, mintha valami örült kertkiállítás vajúdna odabent -, de mindegyikből két-három sápadt arc bámult kifelé.

Aztán balra fordultam, és a köd áthatolhatatlanul bezárult mögöttünk. És hogy azokkal az emberekkel mi történt, nem tudom.

Visszamentem a Kansas útra; ötmérföldes sebességgel, csak érezve az utat. A reflektort és a ködlámpát is bekapcsolva sem láttunk nyolc-tíz lépésnél előbbre.

A föld valami szörnyű torzuláson ment keresztül, Millernek ebben is igaza volt. Az út helyenként csak megrepedezett, de máshol mintha beomlott volna: nagy darabok tűntek el az aszfaltból. A négykerékmeghajtás segítségével át tudtam jutni rajtuk, Istennek hála ezért. De szörnyen féltém, hogy hamarosan olyan akadályhoz érünk, melynél már a négykerékmeghajtás is csődöt mond.

Negyven perc alatt tettem meg annyi utat, amennyihez rendszeren hét-nyolc perc kell. Végül előtűnt a tábla, mely a mi magánutunkat jelezte. Billy, aki háromnegyed ötkor kelt, masszívan elaludt. A kocsiban, ami oly ismerős volt neki, mint az otthona.

Amanda idegesen nézett az útra.

- Tényleg végig akarsz menni rajta?

- Megpróbálom.

De lehetetlen volt. A vihar sok fát kilazított a talajból, és ez a hátborzongató torzulás kifordította őket a földből. Az első kettőn át tudtam vergődni, elég kicsik voltak. Aztán egy deres, öreg fenyőhöz érkeztünk, amelyik úgy feküdt keresztben az úton, mint lázadó barikádja. Még mindig vagy negyed mérföld hiányzott a házhoz. Billy aludt mellettem; leállítottam a Scoutot, s kezemet a szememre kulcsolva gondolkodni próbáltam a következő lépésen.

Most, hogy itt ülök a Howard Johnson-épületben, közel a maine-i vámsorompó 3-as bejáratához, és HoJo levélpapírra írom ezeket, gyanítom, hogy Mrs. Reppler, ez a kemény és szakszerű öreg nő néhány gyors sorral elintézné a helyzet reménytelenségét. De volt olyan kedves, hogy rám hagyta, hadd gondoljam át a magam számára.

Nem tudtam kiszállni. Nem tudtam otthagyni őket. Azzal sem ámíthattam magam, hogy az összes horrorfilmszörnyeteg ott maradt a Szövetségi Áruháznál; mikor betörtem az ablakot, hallottam őket

az erdőben, ahogy bóklásznak, csörtetnek a meredekföldön; errefelé így nevezik a szirteket. Nedvesség csöpp-csöpp-csöpögött a levelekről. Fejünk fölött egy pillanatra elsötétült a kód: valami lidérces, félig látható, élő papírsárkány suhant el a magasban.

Megpróbáltam mondogatni magamnak – akkor és most is – hogy ha Steff nagyon gyors volt, ha be tudott zárkózni a házba, ha van elég élelme tíz napra, két hétre ... Csak nem nagyon működik. Ami állandóan útban van, az az utolsó emlékem róla, ahogy szalmakalapjában, kertészkesztyűsen kis zöldségeskertünk felé tart; mögötte a tavon kérlelhetetlenül előrehömpölygő köddel.

Billy az, akiről most gondolkodnom kell. Billy, mondom magamnak, Nagy Bill, Nagy Bill... talán le kéne írnom százszor erre a papírlapra, mint a kisdíák, akinek büntetésből le kell írnia, hogy *nem hajigálok papírgalacsinokat az iskolában*, miközben a napos délután háromórai nyugalma beáramlik a nyitott ablakon, a tanár házi feladatokat javít az asztalnál; az egyetlen hang tollának percegése, és valahol távol gyerekek csapatokat elegálnak a baseballhoz.

Akárhogy is, végül azt az egyet tettem, amit tehettem. Óvatosan visszatolattam a Kansas útra. Aztán sírtam.

Amanda félénken megérintette a vállamat.

– David, annyira sajnálom.

– Igen – mondtam megpróbálva visszafojtani a könnyeimet, nem sok sikerrel. – Igen, én is.

A 302-esre hajtottam, és balra fordultam, Portland felé. Ez az út is repedezett volt, és helyenként beomlott, de egészében véve járhatóbbnak bizonyult, mint a Kansas. Aggódtam a hidak miatt. Maine összevissza van szabdalva folyókkal; mindenhol hidakat találsz, kicsiket és nagyokat. De a Naples-töltés a mocsáron át érintetlen volt, s aztán már sík vidék következett, amin át lassan becsorogtunk Portlandbe. A kód sűrűsége nem változott. Egyszer meg kellett állnom; úgy láttam, fatörzsek fekszenek keresztben az úton. Aztán a fatörzsek mozogni, hullámozni kezdtek, és rájöttem, hogy csápok. Vártam, és egy idő után visszahúzódtak.

Egyszer egy nagy valami, változóan zöld testtel és áttetsző szárnyakkal a motortetőn landolt. Olyan volt, mint egy hatalmas, elformázott szitakötő. Előttünk billegett egy-két másodpercig, aztán

szárnyra kapott és elszállt.

Billy vagy két órával azután ébredt fel, hogy magunk mögött hagytuk a Kansas utat. Megkérdezte, voltunk-e már a maminál. Megmondtam neki, hogy a kidőlt fatörzsek miatt nem tudtunk végigmenni az ösvényen.

- Jól van, apa?

- Nem tudom, Billy. De vissza fogunk jönni, és megnézzük.

Nem sírt. Ehelyett újra elszunnyadt. Jobban szerettem volna a könnyeit látni. Átkozottul sokat aludt, s ez nem tetszett nekem.

A feszültségtől megfájdult a fejem. A vezetés tette a ködön keresztül, állandó öt-tíz mérföldes sebességgel, és a tudat, hogy bármi előbukkanhat belőle – a szó szoros értelmében bármi: egy szakadék, egy hegy vagy Hüdra, a sokfejű szörnyeteg. Azt hiszem, imádkoztam. Imádkoztam Istenhez, hogy Stephanie életben legyen, s hogy ne rajta bosszulja meg házasságtörésemet. Imádkoztam Istenhez, hogy hagyja biztonságban elhelyeznem Billyt, mert oly sok mindenen ment keresztül.

Legtöbben az út szélére húzódtak, mikor rájuk tört a köd, úgyhogy délre North Windhamben voltunk. Megpróbáltam a River utat, de körülbelül négy mérföld után egy kis, zajos folyóhoz értünk. A híd a vízbe zuhan. Majdnem egy mérföldet kellett tolatnom, míg elég széles helyhez értünk, hogy megforduljak. Végül is a 302-esen mentünk Portlandbe.

Mikor odaértünk, átvágtam a kanyart a határsorompóhoz. A szegélyező vámbódék üres szemű csontvázakként meredtek ránk. Egyikük csúszó üvegajtájában elszakadt dzseki lógott Maine-i Vámfelügyelőség felirattal, foltokkal az ujján. Át volt itatva ragadós alvadt vérrel. Egyetlen élő embert sem láttunk, mióta elhagytuk a Szövetségit.

Mrs. Reppler szólalt meg:

- David, próbálja meg a rádiót.

Dühösen és megsemmisülten vertem a fejemet, hogy képes voltam megfelekedezni a Scout AM/FM rádiójáról.

- Ne tegye ezt – szólt rám Mrs. Reppler kurtán. – Nem gondolhat mindenre. Ha megpróbálja, beleőrül, s akkor egyáltalán semmi hasznát nem vesszük.

Egyforma sípoláson kívül mást nem fogtam az AM hullámsávon, az FM-ről pedig csak baljóslatú csend áradt.

- Ez azt jelenti, hogy minden eltűnt a levegőben? - kérdezte Amanda. Azt hiszem, tudtam, mire gondol. Elég messze jutottunk már délre ahhoz, hogy befogjuk az erős bostoni adók egy részét: a WRKO-t, WBZ-t, a WMEX-et. De ha Boston oda van . . .

- Semmi biztosat nem jelent - mondtam. - A zörej az AM-sávon egyszerű interferencia. A kód a rádiójeleket is letompítja.

- Biztos vagy benne, hogy ez minden?

- Igen - feleltem, egyáltalán nem lévén biztos benne.

Mentünk tovább délnek. Lassan követték egymást a mérföldek, körülbelül negyventől visszafelé. Ha elérjük az 1-est, New Hampshire határán leszünk. A határon lassabban haladtunk; egy csomó vezető nem akarta feladni: több helyen tömegesen egymásba csúsztak az autók. Sokszor kellett a középvonalon haladnom.

Körülbelül egy húszkor - kezdtem éhes lenni - Billy szorította meg a karomat:

- Papi, mi az? *Mi az?*

Egy darabon elsötétítve a ködöt valami árnyék kezdett megformálódni előttünk. Akkora volt, mint egy szikla, és egyenesen felénk tartott. Rátapostam a fékre. A szunyókáló Amanda előrebukott.

Valami jött; megint csak ennyit tudok biztosra mondani. Lehet, hogy a köd miatt láttunk mindent ilyen rövid ideig, de azt hiszem, éppolyan valószínű az is, hogy vannak bizonyos dolgok, melyeket az agyad egyszerűen visszautasít. A sötétségnek és a borzalomnak léteznek olyan jelenségei - ahogy gondolom, van ilyen fokú szépség is -, melyek nem férnek bele érzékelésünk szűk keretei közé.

Hatlábú volt, ennyit tudok; palaszürke bőre néhol sötétbarnába hajlott. Ezek a barna részek abszurd módon Mrs. Carmody kezének májfoltjaira emlékeztettek engem. Testén mély ráncok, barázdák húzódtak, s bennük, a bőrbe kapaszkodva száz meg száz azokból a rózsaszínű bogarakból a kocsányon lógó szemükkel. Fogalmam sincs, valójában mekkora lehetett, de közvetlenül fölöttünk haladt el. Egyik sűrke, ráncos lába a jobb oldali ablak mellett csapódott a földre, és később Mrs. Reppler elmondta, hogy nem látta a test végét, bár kinyújtotta a nyakát, hogy felnézzen. Csak két küklopszi lábat látott élő toronyként felmagasodni a ködbe, melybe végül belevesztek.

Mikor a Scout fölött volt, az a benyomásom támadt, hogy méretei

mellett egy bálna pisztrángnak tűnne – más szóval, hogy nagysága meghaladja az emberi képzeletet. Aztán elment, földrengésszerű lökésekkel. Olyan mély nyomokat hagyott az aszfaltban, hogy nem láttam le a fenekükre. És mindegyik elég nagy volt ahhoz, hogy a Scout eltűnjön benne.

Egy percig senki sem szólalt meg. Csak a zihálásunk hallatszott és az Óriáslény távolodó lépteinek halkuló dübörgése.

Billy törte meg a csendet:

- Ez egy dinoszaurusz volt, papi? Mint az a madár, amelyik bejött az áruházba?

- Nem hiszem. Nem hiszem, hogy valaha is élt ekkora állat. Legalábbis a Földön nem.

Újra eszembe jutott a Nyílhegy-fejlesztés, és el nem tudtam képzelni, miféle örült, istenverte dolgot művelhettek ott.

- Mehetünk? – kérdezte Amanda félénken. – Visszajöhet.

Igen, és még több is lehet előttünk. De értelmetlen lett volna erről beszélni. Valahova mennünk kellett. Indítottam, és ide-oda lavíroztam a szörnyűséges nyomok között, míg el nem tűntek az út mellől.

Ennyi történt. Vagy majdnem ennyi – van még valami, amihez rögtön elérkezem. De ne várj szép kerek befejezést. Nem lesz „és kiszabadultak a ködből, rájuk köszöntött a szép napsütés”; vagy „mire felébredtünk, megérkezett a Nemzeti Gárda”, de még a jó öreg közhely sem, hogy „felébredtem, és kiderült, hogy az egész csak álom volt”.

Olyan ez, azt hiszem, amit az apám rosszállóan mindig csak „Alfred Hitchcock-féle befejezésnek” hívott, amin azt értette, hogy kétértelműen végződik a történet, lehetővé téve az olvasónak vagy nézőnek, hogy ő maga töprengjen el a végén. Apám utálta ezeket a sztorikat, azt mondta róluk, „vaktöltények”.

Szürkületkor értünk erre a helyre, mikor a vezetés már öngyilkossági kísérlettel volt határos. Előtte megpróbáltunk átjutni a Saco folyó fölött húzódó hídon. Csúnyán megcsavarodott, a kód miatt lehetetlen volt kivenni, egészben van-e vagy sem. Ezt a játszmát mi nyertük meg.

De gondolni kell a holnapra, nem?

Mikor ezt írom, éjjel negyed egy van. Július huszonharmadika. Csak négy nappal ezelőtt volt a vihar, ami úgy tűnik, az egésznek a kezdetét jelentette. Billy az előtérben alszik, ahová kihúztam neki egy matracot. Amanda és Mrs. Reppler itt van a közelben.

A Scout benzinje talán még kilencven mérföldre elég. A másik lehetőség tankolni itt: a kiszolgálórészen van egy benzinkút, s bár nincs áram, valószínűleg meg tudnám szívni. Csakhogy ... Csakhogy ehhez kint kéne lenni.

Ha benzinhoz jutunk - még ha nem is itt - továbbmegyünk. Kigondoltam egy célt, tudják. Ezt akarom utoljára elmondani.

Nem lehetek biztos benne. Az a dolog, az az átkozott dolog. Talán csak a képzeletem játéka, vágyálom. És ha nem, akkor is távoli esély. Hány mérföld? Hány híd? Hány szörny, égve a vágytól, hogy megegye, széttépje fiamat, halálos rémületben és fájdalomban üvöltő fiamat?

Annyi az esélyünk, mint a három kívánságé. Nem is mondtam el a többieknek ... még nem.

Az igazgatói lakásban találtam egy többsávós elemes rádiót. A hátuljából lapos antennazsinór vezetett ki az ablakon. Bekapcsoltam, csavargattam a keresógombot, váltogattam a sávokat. Semmi, csak zúgás vagy halálos csend.

És akkor az AM legvégső végén, amikor már ki akartam kapcsolni a készüléket, úgy gondoltam, hogy hallok valamit, úgy álmodtam, hogy hallok egyetlen szót.

Ez a szó lehetett *Hartford*.

Semmi több. Egy órán át hallgattam, de semmi több. Ha ez a szó elhangzott, egy pillanatnyi résen át jöhetett a mindent elfojtó ködön keresztül, egy parányi résen át, mely azonnal újra bezáródott.

Hartford.

Aludnom kell valamennyit. . . Bárcsak tudnék aludni hajnalig Ollie Weeks és Mrs. Carmody és Norm, a raktárosfiú kísértő arca nélkül ...

Van itt egy étterem, egy tipikus HoJo-étterem, étkezőrésszel és hosszú, patkó alakú bisztrópulttal. Ezeket a papírlapokat itthagynom a pulton; talán valaki valamikor megtalálja és elolvassa.

Hartford.

Bárcsak valóban hallottam volna! Bárcsak!

Most lefekszem. De előtte megcsókolom a fiam, és két szót súgok

a fülébe. Tudják, az álmok ellen, amik rátörhetnek.
Két szót, amik közül csak az egyiket írom le ide.
A reményt.

VÉGE